Agatha Christie

A Sittaford-rejtély

Bűnügyi regény

HUNGA-PRINT Nyomda és Kiadó
BUDAPEST, 1993

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Agatha Christie: THE SITTAFORD MYSTERY
(Első alkalommal a William Collins Sons & Co, kiadásában jelent meg 1931-ben.)
FONTANA PAPERBACKS, 1990
Tizenhatodik kiadás
© Agatha Christie Mallowan 1931
Hungarian translation © Wéber László 1993
ISBN 963-7458-24-7 ISSN 0865-1485

Kiadja a Hunga-Print Nyomda és Kiadó
Felelős kiadó: BARÁZ MIKLÓS ügyvezető igazgató
Kiadóvezető: GELLER TIBOR
Felelős szerkesztő: LEYRER GINDA
Művészeti tanácsadó: BARÁZ KLÁRA
Borítófotó: SYGMA PLUS

ELSŐ FEJEZET

Sittaford House

Burnaby őrnagy felhúzta a gumicsizmáját, a nyakánál összegombolta a kabátját és az ajtó közelében álló polcról viharlámpát emelt le. Mindezzel végezvén óvatosan kinyitotta kis bungalójának az ajtaját és kikémlelt.

A szeme elé táruló látvány pontosan olyan volt, ahogyan karácsonyi képeslapok és ódivatú melodrámák festik le a vidéki angol tájat. Ameddig csak a szem ellátott, mindent hó borított, mély hófúvásokkal tarkítva. Nem a megszokott egy-két hüvelyknyi porhó volt ez. Az elmúlt négy napban egész Angliában havazott, és itt fenn, Dartmoor peremén a hó a több láb magasságot is elérte. Szerte Angliában a háztulajdonosok szétfagyott vízvezetékek fölött sóhajtoztak, és az volt Vágyaik netovábbja, hogy baráti körükben legyen egy vízvezetékszerelő, de legalább egy segéd.

A tenyérnyi Sittafordot, amely egyébként is távol esett mindentől, most a havazás szinte teljesen elvágta a külvilágtól. A szigorú tél idefenn igazán komoly gondot jelentett.

Burnaby őrnagy azonban erős lélek volt. Kétszer felhorkantott, majd dörmögött valamit és elszántan kilépett a hóba.

Úticélja nem esett messzire. Néhány lépés a széles ösvényen, át egy kapun és tovább a hótól már részben megtisztított feljárón a tekintélyes méretű gránitból épült házig.

Az ajtót csinosan öltözött szobalány nyitotta ki.

Az őrnagy megszabadult rövid katonaköpenyétől, gumicsizmájától és viseltes sáljától.

Kitárult a beljebb vezető ajtó. Belépve rajta az őrnagy olyan szobába ért, amely tökéletes illúzióját nyújtotta a színházban oly gyakori nyíltszíni színváltozásnak.

Bár még csak fél négy volt, a függönyöket már behúzták, világítottak a lámpák és a kandallóban vidáman, nagy lánggal lobogott a tűz. Két délutáni ruhát viselő hölgy sietett üdvözölni a rendíthetetlen öreg harcost.

– Kedves öntől, hogy eljött, Burnaby őrnagy – mondta az idősebb.

– Nem, Mrs. Willett, egyáltalában nem. Öntől kedves, hogy meghívott. – Az őrnagy mindkettejükkel kezet rázott.

– Mr. Garfield is jön – folytatta Mrs. Willett –, és Mr. Duke. Mr. Rycroft is ígérte, hogy meglátogat, de ezt az ő korában és ilyen időben igazán nem várhatja el tőle senki. Valóban, túlságosan is félelmetes ez a tél. Az ember úgy érzi, mindenképpen tennie kell valamit, hogy jó hangulatban maradjon. Violet kérlek, tégy újabb hasábot a tűzre!

Az őrnagy lovagiasan azonnal átvállalta a feladatot.

– Engedje meg, Miss Violet.

Nagy szakértelemmel helyezte a tűzre a fahasábot és visszatért a karosszékéhez. Kevés sikerrel próbálta leplezni, hogy titkolt pillantásokat vet körbe a szobában. Meglepő, hogy két nő mennyire meg tudja változtatni egy szoba jellegét – lényegében anélkül, hogy bármi olyat csinálnának, amivel az ember tetten érhetné őket.

Sittaford House tíz évvel ezelőtt épült. Joseph Trevelyan, a Királyi Haditengerészet kapitánya építette, amikor visszavonult a szolgálatból. Vagyonos ember volt, és mindig arra vágyott, hogy Dartmoorban telepedjék le. Végül választása Sittafordra, erre a kis falucskára esett. Sittaford a legtöbb hasonló faluval és farmmal ellentétben nem völgyben volt. Pontosan a fennsík kiszögelésében, a Sittaford-magaslat árnyékában lapult meg. Az őrnagy jókora földdarabot vásárolt itt, és kényelmes házat építtetett rá. Arra is volt gondja, hogy saját áramfejlesztő telepet létesítsen, így biztosítva a

villanyvilágítást és a vezetékes vízellátást. Később, üzleti megfontolásból hat kis bungalót is építtetett végig az ösvény mentén, mindegyiket negyed hektárnyi területen.

Az elsőt, szinte a kapuja előtt levőt öreg barátjának és cimborájának, John Burnaby őrnagynak juttatta. A többit szép sorjában eladogatta. Szerencséjére még mindig voltak olyan emberek, akik – akár saját jószántukból, akár valamilyen kényszerűségből – távol akartak élni a világtól. Maga a falu három festői, ám düledező házból, egy kovácsműhelyből és egy édességboltot és postahivatalt egyesítő üzletecskéből állt. A legközelebbi város, Exhampton, hat mérföldnyire feküdt. Az oda kanyargó út folyamatos lejtőn vezetett, és kétségkívül nélkülözhetetlen volt rajta az a tábla, amely oly ismerős Dartmoor útjain: „Haladjon a legkisebb sebességfokozattal!”

Mint már említettük, Trevelyan kapitány jómódú ember volt. Ennek ellenére – vagy talán éppen ezért – az a fajta férfi volt, aki rendkívüli módon szereti a pénzt. Október vége felé történt, hogy levelet kapott egy ingatlanügynöktől Exhamptonból. Az ügynök aziránt érdeklődött, nem gondolt-e arra, hogy bérbe adja Sittaford House-t. Egy jövőbeni bérlő érdeklődik ugyanis a ház iránt, és az a szándéka – szólt a levél –, hogy egész télre bérbe veszi.

Trevelyan kapitány első gondolata az volt, hogy visszautasítja az ajánlatot. A második azonban az, hogy több információra volna szüksége. Kiderült, hogy a kérdéses érdeklődő egy bizonyos Mrs. Willett, a lányával. Nemrég érkezett haza Dél-Afrikából, és a téli időszakra Dartmoor környékén akar házat bérelni.

– A fenébe is, ez a nő biztosan őrült – fakadt ki a kapitány. – Nos, Burnaby, te mit gondolsz?

Burnaby hasonlóképpen gondolta, és ugyanolyan nyomatékkal adott hangot véleményének, mint a barátja.

– Akárhogy is – folytatta –, én azt mondom, ne add ki neki. Hagyd, hadd menjen ez a dilis nő máshová, ha mindenképpen meg akar fagyni! Dél-Afrikából ide – megáll az ész!

Ez volt az a pillanat, amikor Trevelyan kapitány pénzkomplexusa kikövetelte a magáét. Az ember száz évben egyszer kap ajánlatot arra, hogy tél közepén adja bérbe a házát! Trevelyan tudni akarta, mennyit ajánl a nő a bérletért.

Tizenkét guinea hetente – ez volt az ajánlat, ami aztán el is döntötte a kérdést. A kapitány lement Exhamptonba, bérelt egy kis házat a város szélén heti két guinea-ért, és átadta Sittaford House kulcsait Mrs. Willettnek. Természetesen a bérleti díj felét előre kérte.

– A pénz nem fészkel bolondoknál – dünnyögte elégedetten.

Burnaby őrnagy azonban ezen a délutánon, miközben titokban a hölgyet fürkészte, azt gondolta, hogy Mrs. Willett egyáltalán nem úgy fest, mint aki bolond. Magas nő volt, meglehet kissé egyszerű benyomást keltett, de az arcvonásai sokkal inkább vallottak eszességre, mint együgyűségre. Hajlamosnak látszott a túlöltözködésre és erős gyarmati akcentussal beszélt. Láthatóan tökéletesen elégedett volt a Trevelyan kapitánnyal kötött üzlettel. Nyilvánvalóan nagyon jómódú volt és ez – ahogyan Burnaby többször is elmélkedett rajta –, az egész ügyet még különösebbé tette. Mrs. Willett egyáltalán nem az a fajta nő volt, akiről azt gondolhatnánk, imádja a magányt.

Mint szomszéd, Mrs. Willett zavarba ejtően barátságosnak bizonyult. A meghívást Sittaford House-ba senki sem kerülhette el. Trevelyan kapitányt így bíztatta:

„Kérem, használja úgy a házat, mintha mi ki sem béreltük volna!” Az igazat megvallva a kapitány nem nagyon kedvelte a nőket. Járta persze olyan szóbeszéd, hogy a kapitányt fiatal korában nagyon csúnyán faképnél hagyták. Mindenesetre szilárdan ellenállt minden meghívásnak.

Már két hónap is eltelt azóta, hogy a Willettek kibérelték a házat. Az érkezésüket kísérő csodálkozás már alábbhagyott.

Burnaby természettől fogva kevés beszédű ember volt. Most is könnyedén megfeledkezett az udvarias csevegésről, és tovább

tanulmányozta a háziasszonyt. Megpróbálta valamiféle kótyagos fehérnépnek elkönyvelni őt, de sehogy sem illett rá ez a minősítés. így napirendre tért fölötte, és pillantása továbbsiklott Violet Willettre. Meg kell adni, csinos lány – csak véznácska szegénykém –, de hát manapság mindegyik ilyen. Ugyan mi a jó egy nőben, ha egyáltalán nem látszik nőnek? Az újságok ugyan azt írják, a gömbölyded formák ismét visszatérnek. Hát már éppen itt az ideje.

Ezután a kis elmélkedés után az őrnagy meggyőzte magát arról, hogy most már nem lehet tovább halogatni a beszélgetést.

– Aggódtunk, hogy esetleg nem tud eljönni – fordult hozzá Mrs. Willett. – Említett valami ilyesmit a múltkor, emlékszik? Így aztán nagyon megörültünk, amikor megtudtuk, hogy itt lesz.

– Nos, a péntek – válaszolt Burnaby őrnagy az olyan ember modorában, aki tökéletesen biztos abban, hogy értik, amit mond.

Mrs. Willett azonban meglehetősen értetlenül nézett rá.

– Péntek?

– Minden pénteken meglátogatom Trevelyan kapitányt. Kedden pedig ő keres fel engem. Évek óta így csináljuk.

– Hát persze, most már értem! És oly közel laknak egymáshoz…

– Kialakult szokás.

– Mostanában is ragaszkodik hozzá? Úgy értem, Trevelyan kapitány leköltözött Exhamptonba…

– Az ember ne adja fel a szokásait – válaszolt az őrnagy. – Mindkettőnknek hiányoznának ezek az esték.

– Ugye ön kedveli a rejtvényeket? – kérdezte most, Violet. – Szómozaikok, keresztrejtvények, ilyesmik.

Burnaby bólintott.

– Az én területem a keresztrejtvény. Trevelyan a szórejtvényekért, akrosztikonokért rajong. A múlt hónapban egy keresztrejtvény-versenyen három könyvet is nyertem – buzgólkodott a társalgás érdekében az őrnagy.

– Nahát, tényleg? Hát ez nagyszerű! És érdekesek azok a könyvek?

– Nem tudom, még nem olvastam őket. Mindenesetre elég unalmasnak látszanak.

– Hát… A győzelem a fontos, nem igaz? – jegyezte meg Mrs. Willett bizonytalanul.

– És hogy jut el Exhamptonba? – kérdezte Violet. – Úgy tudom, nincs autója.

– Lesétálok.

– Lesétál? Tényleg? De hisz' az hat mérföld!

– Nagyon jó testedzés. Mi az a tizenkét mérföld? Egy férfit az ilyen dolgok tartanak jó erőben. Az pedig nagyszerű dolog!

– Nem mindennapi! Tizenkét mérföld! Trevelyan kapitány és ön bizonyára kiváló atléták, ugye?

– Valamikor sokat jártunk Svájcba. Télen a téli sportok kedvéért, nyáron pedig a hegymászásért. Trevelyan valóságos varázsló a jégen. Persze ma már mindketten öregek vagyunk az ilyesmihez.

– Úgy tudom, ön a hadsereg teniszbajnokságát is megnyerte, ugye? – kíváncsiskodott Violet.

Az őrnagy elpirult, mint egy süldőlány.

– Ki mondta ezt önnek – motyogta zavartan.

– Trevelyan kapitány.

– Joe tarthatná a száját – mondta Burnaby. – Túl sokat beszél! Nos, lássuk, milyen most az idő!.

Violet megértette, hogy az őrnagyot feszélyezi a téma, ezért követte őt az ablakhoz. Félrehúzták a függönyt, és kikémleltek a sivár tájra.

– Ismét havazni fog – jegyezte meg Burnaby. – Azt mondanám, csinos kis hószakadás várható.

– Milyen izgalmas – lelkendezett Violet. – Azt hiszem, a hó nagyon romantikus dolog. Nekem különösen, hiszen most látok először havat.

– A befagyott vízvezetékek nem is olyan romantikusak, te csacska gyermek – szólalt meg Violet anyja.

– Egész életét Dél-Afrikában töltötte, Miss Willett? – kérdezte Burnaby.

A lányból egy pillanatra mintha kiszállt volna az élet. Mesterkéltnek tűnt, ahogyan válaszolt.

– Igen, most vagyok először távol. Minden szörnyen izgalmas!

Izgalmas! Egy ilyen isten háta mögötti pusztaság tenyérnyi falucskájában csücsülni! Micsoda ötlet! Burnaby nem tudott eligazodni ezeken az embereken.

Kinyílt az ajtó, és a szobalány bejelentette az érkezőket:

– Mr. Rycroft és Mr. Garfield!

Idősödő, szikár férfi lépett a szobába egy kisfiús külsejű, pirospozsgás fiatalember társaságában. Először az utóbbi szólalt meg.

– Magammal hoztam, Mrs. Willett. Azt mondtam magamnak, nem hagyhatom, hogy egy hófúvás betemesse, ha-ha-ha! Én mondom, itt minden csodálatos! Azok a családiasan duruzsoló fahasábok!

– Ahogy említette, fiatal barátom, volt olyan szíves és elkalauzolt engem ide – mondta Mr. Rycroft, és szertartásosan kezet rázott mindenkivel. – Hogy van, Violet kisasszony? Nagyon télies az idő, attól tartok, túlságosan is télies.

Közelebb lépett a kandallóhoz és Mrs. Willett felé fordult. Ronald Garfield szinte egy helybe szegezte Violetet a fecsegésével.

– Figyeljen csak, nincs kedve egy kis korcsolyázáshoz? Meg kellene próbálnunk valahol. Nincsenek itt a környéken kis tavak?

– Azt hiszem, a hólapátolás az egyetlen sport, amit itt űzhet.

– De hát egész reggel azt csináltam!

– Ó, milyen férfias!

– Ne nevessen ki! A kezeim tele vannak hólyagokkal.

– Hogy van a nénikéje?

– Mindig egyformán. Néha azt mondja, jobban van, néha azt, hogy rosszabbul. Én azt hiszem, tulajdonképpen mindig egyformán. Tudja, ez pocsék egy élet! Minden évben azon tűnődöm, hogy

fogom kibírni, ha nem akad társasága az öreglánynak karácsonyra. Higgye el nekem, képes lenne minden pénzét egy macskamenhelyre hagyni! Tudja, öt macskája van. Örökké simogatom őket, és megjátszom, hogy beléjük vagyok bolondulva.

– Én jobban kedvelem a kutyákat a macskáknál.

– Én is. Feltétlenül. Ügy értem, egy kutya az… nos, egy kutya az… szóval az egy kutya, ugye érti?

– A nénikéje mindig bolondult a macskákért?

– Azt hiszem, ez valami olyasmi, ami csak öreg hölgyeknél fejlődik ki. Brrr… utálom azokat az állatokat!

– A nénikéje kedves hölgy, de tud ijesztő is lenni.

Azt meghiszem! Néha egyenesen leharapja a fejemet. Azt hiszem meg van győződve róla, hogy az én fejemben nincs is agyvelő.

– Komolyan?

– Figyeljen ide, ne higgye ezt! Nagyon sok fickó látszatra eszement, közben pedig kineveti a világot.

– Mr. Duke – jelentette a szobalány. Mr. Duke nemrég érkezett Sittafordba. Szeptemberben vásárolta meg a hat közül az utolsó bungalót. Nagy termetű, csendes ember volt, a kertészkedés szerelmese. Mr. Rycroft, aki a madarak iránt táplált erős érzelmeket, pártfogásába vette. Mr. Rycroft közvetlen szomszédja volt, és nem törődött olyan véleményekkel, hogy persze, Mr. Duke szerény és kedves ember, de mintha meglehetősen… Nos, igen, meglehetősen? Nem lehet, hogy visszavonult iparosember?

Ezt persze senkinek sem volt ínyére megkérdezni tőle. Az volt az általános felfogás, hogy jobb az ilyesmit nem tudni. Ha az embernek tudomására jut valami, az kínos is lehet, és egy ilyen kis közösségben a legjobb, ha mindenki jó ismerős.

– Ilyen időben nem gyalogol le Exhamptonba? – kérdezte Mr. Duke az őrnagytól.

– Nem, úgy képzelem, Trevelyan aligha vár engem ma este.

– Rettenetes ez az idő, nem gondolják? – szólalt meg Mrs. Willett megborzongva. – Évről évre itt betemetve – ez egyszerűen rettenetes.

Mr. Duke gyors pillantást vetett a nőre. Burnaby őrnagy különös, merev tekintettel bámult rá.

Ebben a pillanatban behozták a teát.

MÁSODIK FEJEZET

Az üzenet

A tea után Mrs. Willett azt javasolta, hogy bridzsezzenek.

– Hatan vagyunk. Ketten majd beugorhatnak.

Ronnie szemei felragyogtak.

– Kezdjék maguk négyen – javasolta. – Mrs. Willett és én majd beszállunk.

– Játszhatunk úgy is, hogy mindenki részt vesz – mondta Mrs. Willett.

– Asztalt is táncoltathatunk – javasolta Ronnie. – Úgyis olyan kísérteties ez az este. Emlékszik, Mr. Rycroft, tegnap is beszéltünk róla, és ma idefelé jövet ismét szóba került.

– Tagja vagyok a Fizikai Kutatások Társaságának – magyarázta Mr. Rycroft a maga pontos modorában. – Egy-két kérdésben alkalmam volt fiatal barátom elképzeléseit helyesbíteni.

– Badarság – mondta Burnaby őrnagy nyomatékkal.

– De mikor olyan jó mulatság! – lelkendezett Violet Willett. – Persze az ember nem veszi komolyan. Egyszerűen csak szórakozás. Ön mit mond, Mr. Duke?

– Ahogy ön óhajtja, kisasszony.

– Le kell oltanunk a lámpát, és valami alkalmas asztalt is kell találnunk. Ne azt, mama! Az túl nehéz.

Végül a dolgok mindenki megelégedésére elrendeződtek. A szomszédos szobából hoztak egy kicsi, polírozott tetejű asztalt. A kandalló elé helyezték és mindenki körbeülte. Eloltották a lámpákat.

Burnaby őrnagy Mrs. Willett és a lánya között foglalt helyet. A lány másik oldalán Ronnie Garfield ült. Az őrnagy ajkai körül cinikus mosoly ráncolódott. Ifjúságára gondolt, amikor ezt a játékot Ugorj Jenkins! néven ismerték. Megpróbálta felidézni annak a lánynak a nevét, akinek emlékezett bodor hajára, és akinek a kezét oly sokáig szorongatta az asztal alatt. Hát ez bizony régen volt. De az Ugorj Jenkins! jó szórakozás volt.

A társaság közben az ilyen alkalmakkor szokásos módon nevetgélt, suttogott és sztereotip megjegyzéseket tett.

– A szellemek nagyon öregek.

– Sokáig tart nekik az út.

– Csitt! Semmi sem fog történni, ha nem vesszük komolyan a dolgot!

– Az istenért, legyen mindenki csendben!

– Nem történik semmi.

– Persze hogy nem. Először sose történik semmi.

– Csak akkor van remény, ha csendben vagyunk.

Végre elhalkult a mormogás. Csend lett.

– Ez az asztal olyan élettelen, mint egy ürücomb – mondta Ronnie Garfield utálkozva.

– Csend!

Hirtelen remegés futott át az asztal fényes lapján. Aztán az egész bútor hintázni kezdett.

– Kérdezzenek tőle. Ki kérdez? Ronnie, kezdje el!

– Hát… öö… mit kérdezzek?

– Jelen van itt egy szellem? – buzdította őt Violet.

– Hello… van itt jelen szellem?

Erős, hirtelen himbálás.

– Ez igent jelent – magyarázta Violet.

– És… hát… ki vagy te?

Az asztal nem válaszolt.
– Kérje meg, hogy betűzze le a nevét.
Az asztal hevesen mozogni kezdett.
– A B C D E F G H I… ez I volt vagy J?
Kérdezzük meg. Ez I betű volt?
Egy himbálás.
– Igen. A következő betűt, kérem.
A szellem neve Ida volt.
– Van üzeneted valakinek, aki közöttünk van?
– Igen.
– Kinek szól? Miss Willettnek?
– Nem.
– Mrs. Willettnek?
– Nem.
– Mr. Rycroftnak?
– Nem.
– Nekem?
– Igen.
– Ez magának szól, Ronnie. Folytassak. Betűzzük le az üzenetet.
Az asztal a Diana nevet üzente.
– Ki az a Diana? Ismer valakit, akit Dianának hívnak?
– Nem… legalábbis…
– Na lám! Ő ismer.
– Kérdezzük meg, nem özvegy-e véletlenül!

És a móka tovább folyt. Mr. Rycroft engedékenyen mosolygott. Kell egy kis szórakozás a fiataloknak. A tűz hirtelen felvillanásánál megpillantotta a háziasszony arcát. Szórakozott és aggódó arckifejezés ült rajta. A gondolatai valahol nagyon messze jártak.

Burnaby őrnagy a hóra gondolt. Biztos, hogy ma este ismét havazni fog. Nem is emlékezett ilyen kemény télre, amióta csak az eszét tudja.

Mr. Duke komolyan játszott. De a szellemek, fájdalom, kevés figyelmet szenteltek neki. Úgy látszott, minden üzenet Ronnie vagy Violet számára érkezett.

Violet azt a hírt kapta, hogy Olaszországba fog utazni, és valaki elkíséri őt. Nem nő lesz az illető. Férfi. A neve Leonard.

Még nagyobb nevetés. Az asztal betűzni kezdte a város nevét. Oroszosan hangzó, zagyva betűkeverék – semmi köze az olaszhoz.

A szokásos vádak nemsokára hangot kaptak.

– Violet mozgatja az asztalt!

– Nem igaz! Tessék, elvettem a kezem az asztalról, és mégis ugyanúgy mozog!

– Én a kopogást szeretem! Megkérem a szellemet, hogy inkább kopogjon. Jó hangosan.

– Kell, hogy kopogjon! – fordult Ronnie Mr. Rycroft felé. – Kopognia kellene, ugye, uram?

– A jelenlegi körülmények között aligha tartom valószínűnek – válaszolt szárazon Mr. Rycroft.

Egy ideig csend volt. Az asztal nem mozdult, nem közvetített választ a kérdésekre.

– Az Ida nevű szellem már nincs itt?

A válasz egy erőtlen mozdulat volt.

– Meglátogat bennünket egy másik szellem?

Semmi válasz. Azután az asztal hirtelen megremegett, majd vadul himbálózni kezdett.

– Hurrá! Te vagy az új szellem?

– Igen.

– Van üzeneted valakinek?

– Igen.

– Nekem?

– Nem.

– Violetnek?

– Nem.

– Burnaby őrnagynak?

– Igen.

– Burnaby őrnagy, ez önnek szól. Szellem, kérlek betűzd.

Az asztal lassan billegni kezdett.

– TREV. Biztos vagy benne, hogy ez V? Nem lehet. TREV – ennek nincs értelme.

– Dehogyisnem – szólalt meg Mrs. Willett – Trevelyan. Trevelyan kapitány.

– Tényleg Trevelyan kapitányról van szó?

– Igen.

– Üzeneted van Trevelyan kapitánynak?

– Nem.

– Hát akkor…

Az asztal most lágyan, ritmikusan kezdett mozogni. Oly lassú volt a billegés, hogy ez alkalommal könnyű volt kibetűzni az üzenetet; H, utána szünet, azután A…, majd L, O, és T kétszer egymás után.

– Halott.

– Valaki meghalt?

Az igen vagy nem helyett az asztal ismét billegni kezdett, amíg a T betűhöz nem ért.

– T… Trevelyan kapitány?

– Igen.

– Csak nem azt akarod mondani, hogy Trevelyan kapitány meghalt!

Rövid, erőteljes billenés: igen.

Valaki hangosan, kapkodva szedte a levegőt. Az asztal körül érezhető volt a feszültség.

Ronnie hangja, amint megismételte a kérdést, tele volt szorongással.

– Úgy érted, hogy Trevelyan kapitány… halott?

– Igen.

Nagy csend következett. Mintha senki sem tudta volna, mi legyen a következő kérdés, vagy hogyan fogadja ezt a váratlan fordulatot.

És ebben a csendben az asztal ismét mozogni kezdett. Ronnie a billegésnek megfelelően, ritmikusan és lassan, de hangosan betűzte: G-Y-I-L-K-O-S-S-Á-G.

Mrs. Willett felsikoltott, és lekapta a kezét az asztalról.

– Én ezt nem csinálom tovább! Ez szörnyű!

Mr. Duke hangja tisztán, érthetően szólt. Az asztalt kérdezte.

– Azt akarod mondani, hogy Trevelyan kapitányt megölték?

Az utolsó szót még szinte ki sem mondta, már választ kapott rá.

Az asztal olyan erőteljesen mozdult meg, hogy kis híján felborult.

Az egyetlen heves billenést nem követte további.

– Igen.

– Ide figyeljetek! – szólalt meg Ronnie. – Én ezt nagyon rossz tréfának találom.

Remegett a hangja.

Észre sem vette, hogy a kezeit levette az asztalról.

– Gyújtsák fel a villanyt – mondta Mr. Rycroft.

Burnaby őrnagy felállt és felgyújtotta a lámpákat. A hirtelen ragyogás aggódó, sápadt arcokat világított meg.

Mindenki a másikat kémlelte. Valahogy senki sem tudta, mit mondjon.

– Tiszta hülyeség – mondta Ronnie, szorongással a hangjában.

– Ostobaság az egész – folytatta Mrs. Willett. – Senkinek sem szabadna ilyen tréfát űzni.

– A halállal nem szabad viccelődni – méltatlankodott Violet. – Ez olyan… Én ki nem állhatom az ilyesmit.

– Én nem mozgattam! Esküszöm, hogy én nem mozgattam az asztalt.

Ronnie megérezte, hogy a társaság őt vádolja.

– Én sem – jelentette ki Mr. Duke.

– És ön, Mr. Rycroft?

– Bizonyosak lehetnek benne, hogy én sem.

– Ugye nem gondolják, hogy elkövetnék ilyen tréfát – morgott Burnaby. – Átkozottul rossz ízlésre vall.

– Violet kedvesem…

– Nem csináltam semmit, mama! Tényleg semmit! Soha nem tudnék ilyesmit megtenni.

A lány a könnyeivel küszködött.

Mindenki feszélyezetten érezte magát. A vidám partit hirtelen beárnyékolta valami.

Burnaby őrnagy hátratolta a karosszékét, felállt és az ablakhoz lépett. Félrehúzta a függönyt és kinézett. Ott maradt állva, háttal a szobának.

– Öt óra huszonöt perc – mondta Mr. Rycroft felpillantva az órára. Összehasonlította a karórájával. Mindenki úgy érezte, ennek van valami jelentősége.

– Lássuk csak – mondta Mrs. Willett erőltetett vidámsággal. – Azt hiszem, az lesz a legokosabb, ha megiszunk egy koktélt. Csengetne, Mr. Garfield?

Ronnie szót fogadott. Megérkeztek a koktél alapanyagai. Ronnie-t egyhangúan mixerré nevezték ki. A hangulat kissé oldódott.

– Nos – emelte fel Ronnie a poharát –, egészségünkre!

Mindenki csatlakozott hozzá, kivéve az ablaknál álló szótlan alakot.

– Burnaby őrnagy, a koktélja!

Az őrnagy csak nagy sokára fordult meg.

– Köszönöm, Mrs. Willett, nem kérek.

Még egyszer kikémlelt az éjszakába, aztán lassan visszasétált a többiekhez a kandalló mellé.

– Köszönöm a kellemes estét. Jó éjszakát!

– El akar menni?

– Attól tartok, kénytelen vagyok.

– Még korán van. Ráadásul egy ilyen barátságtalan éjszakán!

– Sajnálom, Mrs. Willett, de mennem kell. Bárcsak lenne itt telefon!

– Telefon?

– Igen. Az igazat megvallva… nos, tudni szeretném, hogy Joe Trevelyan körül minden rendben van-e. Tudom, hogy butaság ez a gyanakvás, de szeretnék meggyőződni róla. Természetesen nem hiszek az ilyen szamárságokban, csak…

– De hát máshonnan sem tud telefonálni. Egész Sittafordban nincs telefon.

– Hát éppen ez az. Mivel nem tudok telefonálni, mennem kell.

– Menni… de ilyen időben nem kap autót! Elmer semmi pénzért nem hajlandó kocsiba ülni ilyen éjszakán!

Elmer volt a tulajdonosa az egyetlen kocsinak Sittafordban. Öreg Ford volt, és csinos kis összegért fuvarozta vele az Exhamptonba utazókat.

– Ó nem, az autó szóba sem jöhet. A két lábamra számítok, Mrs. Willett.

A bejelentést hangos és tömeges tiltakozás követte.

– De Burnaby őrnagy, ez egyszerűen lehetetlen! Épp ön mondta, hogy nagy havazás várható.

– Egy órán belül nem fog esni… Talán még – később sem. Odaérek, ne aggódjanak.

– Nem, ezt nem teheti! Nem engedhetjük!

Mrs. Willett komolyan aggódott és nagyon izgatott volt. Az érvek és a könyörgés azonban falra hányt borsónak bizonyultak. Burnaby őrnagy csökönyös ember volt. Amit egyszer a fejébe vett, attól az égvilágon senki nem tudta eltéríteni.

Elhatározta, hogy elmegy Exhamptonba, és a saját szemével győződik meg arról, hogy öreg barátjával minden rendben van-e. Ezt vagy féltucatszor elismételte a társaságnak.

Az egybegyűltek végül kénytelenek voltak belátni, hogy elhatározásától semmi és senki nem tántoríthatja el.

Az őrnagy minden teketória nélkül magára öltötte a katonaköpenyét, meggyújtotta a viharlámpát és már kinn is volt az éjszakában.

– Hazaugrom egy flaskáért – mondta vidáman –, aztán toronyiránt előre! Trevelyan gondomat fogja viselni éjszakára, ha odaérek. Tudom, hogy nevetséges felhajtás az egész. Biztosan minden a legnagyobb rendben van. Ne aggódjon, Mrs. Willett! Hó ide vagy oda, két óra alatt odaérek. Jó éjt mindenkinek!

Az őrnagy hatalmas léptekkel eltűnt az éjszakában. A társaság visszatért a tűz mellé.

Rycroft felnézett az égre.

– Biztosan havazni fog – dörmögte oda Mr. Duke-nak. – És jóval előbb, minthogy Exhamptonba érhet. Remélem, nem esik baja.

Duke a homlokát ráncolta.

– Persze. Úgy érzem, vele kellett volna mennem. Valakinek mindenképpen ezt kellett volna tennie.

– Milyen kétségbeejtő, milyen kétségbeejtő! – hajtogatta Mrs. Willett. – Violet, nem engedem, hogy ezt az ostoba játékot még egyszer valaha is játsszák az én házamban! Szegény Burnaby őrnagy valószínűleg hófúvásba kerül… vagy ha nem, akkor a hideg és az időjárás viszontagságai végeznek vele. A kora miatt is aggódom érte. Nagy butaság volt tőle csak így elmenni. Trevelyan kapitánynak természetesen kutya baja.

Ezzel mindenki egyetértett.

– Hát persze – visszhangozták.

Valójában még most sem volt nyugodt egyikük sem.

Feltéve, hogy esetleg mégis történt valami Trevelyan kapitánnyal…

Feltéve…

HARMADIK FEJEZET

Öt óra huszonöt perc

Két és fél órával később, alig valamivel nyolc óra előtt Burnaby őrnagy fejét leszegve az elvakító hóesés miatt, kezében a viharlámpával azon az ösvényen botorkált, amely Trevelyan kapitány kis bérelt házához vezetett.

A hó körülbelül egy órával korábban kezdett el esni, sűrűn kavarogtak a hatalmas pelyhek. Burnaby őrnagy zihált, a teljesen kimerült ember gyorsaságával hangosan kapkodta a levegőt. Egészen dermedt volt a hidegtől. A lábait egymáshoz verdesve topogott, lihegett, szuszogott, majd elgémberedett ujját a csengőgombra nyomta.

A csengő éles hangon megszólalt.

Burnaby várt. Néhány perc szünet után, mivel semmi sem történt, ismét csengetett.

Most sem kapott életjelet a házból.

Burnaby harmadszor is próbálkozott, ezúttal hosszan a csengőgombon tartva a kezét.

A csengő folyamatosan csörömpölt – de a ház továbbra is némaságba burkolózott.

Az ajtón jókora kopogtató is volt. Burnaby őrnagy megragadta, és erőteljesen verni kezdte vele az ajtót. Az éjszakát mennydörgéshez hasonló zaj verte fel.

A kis házban azonban néma csend honolt.

Az őrnagy felhagyott a további próbálkozással. Egy pillanatig megrökönyödve állt, aztán lassan lement az ösvényen, ki a kapun az útra, amelyen Exhamptonba jött. Mintegy száz yard megtétele után elérte a kis rendőrőrszobát.

Itt is bizonytalankodott kicsit, végül elhatározta magát és belépett.

Graves rendőr, aki jól ismerte az őrnagyot, meglepődve állt fel.

– Nos, uram, sose hittem volna, hogy ilyen időben sétára indul.

– Figyeljen ide – mondta kurtán Burnaby –, csöngettem és dörömböltem is a kapitány ajtaján, de nem kaptam semmiféle választ.

– Hát persze, péntek van – válaszolt Graves, aki jól ismerte a két ember szokásait. – Csak nem azt akarja mondani uram, hogy egy ilyen éjszakán, mint ez a mai, lejött Sittafordból! Egészen bizonyos, hogy a kapitány egyáltalában nem számított önre.

– Akár várt, akár nem, elmentem hozzá – válaszolt Burnaby mogorván. – És ahogy mondtam, nem tudtam bejutni. Csengettem, kopogtam, de senki sem válaszolt.

Az őrnagy nyugtalansága hatással volt a rendőrre is.

– Ez valóban különös – jegyezte meg rosszallóan.

– Persze hogy különös – válaszolt Burnaby.

– Nem valószínű, hogy ilyen időben elment volna valahová.

– Természetesen nem. Egyáltalán nem valószínű.

– Tényleg különös – ismételte meg Graves.

Az őrnagyon látszott, hogy türelmetlenné teszi őt a rendőr lassúsága.

– Nem akar tenni valamit? – csattant fel.

– Tenni valamit?

– Igen, tenni valamit.

A rendőr eltűnődött.

– Gondolja, hogy történhetett vele valami?

Aztán felragyogott az arca.

– Megpróbálok telefonálni.

A készülék a könyökénél állt az asztalon. Felvette a kagylót és tárcsázott. A telefonhívásra Trevelyan kapitány ugyanúgy nem válaszolt, mint a csengetésre.

– Úgy látszik, tényleg történhetett vele valami – jegyezte meg Graves, miközben visszatette a kagylót. – Teljesen egyedül él abban a házban. A legjobb lesz, ha felkeressük Dr. Warrent, és magunkkal visszük.

Az orvos háza csaknem a szomszédban volt. A doktor éppen vacsorához készülődött a feleségével és nem volt elragadtatva a meghívástól. Kelletlenül ugyan, de végül kötélnek állt. Viseltes katonaköpenyt vett magára, kalocsnit húzott és kötött sálat tekert a nyaka köré.

Még mindig havazott.

– Átkozott idő! – füstölgött a doktor. – Remélem, nem potyára cipelt el a vacsorám mellől. Trevelyan erős, mint a bivaly. Soha nem volt semmi baja.

Burnaby nem válaszolt.

Miután megérkezve a házhoz, az őrnagy ismét csengetett, majd erőteljesen kopogtattak a bejárati ajtón. Most sem válaszolt senki. A doktor azt javasolta, kerüljék meg a házat és próbálkozzanak a hátsó ablakoknál.

– Könnyebb lesz kinyitni, mint az ajtót.

Graves is egyetértett ezzel, így hátramentek.

Útközben találtak egy oldalajtót, de az is gondosan be volt zárva. Továbbhaladtak a behavazott pázsiton a hátsó ablakok irányába. Warren egyszer-csak felkiáltott.

– Nézzék, a dolgozószoba ablaka… nyitva van!

Bármily furcsa, ez a franciaablak tényleg nyitva állt. Az orvos és társai meggyorsították lépteiket. Ilyen éjszakán épeszű ember nem nyit ablakot! A szobában égő lámpa fénye vékony sárga szalagként csurgott ki a hóra.

A három férfi egyszerre ért az ablakhoz. Burnaby mászott be először, a rendőr szorosan a sarkában.

Mindketten dermedten álltak meg a szobában. A néhai katonából valami elfojtott kiáltásféle szakadt fel. A következő pillanatban már

Warren is mellettük állt és látta, hogy Trevelyan kapitány arccal előrebukva a földön fekszik, karjai kétoldalt széttárva.

A szoba teljesen fel volt dúlva. Az íróasztal fiókjait kirángatták, a padlón mindenütt papírok hevertek. Az ablakkereten, közvetlenül a zár mellett az erőszakos behatolás nyomát fedezték fel. Trevelyan kapitány mellett a földön egy sötétzöld filcből készült hurka feküdt, az átmérője mintegy két inch lehetett.

Warren előrelépett, és az arcra borult test mellé térdelt. Egy perc sem telt el, már fel is állt. Sápadt arccal nézett Burnabyre.

– Meghalt? – kérdezte az őrnagy.

Az orvos bólintott, azután Graves felé fordult.

– Most önnek kell megmondania, mi a teendő. Én nem tehetek mást, minthogy megvizsgálom a holttestet, bár talán ön jobban szeretné, ha ezzel megvárnánk a felügyelőt. A halál okát már most megmondhatom: koponyaalapi törés. És azt hiszem, megkockáztathatom a gyilkos fegyver megnevezését is.

A kapitány mellett fekvő zöld posztóhurkára mutatott.

– Trevelyan mindig az ajtó elé tette, hogy megakadályozza a léghuzatot – szolgált magyarázattal Burnaby.

A hangja reszelős volt.

– Igen… Ügyes változata a homokzsáknak.

– Istenem!

– De itt – szólalt meg a rendőr, miután lassacskán átlátta a helyzetet –, itt gyilkosság történt!

Ezzel a rendőr az asztalhoz lépett, amelyen a telefon állt.

Burnaby őrnagy az orvoshoz fordult.

– Van valami elképzelése arról – nehezen lélegzett, miközben beszélt –, hogy mióta halott a kapitány?

– Talán két órája… esetleg három. Ez persze csak durva becslés.

Burnaby megnyalta száraz ajkait.

– Esetleg mondhatjuk, hogy valószínűleg öt óra huszonöt perckor ölték meg?

– A doktor furcsán nézett az őrnagyra.

– Ez körülbelül az az időpont, amelyet javasolnék.

– Te jó ég! – sóhajtott Burnaby.

Warren mereven ránézett.

Az őrnagy szinte vakon egy székhez botorkált, és valósággal lezuhant rá. Maga elé meredt, arcán rémület ült.

– Öt óra múlt huszonöt perccel… Jóságos Isten, akkor mégiscsak igaz! – dünnyögte.

NEGYEDIK FEJEZET

Narracott felügyelő

A tragédiát követő reggelen két férfi állt Trevelyan kapitány kicsiny dolgozószobájában.

Narracott felügyelő körülnézett. A homlokán enyhe ráncok jelentek meg. . – Igen… Iíígen – mondta elgondolkozva.

Narracott felügyelő sikeres rendőrtiszt hírében állott. Csendes állhatatosság, logikus észjárás és a részletek iránti szenvedélyes érdeklődés jellemezték. Ezek a tulajdonságok akkor is biztosították a sikerét, amikor mások valószínűleg kudarcot vallottak volna.

Csendes, magas férfi volt, messzire tekintő szürke szemekkel. A Devonshire-ben oly gyakori puha, lassú hanghordozással beszélt.

Exeterből küldték, hogy átvegye az ügyet. Ezen a reggelen érkezett az első vonattal. Autók még hólánccal sem tudtak közlekedni az utakon, különben már az éjjel megérkezett volna. Most itt állt a dolgozószobában. Éppen befejezte a szoba vizsgálatát. Vele volt Pollock őrmester is az exhamptoni rendőrségről.

– Iígen – ismételte meg a felügyelő.

Az ablakon sápadt, téli napsugár bukdácsolt. A tájat mindenütt hó fedte. Az ablaktól talán száz yard távolságra kerítés húzódott, mögötte a hóborította domboldalak lejtős hullámai látszottak.

Narracott felügyelő még egyszer a test fölé hajolt. Maga is kisportolt ember lévén, hamar felismerte az atléta-típust, a széles vállakat, a keskeny csípőt, a jól felépített izomzatot. A fej kicsi volt és jól ült a vállakon. A hegyes tengerészszakállat tulajdonosa gondosan ápolta. A felügyelő már megállapította, hogy Trevelyan hatvanéves volt, de nem látszott többnek ötvenegy-ötvenkettőnél.

A felügyelő Pollock őrmesterhez fordult.

– Mi a véleménye az esetről?

– Nos… – vakarta a fejét az őrmester. Óvatos ember volt, nem akart többet mondani annál, mint ami feltétlenül szükséges.

– Nos, uram, ahogy én látom, a tettes az ablakhoz jött, kifeszítette a zárat, és hozzálátott a ház kifosztásához. Trevelyan kapitány biztosan odafenn volt. Nem kétséges, hogy a betörő azt hitte, a házban nem tartózkodik senki.

– Hol van Trevelyan kapitány hálószobája?

– Odafenn, uram. Pontosan felettünk.

– Az évnek ebben az időszakában négy órakor már sötét van. Ha Trevelyan kapitány a hálószobában tartózkodott, akkor a villany is égett. A betörőnek ezt észre kellett vennie, amikor ehhez az ablakhoz ért.

– Úgy érti, hogy már várt az alkalomra?

– Épeszű ember nem tör be olyan házba, ahol ég a villany. Ha bárki is felfeszítette ezt az ablakot, csak azért tette, mert üresnek vélte a házat.

Pollock őrmester a fejét vakarta.

– Egy kicsit különös…

– Pillanatnyilag hagyjuk ennyiben. Folytassa.

– Nos, tegyük fel, hogy a kapitány valami zajt hallott lentről. Lejön, hogy megnézze, mi az. A betörő hallja, hogy lefelé tart. Felkapja ezt a párnaszerű dolgot, elbújik az ajtó mögött, és amikor a kapitány a szobába lép, hátulról leüti.

Narracott felügyelő bólintott.

– Igen, ez igaznak látszik. A kapitányt akkor ütötték le, amikor az ablak felé nézett. Mindezek ellenére, Pollock, nekem valami nem tetszik.

– Mi az uram?

– Nem hiszek abban, hogy egy házba délután ötkor törnek be.

– Hát… talán jó alkalomnak gondolhatta…

– Ez nem alkalom kérdése. Besurranni csak azért, mert talált egy nyitott ablakot. Nem, ez szándékos betörés volt, nézze meg ezt a felfordulást. Mit keres a betörő legelőször? A tálalót, ahol az ezüstöt tartják.

– Ez bizony igaz.

– Az itt levő felfordulás azonban – folytatta Narracott – csak komédia. Kihúzott fiókok, széthajigált papírok. Nevetséges.

– Komédia?!

– Nézze az ablakot, őrmester! Az az ablak nem volt bezárva, és nem törték fel. Egyszerűen csak csukva volt, és kívülről megdolgozták, hogy úgy fessen, mintha felfeszítették volna.

Pollock tüzetesen megvizsgálta az ablakzárat. E művelet közben egy felkiáltást nyomott el magában.

– Igaza van, uram! – erősítette meg elismeréssel a hangjában. – Kinek juthat az eszébe ilyesmi!

– Valakinek, aki port akar hinteni a szemünkbe – de nem sikerült neki.

Pollock őrmester hálás volt a többes számért. Narracott felügyelő ilyen apró trükkökkel kedveltette meg magát a beosztottaival.

– Akkor nem is betörésről van szó, uram. Úgy gondolja, a tettes nem volt idegen?

A felügyelő bólintott.

– Igen. Csak az a furcsa, hogy a gyilkos mégis ezen az ablakon keresztül érkezett a szobába. Ahogy maga és Graves jelentették, és én magam is láttam, nedves foltok láthatók a kertben, ahol a gyilkos léptei alatt az olvadó hó beroskadt. Ilyen lucskos nyomok csak ebben a szobában találhatók. Graves rendőr bizonyos benne, hogy

amikor Dr. Warrennel együtt átjöttek a hallon, semmi ilyesmit nem láttak. Ebbe a szobába érve azonban rögtön feltűnt neki. Ebben az esetben világos, hogy Trevelyan kapitány a látogatót az ablakon át engedte be. Következésképpen csak olyasvalaki lehetett, akit Trevelyan kapitány jól ismert. Őrmester, ön helybeli. Megmondaná nekem, hogy Trevelyan az a fajta ember volt-e, aki könnyen szerez ellenségeket?

– Nem uram, szó sincs róla. Nem volt ellensége. Igaz, hogy szerette a pénzt, és egy kicsit szőrszálhasogató természet volt. Ki nem állhatta például a tunyaságot és az udvariatlanságot. De úgy éljek, uram, ezért inkább tisztelték.

– Szóval nem voltak ellenségei – töprengett Narracott.

– Itt legalábbis nem.

– Nagyon igaz… nem tudjuk, milyen ellenségeket szerzett tengerészi pályafutása alatt. Bár az én tapasztalatom az őrmester, hogy aki az egyik helyen ellenségeket szerez, az a másik helyen is szert tesz néhányra. Mindazonáltal egyetértek azzal, hogy ne zárjuk ki ezt a lehetőséget sem. Elérkeztünk a következő motívumhoz – a leggyakoribb indítóokhoz az bűneseteknél –, vagyis a nyereségvágyhoz. Trevelyan kapitány gazdag ember volt, úgy tudom.

– Minden híresztelés szerint nagyon gazdag. De fösvény is. Nem volt könnyű megnyerni őt különféle adakozásokhoz.

– Persze – válaszolt Narracott elgondolkodva.

– Kár, hogy ennyire havazott – gondolkodott hangosan az őrmester –, de így legalább vannak lábnyomaink és ezek alapján elkezdhetünk nyomozni.

– Nem tartózkodott senki más a házban? – kérdezte a felügyelő.

– Nem. Az utóbbi öt évben Trevelyan kapitánynak csak egy szolgája volt, egy visszavonult tengerész. Odafenn Sittaford House-ba naponta eljárt egy asszony, de igazában ez az Evans nevű fickó viselte gondját a kapitánynak. Úgy egy hónappal ezelőtt megnősült, gazdája legnagyobb bosszúságára. .Azt hiszem, ez volt az egyik oka

annak, hogy bérbe adta a házat annak a dél-afrikai nőnek. Nem tudta volna elviselni, hogy egy asszony is lakjon a házban. Evans most itt lakik a feleségével, innen úgy egy saroknyira, és naponta eljött a kapitányhoz, hogy ellássa. Iderendeltem, hogy kihallgathassa. Azt állítja, hogy tegnap délután fél háromkor hagyta el a házat, mivel a kapitánynak már nem volt rá szüksége.

– Helyes, beszélni akarok vele. Talán tud nekünk valami hasznosat mondani.

Pollock őrmester csodálkozva nézett feljebbvalójára. Valami különöset érzett a hanghordozásában.

– Azt gondolja… – kezdett hozzá.

– Azt gondolom – válaszolta a felügyelő határozottan –, hogy ez az ügy sokkal bonyolultabb, mint ahogyan első pillanatra látszik.

– Milyen értelemben, uram?

A felügyelő azonban nem akarta magát elkötelezni.

– Azt mondja, ez az Evans nevű ember itt van?

– Az ebédlőben várakozik.

– Rendben van. Most mindjárt beszélni akarok vele. Milyen is az a fickó?

Pollock, őrmester erősebb volt tények felsorolásában, mint az érzékletes leírásban.

– Visszavonult tengerész. Kellemetlen alak lehet verekedés esetén, uram.

– Iszik?

– Amennyire én tudom, nem ellensége az italnak.

– És mit tud a feleségéről? Nem a kapitány esete véletlenül?

– Ó nem, Trevelyan kapitányról feltételezni sem lehetett ilyesmit. Egyáltalán nem olyan ember volt. Inkább nőgyűlölőnek ismerte mindenki.

– És Evans hűségesen szolgálta a gazdáját?

– Ez volt az általános benyomás, uram, és azt hiszem, az emberek tudnának róla, ha nem ez az: igazság. Exhampton igazán kis hely.

A felügyelő bólintott.

– Nos, itt nincs több keresnivalónk. Kikérdezem Evanst, és megnézem a ház többi részét, aztán átmegyünk a Három Koronába, és elbeszélgetünk ezzel a Burnaby őrnaggyal. Az időponttal kapcsolatos megjegyzése különös volt. Öt óra húsz, vagy valami ilyesmi… Tudnia kell valamit, amit még nem mondott el, különben hogyan becsülhetné meg ilyen pontosan a bűntény idejét?

A két férfi az ajtó felé tartott.

– Különös ez az ügy – mondta Pollock őrmester, miközben tekintetével a mindenféle limlommal borított padlót pásztázta. – *Ez* az álbetörés!

– Ami engem illet, én nem ezt találom igazán különösnek – válaszolt Narracott –, az adott körülmények között valószínűleg ez volt az egyetlen kézenfekvő megoldás. Engem valójában az ablak lep meg.

– Az ablak, uram?

– Igen. Miért ment a gyilkos az ablakhoz? Ha feltételezzük, hogy Trevelyan jól ismerte az illetőt és gyanútlanul beengedte, akkor miért nem a bejárati ajtón jött be? Egy olyan estén, mint amilyen a tegnapi volt, az útról az ablakhoz kerülni nehéz és kellemetlen dolog lehetett. Gondolja csak meg, mekkora volt a hó. Bizonyosan jó oka lehetett, ha mégis megtette.

– Talán azért – találgatta Pollock –, mert nem akarta, hogy észrevegyék, amikor az útról letér a ház felé.

– Nem sok ember lehet, aki tegnap délután láthatta volna az illetőt. Jóformán senki sem dugta ki az orrát abban az ítéletidőben. Nem, kell lennie valami más oknak. Nos, talán idejében fény derül rá.

ÖTÖDIK FEJEZET

Evans

Evans az ebédlőben várakozott. Amikor a felügyelő belépett, a férfi tisztelettudóan felállt.

Alacsony, zömök ember volt irdatlan hosszú kezekkel. Jellegzetes szokása volt, hogy az ökleit szinte állandóan félig összeszorította. Gondosan borotvált arcában apró, disznószerű szemek ültek, az egész arc mégis valami vidámságot és rátermettséget sugárzott, és ez ellensúlyozta a bulldogszerű összképet.

Narracott felügyelő elraktározta magában a benyomásait: intelligens, éles eszű és gyakorlatias, de izgatottnak látszik.

– Maga Evans, ugye? – szólalt meg a felügyelő.

– Igen, uram.

– Mi a keresztneve?

– Robert Henry.

– És mit tud az üggyel kapcsolatban?

– Az égvilágon semmit, uram. Az igazság az, hogy nagyon felzaklatott a dolog. Elgondolni, hogy a kapitányt meggyilkolták!

– Mikor látta utoljára a gazdáját?

– Két órakor, uram, annyi volt az idő. Leszedtem az ebéd terítékét, és elkészítettem az asztalt a vacsorához. A kapitány azt mondta, nem kell visszajönnöm.

– És mi volt a mindennapi gyakorlat?

– Általában hét óra körül vissza szoktam jönni egy-két órára. De ez nem mindig történt így… a kapitány néha azt mondta, nincs szüksége rám.

– Ezek szerint tegnap sem érte meglepetés, amikor a gazdája azt mondta, hogy ne jöjjön vissza.

– Nem, uram. Már tegnapelőtt este sem jöttem vissza, olyan rossz idő volt. A kapitány nagyon finom ember volt, ha nem hanyagoltam el a dolgokat. Meglehetősen jól ismertem őt és a szokásait.

– Pontosan mit mondott tegnap?

– Hát, kinézett az ablakon és azt mondta: „Biztos, hogy Burnaby ma nem jön el. Csodálkoznék, ha Sittafordot nem vágná el teljesen a külvilágtól a hó. Gyerekkorom óta nem emlékszem ilyen télre.” A barátjára, Burnaby őrnagyra gondolt, aki fenn lakik Sittafordban. Mindig pénteken látogatta meg a kapitányt, ilyenkor sakkoztak és szórejtvényeken törték a fejüket. Keddi napokon meg a kapitány kereste fel Burnaby őrnagyot. Sosem változtatott a szokásain. Amikor elbocsátott, azt mondta: „Elmehetsz, Evans, és holnap reggelig nem is kell visszajönnöd.”

– A Burnaby őrnaggyal kapcsolatos megjegyzéstől eltekintve beszélt-e arról, hogy vár valakit aznap délután?

– Nem uram, egy szóval sem.

– Nem volt valami szokatlan vagy különös a viselkedésében?

– Nem, semmit sem vettem észre.

– Nemrég hallottam, Evans, hogy végre megnősült.

– Igen uram, Mrs. Belling lányát vettem el a Három Koronából. Két hónapja, uram.

– Trevelyan kapitány nem volt elragadtatva, ugye?

– Ami azt illeti, csúnyán kiborult, uram. Az én Rebeccám nagyszerű lány és kitűnően főz. Úgy képzeltem, ezentúl ketten látjuk majd el a konyhai teendőket, de a kapitány hallani sem akart róla. Azt mondta, nem tűr meg női alkalmazottat a házban. A dolog teljesen zátonyra futott, amikor feltűnt az a hölgy Dél-Afrikából és ki akarta venni Sittaford House-t. A kapitány akkor kibérelte ezt a házat. Én minden nap átjöttem, hogy ellássam, és bevallom uram, abban bíztam, hogy a tél végére Trevelyan kapitány jobb belátásra

tér, és Rebecca és én együtt megyünk vele vissza Sittafordba. A kapitány észre sem vette volna, hogy Rebecca a házban van. Úgy rendeztük volna, hogy a feleségem általában a konyhában tartózkodik és még arra is ügyel, hogy a lépcsőn se találkozzanak.

Van valami elképzelése arról, mi az oka annak, hogy Trevelyan kapitány ki nem állhatta a nőket?

Fogalmam sincs, uram. Azt hiszem, egyszerűen szokás. Sok hasonló úriemberrel találkoztam már. Ha érdekli a véleményem, szerintem ez nem más, mint szégyenlősség. Fiatal korukban néhány ifjú hölgy csúnyán lekezeli őket, és így a kiábrándultság könnyen nőgyűlöletté válik.

– Trevelyan kapitány nem volt házas?

– Nem, uram.

– És mit tud a rokonságáról?

– Azt hiszem, él egy leánytestvére Exeterben, hallottam, hogy emlegetett egy vagy több unokatestvért is.

– Egyikük sem látogatta meg soha?

– Nem uram. Azt hiszem, haragban volt az Exeterben élő lány testvérével.

– Tudja a nevét?

– Azt hiszem, Gardner, de nem vagyok biztos benne.

- Nem tudja a címét?

– Sajnos nem, uram.

– Sebaj, biztos ráakadunk, amikor átnézzük Trevelyan kapitány papírjait. Nos, Evans, most mondja el nekünk, mit csinált tegnap délután négy órától.

– Otthon voltam, uram.

– Hol lakik?

– Mindjárt a sarok után, Hajóorr utca 85.

– Nem is ment már sehova?

– Nem. Csak úgy szakadt a hó.

– Persze, persze. Van valaki, aki igazolni tudja az állítását?

– Nem értem, uram.

– Van valaki, aki bizonyítani tudja, hogy a kérdéses időben otthon volt?

– A feleségem.

– Csak ketten voltak otthon?

– Igen.

– Nos, rendben van. Egyelőre ennyi elég.

A kiöregedett tengerész tétovázott, egyik lábáról a másikra támaszkodott.

– Tehetek valami hasznosat itt, uram… csináljak rendet?

– Nem, mindent pontosan úgy kell hagyni, ahogyan most van.

– Értem.

– Jobb lesz, ha vár még, amíg körülnézek, hátha lesz még néhány kérdésem magához.

– Igen, uram.

Narracott felügyelő elfordította a tekintetét Evansról, és a szobát kezdte vizsgálni.

Az asztalon a vacsora kellékei sorakoztak: hideg nyelv, vegyes savanyúság, egy Stilton sajt és keksz, a kandalló melletti gázrezsón pedig egy lábasban leves. A tálalón italos szekrényke állt, mellette szódás szifon és két üveg sör. Az ezüst kupák hosszú sora mellett – mintegy kakukktojásként – három vadonatújnak látszó könyv állt.

Narracott felügyelő szemügyre vett néhány serleget, és elolvasta rajtuk a bevésést.

– Igazi sportember – jegyezte meg.

– Bizony az volt, uram – válaszolt Evans. – Egész életében igazi atléta volt.

A felügyelő a könyvcímeket olvasgatta. „A szerelem mindent megold”… „A lincolni vidám fiúk”… „A szerelem foglya.”

– A kapitány irodalmi ízlése meglehetősen vegyesnek tűnik – jegyezte meg a felügyelő.

– Ó, uram – nevetett Evans –, azokat nem olvasta! Ezek a díjak, amelyeket a szórejtvény megfejtésekkel nyert. Tíz különböző néven is beküldte a megfejtést. Köztük volt az enyém is, mert úgy vélte, a

Hajóorr utca 85., pontosan olyan cím, amelyre biztosan küldenek díjat. Meg volt győződve róla, hogy minél hétköznapibb a név és a cím, annál valószínűbb a nyeremény. Igaza lett, kaptam is díjat – de nem kétezer fontot, hanem ezt a három új regényt. Az a véleményem, hogy olyan könyveket küldtek, amelyekért senki nem adna pénzt a könyvesboltban.

Narracott elmosolyodott, aztán ismét arra kérte Evanst, hogy várjon, és tovább vizsgálódott a szobában. Az egyik sarokban hatalmas szekrény állt. A majdnem szobányi méretű bútor festői összevisszaságban adott helyet két pár sílécnek, egy pár evezőnek a szerelékekkel, tíz vagy tizenkét vízilóagyarnak, horgászbotoknak és felszereléseknek, ideértve egy légykészletet, egy golfzsáknak, egy teniszütőnek, egy kitömött és tartóban foglalt elefántlábnak és egy tigrisbőrnek. Nyilvánvaló volt, hogy amikor a kapitány bútorozva kiadta Sittaford House-t, legféltettebb tárgyait, amelyeknek nem volt szabad női szemek elé kerülniök, magával hozta.

– Szokatlan ötlet, hogy mindezt magával hozta – jegyezte meg a felügyelő. – A házat csak néhány hónapra adta ki, ugye?

– Így van, uram.

– Ezeket a holmikat biztosan el lehetett volna zárni Sittaford House-ban is.

A kihallgatás során Evans most másodszor vigyorodott el.

– Ez lett volna a legegyszerűbb – értett egyet Evans. – Nem mintha túl sok ilyesféle szekrény lenne odafönn. A kapitány az építésszel együtt rendezte be a házat, a szekrények értékét azonban csak a nők tudják megbecsülni. Mégis az lett volna ésszerű, ha fenn maradnak. Mindezt idefuvarozni nem volt gyerekjáték, uram. De hát a kapitány nem tudta elviselni még a gondolatát sem annak, hogy valaki kotorásszon a holmijai között. Bezárhatsz, ahogy akarsz, szokta mondogatni, egy nő mindig meg fogja találni a módját, hogy bejusson oda, ahová akar. Ilyen a természetük. Kíváncsiak. Az volt a véleménye, hogy az a legjobb, ha az ember nem zárja el a fontos dolgokat, ha azt akarja, hogy békén hagyják őket. Az igazi megoldás

persze az, ha magunkkal visszük, akkor nyugodtak lehetünk, hogy biztonságban vannak. így hát magunkkal hoztuk őket, és mondhatom jócskán megizzasztott a dolog. Azonkívül, drága is volt a fuvar. De a kapitány úgy szerette ezeket a holmikat, mintha csak a gyerekei lettek volna.

Evans kifogyott a szuszból.

Narracott felügyelő eltűnődve bólogatott. Volt még egy másik téma is, amelyről szeretett volna információt kapni, és úgy látszott, a pillanat kedvező, hiszen a dolog szinte magától merült fel.

– Ez a Mrs. Willett – mondta mintegy mellékesen – régi barátja vagy ismerőse a kapitánynak?

– Nem, uram, teljesen idegen volt neki.

– Biztos ebben? – kérdezte a felügyelő élesen.

– Nos… – az éles hang kicsit meghökkentette az öreg tengerészt – nos, a kapitány sosem említette… igen, biztos, hogy nem ismerte.

– Azért kérdezem – magyarázta a felügyelő –, mert házbérletre ez az évszak meglehetősen szokatlan. Másrészről az is igaz, hogyha Mrs. Willett korábbról ismerte volna a kapitányt, írhatott volna közvetlenül neki a ház bérlése ügyében.

Evans a fejét ingatta.

– Az ügynökség írt – Williamson –, mégpedig azt írta, hogy egy hölgytől kaptak megkeresést.

Narracott felügyelő összevonta a szemöldökét. Sittaford House bérbeadását minden körülmények között furcsállotta.

– Trevelyan kapitány és Mrs. Willett ugyebár találkoztak.

– Hát persze. Eljött megnézni a házat, és a kapitány körbevezette őt.

– Bizonyos abban, hogy azelőtt nem találkoztak?

– Meglehetősen, uram.

– Mit gondol… öö… – a felügyelő némi szünetet tartott, hogy sikerüljön a kérdést természetesnek hangzóan feltenni –, jól kijöttek egymással? Barátságosak voltak egymáshoz?

Evans ajkai körül halvány mosoly jelent meg.

– A hölgy az volt. Ahogy mondani szokták, egészen odavolt érte. Dicsérte a házat, és azt kérdezte, a kapitány tervezte-e. Otrombán hízelgett, ahogy mondani szokták.

– És a kapitány?

A mosoly szélesebb lett.

– Az ilyen ömlengő hölgynek nem sok esélye volt arra, hogy a kapitánynál megtörje a jeget. A kapitány udvarias volt, semmi több. A meghívást pedig elhárította.

– A meghívást?

– Igen. Mrs. Willett azt mondta, tekintse a kapitány bármikor úgy, mint a saját házát, és ugorjon be, amikor csak kedve tartja. így mondta, ugorjon be! Az ember nem ugrik be valahová, ahonnan hat mérföldre lakik!

– Úgy tűnt, hogy Mrs. Willett erőlteti a Kapitánnyal való találkozást?

Narracott eltűnődött. Lehetséges, hogy ez az oka a ház bérbevételének? Csak előjáték volt ahhoz, hogy megismerkedjék a kapitánnyal? Lehet, hogy ez áll a dolgok hátterében? Talán nem is gondolt rá a hölgy, hogy Trevelyan olyan messzire költözik, mint Exhampton. Úgy számíthatott, hogy csak az egyik bungalóba költözik, talán Burnaby őrnagyét osztják meg egymással.

Evans válaszával nem lehetett sokra menni.

– Mrs. Willett nagyon vendégszerető. Mindennap meghív valakit ebédre vagy vacsorára.

Narracott bólintott. Itt már többet nem tudhat meg. Elhatározta azonban, hogy kihallgatja Mrs. Willettet, amilyen gyorsan csak lehet. A hölgy viharos érkezése figyelmet érdemel.

– Jöjjön, Pollock, felmegyünk az emeletre – mondta.

Evans az ebédlőben maradt, ők ketten pedig felmentek a lépcsőn.

– Gondolja, hogy ártatlan? – kérdezte az őrmester halkan és a fejével a csukott ebédlőajtó felé intett.

– Úgy tűnik – mondta a felügyelő, – de az ember soha nem tudhatja. Akármi lehet ez a fickó, de nem bolond.

– Nem, intelligens a pasas.

– Meggyőzően hangzik a története – folytatta a felügyelő. – Világos és egyenes. Mégis, sosem lehet tudni…

Ezzel az óvatos és gyanakvó gondolkodására oly jellemző kijelentéssel hozzálátott az első emeleti szobák átvizsgálásához.

Az emeleten három szoba és egy fürdőszoba volt. Két hálószoba üres volt, és láthatóan hetek óta ki sem nyitotta senki az ajtajukat. Trevelyan hálószobáját tökéletes rendben találták. Narracott felügyelő körbejárt és sorra kinyitotta a fiókokat és a szekrényeket. Minden a helyén volt. Olyan ember szobája volt ez, aki szinte mániákusan rendszerető és pedáns.

A felügyelő befejezte a vizsgálódást és bepillantott a szomszédos fürdőszobába. Itt is mindent a legnagyobb rendben talált. Még egy utolsó pillantást küldött a gondosan megvetett ágyra, tetején az odakészített, kettéhajtott pizsamával.

Aztán megrázta a fejét.

– Itt nincs semmi. Úgy látszik, minden tökéletesen rendben van. Trevelyan kapitány iratai a dolgozószoba asztalában vannak. Nézze át őket, Pollock. Azt üzenem Evansnek, hogy hazamehet. Lehet, hogy később majd beugrom hozzá.

– Értem, uram.

– A holttestet elvihetik. Erről jut eszembe, beszélnem kell Warrennel. Közel, lakik ugye?

– Igen, uram.

– A Három Korona oldalán vagy a másikon?

– A másikon, uram.

– Akkor a Három Koronával kezdem. Folyassa, őrmester.

Pollock az ebédlőbe indult, hogy elbocsássa Evanst. A felügyelő kilépett a bejárati ajtón és a Három Korona irányába vette sietős lépteit.

HATODIK FEJEZET

A Három Koronában

Narracott felügyelő csak akkor szándékozta meglátogatni Burnaby őrnagyot, miután befejezte hosszúra nyúlt beszélgetését Mrs. Bellinggel. Mrs. Belling, a Három Korona tulajdonosa kövér és izgatott természetű nőszemély volt. Bőbeszédűségével szemben mindenki tehetetlen volt. Nem volt más menekülés, csak türelmesen kivárni, amíg a beszédáradat elapad.

– Sohasem volt még ilyen éjszaka – ért valahára mondandója végére. – És senki sem gondolta még álmában sem, hogy mi történik azza1 a kedves, szegény úriemberrel. Azok a mocskos csavargók! Ki nem állhatom azokat a mocskos csavargókat! Bárkit kinyírnak. A kapitánynak még egy kutyája sem volt, hogy vigyázzon rá. Ezek a csavargók ki nem állhatják a kutyákat, ki nem állhatják. Hát igen, az ember azt sem tudja, mi történik tőle egy kőhajításnyira.

– Igen, Mr. Narracott – folytatta a felügyelő kérdésére válaszolva – Burnaby őrnagy éppen reggelizik. A reggelizőhelyiségben megtalálja őt. Milyen éjszakája lehetett pizsama meg miegyéb nélkül, képzelheti! Mivel özvegyasszony vagyok, semmit sem tudtam kölcsönözni neki. Azt mondta, nem tesz semmit. Nagyon ideges és feldúlt volt, ami persze nem csoda, ha az ember legjobb barátját meggyilkolják. Mind a ketten nagyon kedves úriemberek, bár a kapitányról az a hír járta, hogy igen fösvény természetű. Bizony, bizony, én mindig azt gondoltam, veszélyes odafönn Sittafordban, mindentől mérföldekre élni, és tessék, a kapitányt itt gyilkolják meg Exhamptonban. Ebben az életben folyton az történik, amire nem számít az ember, nemde Mr. Narracott?

A felügyelő azt válaszolta, hogy kétségtelenül így van. Aztán még hozzátette:

– Kik voltak a vendégei tegnap, Mrs. Belling? Volt köztük idegen?

– Lássuk csak. Itt van Mr. Moresby és Mr. Jones – kereskedőemberek mind a ketten –, aztán egy fiatal úriember Londonból. Más senki. Ilyenkor télen ez teljesen megszokott. Ebben az évszakban nagyon csendes itt minden. Ó, volt még egy másik fiatalember is, az utolsó vonattal érkezett. Olyan minden lében kanál ifjú. Még nem ébredt fel.

– Az utolsó vonattal jött? – ismételte meg a felügyelő. – Azzal, amelyik tízkor érkezik? Azt hiszem, ővele nem lesz gondunk. És mi a helyzet a másikkal? Amelyik Londonból érkezett. Ismeri?

– Soha életemben nem láttam. Nem kereskedőember, ó nem, sokkal különb annál. Pillanatnyilag nem emlékszem a nevére, de megtalálja a nyilvántartásban. Ma reggel az első vonattal Exeterbe utazott. Hat tízkor. Elég különös. Mit keres akkor itt, csak azt szeretném tudni.

– Nem mondott semmit arról, mi járatban van?

– Egy szót sem.

– Elhagyta a fogadót?

– Ebédidőben érkezett, fél ötkor elment és hat óra húsz körül érkezett vissza.

– Hová ment?

– Fogalmam sincs róla, uram. Lehet, hogy csak kószált egyet. Ez még a hóesés előtt volt, de senki sem mondta volna sétára való időnek azt a délutánt.

– Fél ötkor ment el és hat húszkor jött vissza – mondta a felügyelő töprengve. – Ez elég különös. Nem említette Trevelyan kapitányt?

Mrs. Belling határozottan rázta a fejét.

– Nem, Mr. Narracott, senkit sem említett. Állig begombolkozott. Csinos fiatalember, de gondterheltnek látszik.

A felügyelő bólintott és odalépett a nyilvántartó könyvhöz.

– James Pearson, London – mondta. – Hát ez nem sokat mond. Fel kell tennünk majd néhány kérdést Pearson úrnak.

Azzal a felügyelő Burnaby őrnagy után indult.

A reggelizőhelyiségben egyedül az őrnagy tartózkodott. Meglehetősen zavaros színű kávét kortyolgatott, előtte a The Times feltámasztva.

– Burnaby őrnagy?

– Az vagyok.

– Narracott felügyelő vagyok Exeterből.

– Jó reggelt, felügyelő! Jutott valamire?

– Igen, azt hiszem nyugodtan mondhatom, kicsit előbbre léptünk.

– Örömmel hallom – válaszolt szárazon az őrnagy. Volt valami rezignált hitetlenség a hangjában.

– Csak egy vagy két kérdésem van önhöz és úgy gondolom, fel is tud világosítani engem mindarról, amit tudni akarok.

– Megteszek minden tőlem telhetőt – felelte Burnaby.

– Tudomása szerint volt ellensége a kapitánynak?

– Senki a világon – felelte határozottan Burnaby.

– Itt van ez az Evans… Megbízhatónak tartja őt?

– Igen, azt hiszem. Azt tudom, hogy Trevelyan bízott benne.

– Nem volt benne rosszindulat Evans házasságával kapcsolatban?

– Nem. Trevelyan mindössze dühös volt, ennyi az egész. Nem szerette, ha felborították a szokásait. Tudja, milyenek az agglegények.

– Az agglegények, az egy külön történet. Trevelyan kapitány nőtlen volt – tud arról, hogy készített végrendeletet? Abban az esetben, ha nincs végrendelet, mit gondol, ki örökli a vagyonát?

– Trevelyan készített végrendeletet – válaszolt azonnal az őrnagy.

– Szóval tud róla.

– Igen. Ugyanis engem jelölt meg a végrendelet végrehajtójául. Legalábbis így mondta.

– Ismeri a végrendelet tartalmát?

– Azt nem tudom megmondani.

– Úgy hírlik, elég jómódú volt.

– Több annál. Trevelyan gazdag ember volt. Gazdagabb, mint itt a környéken bárki is gondolná.

– Mit tud a rokonságáról?

– Azt hiszem, van egy nővére és néhány unokaöccse meg unokahúga. Nem sokat láttam belőlük az idők során, de nem voltak haragban a kapitánnyal.

– Tudja, hogy hol helyezte letétbe a végrendeletet?

– A Walters és Kirkwood cégnél. Ügyvédek itt Exhamptonban. Ők szövegezték meg az okiratot.

– Nos, Mr. Burnaby, mivel ön a végrendelet végrehajtója, szeretném, ha most felkeresné velem ezt az irodát. Mielőbb tudni akarom, mit tartalmaz ez a végrendelet.

Burnaby meglepetten felnézett.

– Mit jelentsen ez? Mi köze az ügyhöz a végrendeletnek?

Narracott felügyelő nem akarta túlságosan hamar felfedni a kártyáit.

– Az ügy nem annyira diadalmenet, mint ahogy gondoltuk – válaszolta. – Erről jut szembe, volna még egy kérdésem. Jól tudom, hogy megkérdezte Dr. Warrent, hogy a halál öt óra huszonöt perckor állt-e be?

– Igen – válaszolt az őrnagy nyersen.

– Minek alapján gondolt ilyen pontos időpontra?

– Miért, talán nem tehetem?

– Nos, biztosan valami megragadta a figyelmét, és ezért véli ezt az időpontot valóságosnak.

Burnaby őrnagy válaszáig hosszú idő telt el. Narracott felügyelő érdeklődése pedig egyre fokozódott. Az őrnagy tudott valamit, amit

nyilvánvalóan szeretett volna elrejteni. Egyenesen komikus volt ebbeli igyekezete.

– Miért ne mondhatnék öt huszonötöt – mondta jogait vadul védelmezve –, vagy hat harmincötöt, vagy akár négy óra húszat?

– Pontosan így van, uram – mondta a felügyelő megnyugtató hangon. Nem akarta már e percben magára haragítani az őrnagyot. Megfogadta magában, hogy még a mai nap folyamán a végére jár ennek.

– Van valami, ami különösnek tűnik nekem – folytatta.

– Igen?

– Sittaford House bérbeadásáról van szó. Nem tudom, mi a véleménye, de nekem különös, ami történt.

– Ha engem kérdez, én azt mondom, átkozottul különös.

– Ez a véleménye?

– Mindenkinek ez a véleménye.

– Sittafordban?

– Exhamptonban is. Biztos, hogy az a nő nem normális.

– Azt hiszem, ízlésről nem lehet vitatkozni – válaszolta a felügyelő.

– Hát akkor átkozottul rossz választás egy olyan nőtől, mint ez.

– Ismeri a hölgyet?

– Ismerem, persze hogy ismerem. Vendégségben voltam nála, amikor…

– Amikor mi történt? – kérdezte a felügyelő, azonnal kihasználva a helyzetet, hogy az őrnagy hirtelen abbahagyta a mondatot.

– Semmi – válaszolta Burnaby. Narracott felügyelő kutató tekintettel nézett rá. Volt itt valami, aminek nagyon szeretett volna a végére járni. Az őrnagy zavartsága és kényszeredettsége nem kerülte el a figyelmét. Már majdnem kibökte… de mit?

– Mindent a maga idejében – figyelmeztette magát a felügyelő. – Most nem szabad kihozni őt a sodrából.

Hangja ártatlanul csengett a következő kérdésnél.

– Azt mondja uram, járt Sittaford House-ban. A hölgy akkor már ott lakott… mióta is?

– Már néhány hónapja.

Az őrnagy igyekezett elterelni a figyelmet iménti meggondolatlan szavairól. A szándék bőbeszédűbbé tette a szokásosnál.

– Özvegyasszony a lányával?

– Úgy van.

– Mondott valamit arról, hogy miért választotta ezt a helyet?

– Hát – az őrnagy habozva vakargatta az orrát – sokat beszél, az a fajta nő. Nagyvilági szépség… az a típus. De… – Itt megakadt. Narracott felügyelő a segítségére sietett.

– Nem találta természetesnek?

– Hát, valami ilyesmi. Divatos típus, drágán öltözik, agyoncicomázza magát. A lánya csinos, elegáns. Az lenne a normális, ha a Ritzben vagy a Claridge-ben szállnának meg vagy valami hasonló elegáns szállodában. Tudja, milyenre gondolok.

Narracott bólogatott.

– Nem önmagukat adják, ugye? – kérdezte. – Nem gondolja, hogy… nos, hogy talán rejtőzködnek valamiért?

Burnaby őrnagy határozottan rázta a fejét.

– Nem, biztosan nem. Nagyon vendégszeretők, talán túlságosan is nagy társadalmi életet élnek. Úgy értem, egy olyan kis helységben, mint Sittaford, nem lehet meggondolatlanul, léptennyomon meghívásokat osztogatni. Nagyon kellemetlen, amikor a meghívottak csőstül zuhannak az ember nyakába. Nagyon nyitott, kedves és vendégszerető emberek, de szerintem túlzottan is vendégszeretők, mármint az angol normák szerint.

– Ez a gyarmati hatás – jegyezte meg a felügyelő.

– Igen, azt hiszem.

– Nincs oka feltételezni, hogy Trevelyan kapitány mór régebben ismerte őket?

– Egészen biztosan nem ismerték egymást.

– Bizonyos ön ebben?

– Máskülönben Joe említette volna nekem.

– Arra nem gondolt, hogy ideköltözésük célja az is lehetett, hogy megismerkedjenek a kapitánnyal?

Ez láthatóan teljesen új gondolat volt az őrnagy számára. El is tűnődött rajta egy-két percig.

– Ez sosem jutott az eszembe. Nagyon olvadoztak persze, de semmit sem értek el Joe-nál. Inkább azt hiszem, ilyen a modoruk. Túlságosan is barátságos, tudja. Mint a gyarmatiak általában – tette hozzá a szigetimádó katona.

– Értem. Akkor talán térjünk át a házra. Trevelyan kapitány építtette, ha jól tudom.

– Igen.

– Sosem lakott benne más?

– Nem, soha.

– Akkor úgy látszik, a házban sincs már semmi, ami megmagyarázná az érdeklődést a hely iránt. Rejtély. Tízet az egyhez, hogy semmi köze az ügyhöz, de mint furcsa egybeesés, szöget ütött a fejembe. Az a ház, amelyet Trevelyan kapitány bérelt itt Exhamptonban. kinek a tulajdona?

– Miss Larpent háza. Középkorú hölgy, télre bevonult egy családias panzióba Cheltenhambe. Minden évben így tesz. Rendszerint lezárja a házat, de ha sikerül – ami igazán nem gyakori –, akkor kiadja.

Úgy tűnt, ebben az irányban nincs semmi ígéretes. A felügyelő kissé elszomorodva ingatta a fejét.

– Williamson az az ingatlanügynökség neve? – kérdezte.

– Igen.

– Itt van irodájuk Exhamptonban?

– Szomszédos a Walters és Kirkwood ügyvédi irodával.

– Akkor, ha nincs ellenére, benézünk oda, ha végeztünk az ügyvédeknél.

– Az nem fog menni. Kirkwood soha nincs az irodájában tíz óra előtt. Tudja milyenek az ügyvédek.

– Nos, akkor indulhatunk?

Az őrnagy, aki már régen befejezte a reggelijét, beleegyezően bólintott és felállt.

HETEDIK FEJEZET

A végrendelet

Az ingatlanügynökség irodájába lépve, fiatal, élénk férfi fogadta őket.

– Jó reggelt, Burnaby őrnagy!

– Reggelt!

– Szörnyű eset – mondta a fiatalember csevegő stílusban. – Évek óta nem volt hasonló Exhamptonban.

Élvezettel beszélt, és az őrnagy arca megrándult.

– Ez itt Narracott felügyelő.

– Ó, igen – válaszolt a fiatalember élvezettel vegyes izgalommal a hangjában.

– Néhány információra van szükségem – mondta a felügyelő. – Úgy tudom, önök intézték Sittaford House bérleti ügyét.

– Mrs. Willett számára? Igen, így van.

– Mondja el, kérem, részletesen, hogyan jött létre a bérlet. A hölgy személyesen érdeklődött vagy levélben?

– Levélben, Nézzük csak – kihúzott egy fiókot és kinyitott egy dossziét. – Igen, a Carlton Hotelből írt, Londonból.

– Név szerint Sittaford House után érdeklődött?

– Nem, csak annyit közölt, hogy télre akar házat bérelni és a háznak Dartmoorban kell lennie. Azt is kikötötte, hogy a házban

legalább nyolc hálószoba legyen. Az, hogy közel essen városhoz vagy vasútállomáshoz, nem volt feltétel.

– Sittaford House szerepelt az önök ajánlati listáján?

– Nem, nem szerepelt. Az igazság azonban az, hogy ez az egyetlen ház a környéken, amely minden szempontból megfelelt. A hölgy említette a levelében, hogy hajlandó tizenkét guinea-t fizetni. Ilyen körülmények között úgy gondoltam, érdemes írni Trevelyan kapitánynak és megkérdezni, érdekli-e az ajánlat. Ő kedvezően válaszolt, így megkötöttük a szerződést.

– Anélkül, hogy Mrs. Willett látta volna a házat?

– Hajlandó volt így is kivenni és aláírta a szerződést. Aztán egy napon megjelent, felhajtatott Sittafordba és megnézte a házat. Akkor találkozott Trevelyan kapitánnyal, akivel megbeszélték az olyan apró részleteket, mint az étkészletek, a terítők és más hasonló dolgokat.

– És elégedett volt?

– Igen, bejött és elmondta, hogy minden tetszik neki.

– És ön mit gondolt? – kérdezte Narracott felügyelő és kutatóan nézett a fiatalemberre. Az megrántotta a vállát.

– Az ingatlanüzletben az ember hamar megtanulja, hogy semmin se lepődjék meg.

Ennél a filozofikus megjegyzésnél a felügyelő megköszönte a segítséget és távozni készült.

– Nincs mit köszönnie, öröm volt a számomra, hogy a szolgálatára lehettem.

A fiatalember az ajtóig kísérte őket.

A Walters és Kirkwood iroda valóban a szomszédban volt. Amikor odaértek, megtudták, hogy Mr. Kirkwood éppen az imént érkezett. Késedelem nélkül bevezették őket a szobájába.

Mr. Kirkwood nyájas arckifejezésű, idősebb úriember volt. Exhamptonban született, apja és nagyapja nyomdokába lépett a cég élén. Felállt, gyászoló ábrázatot öltött és kezet rázott Burnaby őrnaggyal.

– Jó reggelt, Burnaby őrnagy! – mondta. – Nagyon megrázó eset. Igazán nagyon megrázó. Szegény Trevelyan.

Kutatón nézett Narracottra, mire az őrnagy néhány szóval megmagyarázta a jelenlétét.

– Önt bízták meg az üggyel, Narracott felügyelő?

– Igen, Mr. Kirkwood. A nyomozás során öntől is kérnem kell némi felvilágosítást.

– Boldogan állok rendelkezésére, amennyiben ez szabályszerű – válaszolta az ügyvéd.

– A néhai Trevelyan kapitány végrendeletéről van szó – folytatta Narracott. – Úgy tudom, a végrendelet önnél van.

– Pontosan.

– Már régebben készült?

– Öt, vagy hat éve. Nem vagyok biztos e pillanatban a pontos időpontban.

– Nagyon fontos a számomra, Mr. Kirkwood, hogy megismerjem a végrendelet tartalmát, amilyen gyorsan csak lehet. Meglehet, jelentősen előreviszi az ügyet.

– Valóban? – kérdezte az ügyvéd. – Ezt nem tartom valószínűnek, de az ön dolgát ön érti a legjobban, felügyelő úr. Nos – most a másik vendégre pillantott – Burnaby őrnagy és jómagam vagyunk a végrendelet közös végrehajtói. Ha neki nincs ellenvetése…

– Nincs.

– Akkor nem látok okot arra, hogy a kérését megtagadjam, felügyelő.

Felvette az asztalán álló telefont és néhány szót váltott valakivel. Két-három perc múlva egy hivatalnok lépett a szobába és lepecsételt borítékot helyezett az ügyvéd elé. Miután a tisztviselő elhagyta a szobát. Mr. Kirkwood felvette a borítékot, egy papírkés segítségével felnyitotta és kihúzott belőle egy hatalmas és fontosnak látszó dokumentumot. Megköszörülte a torkát és olvasni kezdett.

„Én Joseph Arthur Trevelyan, Sittaford House lakója Sittafordban, Devon megyében, kijelentem, hogy az alábbiak utolsó akaratom szerinti végrendeletemet tartalmazzák. E végrendeletet ezerkilencszázhuszonhat augusztus tizenharmadik napján készítettem.

1. Kijelölöm John Edward Burnabyt, lakik Sittafordban, egyes bungaló és Frederick Kirkwoodot, lakik Exhamptonban, hogy legyenek vagyonkezelőim, és ennek a végrendeletnek a végrehajtói.

2. Robert Henry Evansnak, aki hosszan és hűségesen szolgált engem, 100, azaz egyszáz fontot hagyok örökösödési illeték mentesen kizárólag az ő javára, feltéve, hogy halálom idején a szolgálatomban van és nem áll felmondás alatt, akár írásban, akár szóban kapta azt.

3. A már említett John Edward Burnaby barátomra, barátságunk, érzelmeim és iránta való megbecsülésem jelképeként, összes sporttrófeámat hagyom, beleértve agancsgyűjteményemet és nagyvad prémjeimet csakúgy, mint a kupákat és a díjakat, amelyeket bármilyen sportban szereztem, továbbá minden egyéb vadászzsákmányomat, amely a birtokomban van.

4. Minden ingó és ingatlan vagyonomat, ha ez a végrendelet vagy annak záradéka másként nem rendelkezik, a vagyonkezelőkre hagyom, azzal a megbízással, hogy adják el és hajtsák be az értük járó összeget.

5. A vagyonkezelők ebből kötelesek kiegyenlíteni mindazokat a költségeket, amelyek az eladás során, egyéb pénzügyi műveletek alkalmával keletkeznek, továbbá a temetés és a végrendelet költségeit, valamint a jelen végrendelet, illetve annak záradékai szerinti örökösödésekkel kapcsolatos költségeket és egyéb tartozásokat.

6. A vagyonkezelők a kifizetések után fennmaradt vagyont, illetve befektetéseket négy egyenlő részre kötelesek osztani.

7. A fent meghatározott felosztásból egy, a többivel egyenlő negyedrészt nővérem, Jennifer Garden kapjon kizárólagosan a saját javára és hasznára.

A fennmaradó három hasonlóképpen egyenlő negyedrészt a vagyonkezelők fizessék ki elhunyt húgom, Mary Pearson három gyermekének, mindegyiküknek egy részt kizárólag a saját javukra. Mindezek hiteléül én, Joseph Arthur Trevelyan kézjegyemmel látom el ezt a végrendeletet, amely a fent írt évben és napon készült.

Az örökhagyó, mint végakaratot a jelenlétünkben látta el kézjegyével a végrendeletet. Ez alkalommal mindketten egy időben jelen lévén, az örökhagyó jelenlétében és kérésére nevünket tanúként írtuk alá."

Mr. Kirkwood átadta az iratot a felügyelőnek.

– Két alkalmazottam tanúskodott, ebben az irodában.

A felügyelő elgondolkodva futtatta végig a tekintetét a végrendeleten.

– Elhunyt húgom, Mary Pearson – mondta. – Tud nekem valamit mondani Mrs. Pearsonról, Mr. Kirkwood?

– Nagyon keveset. Azt hiszem, körülbelül tíz évvel ezelőtt halt meg. A férje egy tőzsdeügynök volt, már korábban meghalt. Amennyire én tudom, a hölgy sosem látogatta meg itt Trevelyan kapitányt.

– Pearson – ismételte meg a nevet a kapitány. Aztán hozzátette: – Van itt egy apróság. A végrendelet nem említi Trevelyan kapitány vagyonának a nagyságát. Mit gondol, mekkora összeget tehet ki?

– Ezt nehéz pontosan meghatározni – válaszolta Mr. Kirkwood.

Mint minden ügyvéd, ő is láthatóan élvezte, mikor egyszerű kérdésre bonyolult választ adott.

– Ez az ingó és ingatlan vagyon kérdése – folytatta. – Sittaford House mellett Trevelyan kapitánynak ingatlanai vannak Plymouth szomszédságában, időről időre eszközölt befektetései pedig ingadozó értékűek.

– Csak egy hozzávetőleges becslést szeretnék kapni – mondta Narracott felügyelő.

– Nem szeretném elkötelezni magam…

– Csak a legdurvább becslésre gondolok. Mondjuk, például kijöhet ez az összeg húszezer font körül?

– Húszezer font! Drága uram! Trevelyan kapitány vagyonának értéke ennek az összegnek legalább a négyszerese! Nyolcvan vagy kilencvenezer font sokkal inkább megközelítené a valóságot.

– Mondtam, hogy Trevelyan gazdag volt – mondta Burnaby.

Narracott felügyelő felállt.

– Nagyon köszönöm a felvilágosítást, Mr. Kirkwood.

– Remélem, hasznosnak találta.

Teljesen nyilvánvaló volt, hogy az ügyvéd majd meghal a kíváncsiságtól, de jelen pillanatban Narracott felügyelőnek nem állt módjában azt kielégíteni.

– Az ilyen esetekben, mint ez, minden körülményt figyelembe kell vennünk – mondta diplomatikusan. – Erről jut eszembe, meg tudja adni a nevét és a címét Jennifer Gardnernek, illetve a Pearson család tagjainak?

– A Pearson családról nem tudok semmit. Mrs. Gardner címe Borostyánház, Walton Road, Exeter.

A felügyelő feljegyezte a címet a noteszába.

– Ezen el lehet indulni. Nem tudja, hány gyermeke van a néhai Mrs. Pearsonnak?

– Úgy képzelem, három. Két lány és egy fiú – de az is lehet, hogy két fiú és egy lány. Nem emlékszem pontosan.

A felügyelő bólintott, eltette a noteszát, még-egyszer megköszönte a segítséget és távozott. Amikor az utcára értek, hirtelen odafordult az őrnagyhoz.

– És most, uram, megtudjuk az igazságot az öt óra huszonöt perces időponttal kapcsolatban.

Burnaby őrnagy idegesen elvörösödött.

– Már megmondtam…

– Ezt nekem nem lehet bemesélni. Amit ön csinál, Burnaby őrnagy, azt úgy hívják, az információ visszatartása. Bizonyos, hogy volt valami oka, hogy ezt az időpontot említette Dr. Warrennek. Azt hiszem, van is elképzelésem arról, hogy mi ez az ok.

– Ha tudja, miért kérdez engem – morogta az őrnagy.

– Az a feltételezésem, hogy tudott arról, hogy a kapitánynak valakivel találkozója van ebben az időpontban. Nos, nem így van?

Burnaby őrnagy meglepetve nézett a felügyelőre.

– Semmi ilyesmi – vicsorgott –, semmi ilyesmi.

– Legyen óvatos, Burnaby őrnagy. Mit tud Mr. James Pearsonról?

– James Pearson? James Pearson, ki az? Talán Trevelyan valamelyik unokaöccse?

– Feltételezem, hogy az is lehet. Van köztük egy James nevű, nemde?

– Fogalmam sincs. Tudom, hogy Trevelyan kapitánynak vannak unokaöccsei. De a leghalványabb fogalmam sincs arról, hogy hívják őket.

– A kérdéses fiatalember a múlt éjjel a Három Koronában lakott. Talán felismerte őt.

– Senkit sem ismertem fel – morgott az őrnagy. – Nem is lennék erre képes. Soha életemben nem láttam ugyanis Trevelyan unokaöccseit.

– De arról tudott, hogy Trevelyan kapitány tegnap délutánra várta egyik unokaöccsét?

– Nem tudtam róla – most már valósággal kiabált az őrnagy.

Az utcán néhány ember csodálkozva utánuk fordult.

– A fenébe, miért nem hiszi el az igazságot? Nem tudok semmiféle találkozóról. Attól, amit én tudok róluk, Trevelyan unokaöccsei Timbuktuban is lehettek.

Narracott felügyelő egy kicsit visszakozott. Az őrnagy elszánt tagadása elhitette vele, hogy nem akarják átejteni.

– Akkor mit jelent az öt óra huszonöt?

– Hát… azt hiszem, a legjobb, ha elmondom – köhécselt az őrnagy zavartan. – De higgye el, az egész egy átkozott marhaság! Egyszerűen badarság! Hogy is hihet értelmes ember ilyen őrültségben!

Narracott felügyelő egyre inkább meglepődött, Burnaby őrnagy pedig úgy látszott, egyre jobban szégyelli magát és percről percre zavartabb.

– Tudja, hogy van ez, felügyelő. Az ilyen dolgokhoz az embernek csatlakoznia kell, nehogy megsértse a háziasszonyt. Persze sohasem képzeltem volna, hogy lehet benne valami.

– Miben, Burnaby őrnagy?

– Az asztaltáncoltatásban.

– Az asztaltáncoltatásban?!

Narracott sok mindent várt, csak ezt nem. Az őrnagy akadozva és állandóan bizonygatva, hogy nem hisz az ilyesmiben, elmesélte, mi történt előző nap délután. Elmondta az üzenetet is, amely előrevetítette a tényleges eseményeket.

– Úgy érti, Burnaby őrnagy, hogy az asztal kibetűzte Trevelyan nevét és arról tájékoztatta önt, hogy a kapitány halott… és megölték? – Az őrnagy megtörölte a homlokát.

– Igen, ez történt. Persze hogy nem hittem benne. – Úgy látszott, szégyelli magát. – Csakhogy péntek volt, és végül arra gondoltam, el kell mennem és meg kell bizonyosodnom, hogy minden rendben van-e.

A felügyelő maga elé képzelte a hat mérföldes gyaloglás nehézségeit, az egymásba torlódó hófúvásokat, a készülődő hóvihart. Rájött, hogy bármennyire tagadja is, Burnaby őrnagyot mélyen érintette a szellem üzenete. Átgondolta a dolgot. Különös, nagyon különös eset. Olyasmi, amit az ember képtelen kielégítően megmagyarázni. Meglehet, mégiscsak van valami ebben a szellemügyben. Mindenesetre ez volt az első hiteles eset, amelyben összeakadt vele.

Nem kétséges, rendkívül különös történet. Amennyire azonban pillanatnyilag meg tudta ítélni, bár magyarázatot adott Burnaby őrnagy viselkedésére, gyakorlatilag nem lendítette előre az ügyet. Az ő munkaterülete a fizikai, nem a lélektani világ.

Az a dolga, hogy nyomára jusson a gyilkosnak.

Ehhez azonban nincs szüksége útmutatásra a szellemvilágból.

NYOLCADIK FEJEZET

Mr. Charles Enderby

A felügyelő az órájára pillantott és rájött, hogy csak akkor éri el a vonatot Exeterbe, ha nagyon siet. Minél hamarabb szeretett volna beszélni a néhai kapitány nővérével és a család többi tagjának címét is tőle remélte megkapni. Így röviden elbúcsúzott Burnaby őrnagytól és az állomásra rohant. Az őrnagy visszairányította lépteit a Három Koronához. Épphogy átlépte a küszöböt, a mikor megállította őt egy fénylő fejű, gyereke-kerek képű modern öltözetű fiatalember.

– Burnaby őrnagy? – kérdezte.

– Igen.

– Az egyes számú sittafordi bungalóból?

– Igen – válaszolt az őrnagy.

– A Napi Hírek képviselője vagyok – folytatta a fiatalember – és…

Nem tudta tovább mondani. Az őrnagy a régi jó katonai iskola modorában egyszerűen felrobbant.

– Egy szót se többet! – üvöltötte. – Ismerem a maga fajtáját. Semmi jóérzés, semmi tartózkodás. Úgy keringenek egy gyilkosság körül, mint a keselyűk a tetem felett. De abban biztos lehet fiatalember, hogy tőlem nem kap információt. Egyetlen szót sem. Nem lesz sztori az átkozott újságjának. Ha bármire kíváncsi,

kérdezze a rendőrséget, és legyen magában annyi jóérzés, hogy békén hagyja a halott barátait.

A fiatalember egyáltalán nem vonult vissza. Ellenkezőleg, még bátorítóbban mosolygott, mint eddig.

– Biztosíthatom uram, hogy teljesen félreérti a helyzetet. Én nem tudok semmiféle gyilkosságról.

Őszintén szólva ez nem volt igaz. Egész Exhamptonban nem akadt senki, aki sikerrel tettethetett volna tudatlanságot, az egész várost velejéig megrázó esettel kapcsolatban.

– Felhatalmaztak, hogy a Napi Hírek nevében – folytatta a fiatalember – adjam át ezt az 5000 fontos csekket és gratuláljak önnek. Az egyetlen volt, aki helyes megfejtést küldött be lapunk labdarúgó-rejtvényére.

Burnaby őrnagy tökéletesen meg volt döbbenve.

– Bizonyára már megkapta tegnapi levelünket – folytatta a fiatalember, amelyben megírtuk a jó hírt.

– Levelet? – kérdezte az őrnagy. – Fiatalember, van fogalma arról, hogy Sittafordot tíz láb hó fedi? Mit gondol, milyen esélyeink voltak az elmúlt napokban arra, hogy a postánkat időben megkapjuk?'

– De a nevét, mint nyertest csak látta a mai Napi Hírekben?

– Nem – válaszolt az őrnagy –, ma reggel nem láttam a lapot.

– Persze, értem. Ez nagyon szomorú eset. Úgy tudom, a meggyilkolt az ön egyik barátja volt.

– A legjobb barátom – felelte Burnaby.

– Ez bizony baj – fordította el diszkréten a fiatalember a tekintetét. A zsebéből kicsi, kettéhajtott mályvaszínű papírt húzott elő és egy fejbólintás kíséretében átadta Burnaby őrnagynak.

– Fogadja a Napi Hírek jókívánságait.

Burnaby őrnagy átvette a csekket és az adott körülmények között az egyetlen lehetséges módon válaszolt.

– Nem inna valamit, Mr… öö…

– Enderby, Charles Enderby a nevem. Tegnap este érkeztem – magyarázta. – Érdeklődtem, hogyan juthatok Sittafordba. Súlyt helyezünk arra, hogy nyerteseinknek személyesen adjuk át a csekket. Mindig csinálunk egy kis interjút is. Tudja, érdekli az olvasókat. Persze mindenki azt mondta, felejtsem el, akkora a hóesés, hogy ez egyszerűen lehetetlen. És akkor tessék, ekkora szerencsém van, hogy itt találkozunk a Három Koronában. – Elnevette magát. – Nem volt nehéz azonosítanom. Úgy látszik, a világnak ezen a részén mindenki mindenkit ismer.

– Mit iszik? – kérdezte az őrnagy.

– Sört kérek – válaszolta Enderby.

Az őrnagy két sört rendelt.

– Úgy látszik, ez a gyilkosság mindenkinek elvette az eszét a városban – jegyezte meg Enderby. – Akárhogy is, elég titokzatos eset.

Az őrnagy morgott valamit. Az az igazság, hogy benne volt a pácban. Az újságírók iránti érzelmei mit sem változtak, de az az ember, aki az imént adott át neki egy 5000 fontos csekket, mégiscsak más. Az ember nem mondhatja neki csak úgy egyszerűen, hogy menjen a pokolba.

– Voltak ellenségei? – kérdezte a fiatalember.

– Nem – felelte az őrnagy.

– Úgy hallom, a rendőrség nem hiszi, hogy rablás történt.

– Ezt honnan veszi? – kérdezte az őrnagy.

Mr. Enderby azonban nem fedte fel információs forrását.

– Úgy hallottam uram, hogy éppen ön fedezte fel a holttestet – folytatta.

– Igen.

– Biztosan szörnyű megrázkódtatás volt.

A beszélgetés tovább folytatódott. Burnaby őrnagy még mindig el volt szánva, hogy nem ad felvilágosítást, de nem vehette fel a versenyt Mr. Enderby talpraesettségével. Az újságíró ugyanis olyan állításokat fogalmazott meg, amelyeket az őrnagy vagy kénytelen

volt tagadni, vagy pedig egyet kellet értenie velük. Így fokról fokra elmondta mindazt, amit a fiatalember tudni akart. Mr. Enderby modora oly kellemes volt, hogy az őrnagynak egyáltalán nem támadt rossz érzése, és a végén azon kapta magát, hogy kezdi megkedvelni az őszinte fiatalembert.

Mr. Enderby végül felállt és megjegyezte, hogy át kell mennie a postára.

– Ha volna kedves, uram, adjon egy elismervényt a csekkről.

Az őrnagy átment az íróasztalhoz, megírta az elismervényt és átadta.

– Kitűnő – mondta a fiatalember és a zsebébe csúsztatta a papírt.

– Gondolom, már ma visszamegy Londonba – jegyezte meg Burnaby.

– Ó, nem. Akarok még néhány képet csinálni Sittafordban, tudja. A bungalójáról meg arról, ahogy a disznókat eteti vagy kapálgatja a pitypangot, vagy valami hasonlóan jellegzetes dolgot művel. Fogalma sincs, mennyire imádják az olvasóink az ilyesmit. Aztán szeretném, ha néhány szót mondana arról, mit tervez az 5000 fonttal. Valami frappánsat, ha lehet. Nem is hiszi, menynyire elkeserednek az olvasóink, ha nem kapják meg az effélét.

– Persze, de értse meg, nem lehet megközelíteni Sittafordot ebben az időben. A hóesés nagyon erős volt. Három napja semmilyen jármű nem tudott közlekedni az úton, és még legalább három napba telik, amíg az enyhébb idő rendbe hozza a dolgot.

– Tudom, ez tényleg rettenetes. Az embernek nem is kell mást tenni, mint átadni magát az aranyéletnek itt Exhamptonban. A Három Koronában kitűnő az ellátás. Isten önnel, uram! A viszontlátásra!

A főutcára sietett és a posta felé vette az útját. Megtáviratozta a lapjának, hogy kivételes szerencse révén izgalmas és kizárólagos felhasználásra szánt anyagot tud majd küldeni az exhamptoni gyilkosságról.

Miután átgondolta, mi is a következő lépés, úgy döntött, hogy a néhai Trevelyan kapitány alkalmazottját, Evanst keresi fel. Evans nevét Burnaby kapitány kotyogta ki elővigyázatlanul beszélgetés közben.

Néhányszor érdeklődnie kellett, amíg megtalálta a Hajóorr utca 85-öt. A meggyilkolt kapitány alkalmazottja most fontos ember volt a városban. Mindenki azon igyekezett, hogy ő mutassa meg, hol lakik.

Enderby bekopogtatott. Az ajtót nyitó férfi kiszolgált tengerésznek látszott, így személyazonossága nem volt kétséges az újságírónak.

– Ugye, ön Evans – mondta vidáman. – Éppen most jövök Burnaby őrnagytól.

– Ö… – bizonytalankodott Evans egy pillanatig –, jöjjön be, uram.

Enderby elfogadta a meghívást. Evans mögött testes, sötét hajú, vörös képű nő sertepertélt. Ez csak az újsütetű Mrs. Evans lehet, gondolta Enderby.

– Szomorú eset ez a néhai gazdájával.

– Megrázó, uram.

– Mit gondol, ki tehette? – kérdezte Enderby a természetes kíváncsiság egyszerűségével.

– Biztosan valami aljas csavargó, uram – válaszolta Evans.

– Ó, nem, jóember! Ez az elképzelés már megdőlt.

– Tessék?

– Az egész csak megtévesztés. A rendőrség rögtön átlátta a helyzetet.

– Ki mondta ezt, uram?

Enderby valódi hírforrása a szobaasszony volt a Három Koronából, akinek a húga Graves rendőr hitvese, de nem ezt válaszolta.

– Füles a rendőrségről. A rablás csak csel volt.

– De akkor mit gondolnak, ki tette? – kérdezte Mrs. Evans előrelépve. Rémültek és izgatottak voltak a szemei.

– Rebecca, ne izgasd fel magad – mondta a férj.

– A rendőrség brutális és ostoba. Egyáltalán nem érdekli őket, kit tartanak fogva, amíg valakire rá nem húzzák a vizes lepedőt.

A nő gyors pillantást vetett Enderbyre.

– Ön a rendőrség embere, uram?

– Én? Ugyan dehogy. A Napi Hírektől vagyok, Burnaby őrnagyhoz jöttem. Épp most nyerte meg az újság labdarúgó-rejtvény versenyének a díját, 5000 fontot.

– Micsoda! A fenébe is, akkor ezek a pályázatok mégsem svindlik!

– Miért, úgy vélte azok?

– Gonosz a világ mostanában, uram. – Evans egy kicsit zavarban volt. Érezte, hogy kifakadása tapintatlan volt. – Úgy hallottam, sok trükk van körülöttük. A néhai kapitány azt szokta mondani, hogy a díjak soha nem jobb címekre érkeznek. Ezért használta időnként az én címemet.

A maga egyszerű módján elmesélte, hogyan nyerte a kapitány a három regényt.

Enderby bátorította, hadd beszéljen. Úgy látta Evans figurájából nagyon jó történetet kerekíthet. A hűséges szolga – az öreg tengeri medve! Biztosan hatásos. Egy kicsit csodálkozott azon, miért látszott Mrs. Evans annyira idegesnek, de aztán elkönyvelte, mint az ilyen társadalmi rétegek szokásos gyanakvó természetének a jelét.

– Majd megtalálják azt a csirkefogót, aki tette. Az újságok, azt mondják, sokat tehetnek a bűnözők elfogásáért – mondta Evans.

– Közönséges rablás volt – jegyezte meg Mrs. Evans.

– Hát persze hogy rablás volt – ismételte meg Evans. – Senki sincs Exhamptonban, aki ártani akart volna a kapitánynak.

Enderby felállt.

– Nos – mondta –, mennem kell. Majd beugrom valamikor és még beszélgetünk. A kapitány három új regényt nyert a lap

versenyén, és ezért a Napi Hírek kötelességének tartja, hogy segítsen a gyilkos kézre kerítésében.

– Nem is mondhatta volna szebben, uram, bizony isten nem.

Enderby kellemes napot kívánt a házaspárnak és távozott.

– Kíváncsi vagyok, ki tette el láb alól a pasast – morfondírozott magában. – Nem hiszem, hogy Evans barátunk volt. Lehet, hogy mégis csak rablás volt. Ez kiábrándító lenne! Úgy látszik, nő sincs az ügyben, ami igen sajnálatos. Találnunk kell valami szenzációs elemet, különben az ügy hamarosan elsüllyed az érdektelenségben. Üstökön kell ragadnom a szerencsémet! Most vagyok először ilyen esemény színhelyén. Jól kell csinálnom. Charles fiam, ez életed nagy lehetősége! Használd ki! Úgy látom, katonás barátunk hamarosan a kezemből eszik majd, ha eléggé tisztelettudóan bánok vele, és megfelelő gyakorisággal szólítom uramnak. Lehet, hogy részt vett az indiai szipoj-lázadás leverésében. De nem, ahhoz nem elég öreg. A búr háború, ez az! A búr háborúról kell kérdezni és teljesen megszelídül.

Ekképpen tűnődve a dolgok állásán Mr. Enderby visszaőgyelgett a Három Koronába.

KILENCEDIK FEJEZET

A Borostyánház

Exhamptonból Exeterbe az út vonaton csak fél órát tart. Tizenkét óra előtt öt perccel Narracott felügyelő már a Borostyánház ajtaján csengetett.

Az épület meglehetősen rossz állapotban volt, festésre különösen nagy szükség mutatkozott. A kert gazos, ápolatlan, a kapu ferdén lóg a sarokvasakon.

– Ezeket aztán nem veti fel a pénz – gondolta magában Narracott felügyelő. – Nyilván le vannak égve.

A felügyelő elfogulatlan ember volt, de eddigi vizsgálódásai kevéssé valószínűsítették, hogy a kapitányt egyik ellensége ölte volna meg. Másrészről, mint kiderült, van négy ember, akik jelentős összeghez jutottak az öregember halálával. Ennek a négy embernek az indítékait gondosan, egyenként meg kell vizsgálni. A hotel nyilvántartása is ígéretes, bár a Pearson igencsak gyakori név. Narracott felügyelő gondosan ügyelt rá, hogy ne jusson semmilyen következtetésre idő előtt. Meg akarta tartani nyitottságát, közben a leggyorsabban tisztázza az előzményeket.

Lompos szolgálólány nyitott ajtót.

– Jó napot! – üdvözölte Narracott. – Mrs. Gardnert keresem. A bátyja, Trevelyan kapitány halálával kapcsolatosan.

Szándékosan nem mutatta meg az igazolványát a nőnek. Az egyszerű tény, hogy egy rendőrtiszt előtt áll – ezt tapasztalatból tudta a felügyelő – megrémíti és szavát veszi a szolgálónak.

– Mrs. Gardner értesült már a bátyja haláláról? – kérdezte csak úgy mellékesen a felügyelő, amint a nő hátrébb lépett, hogy beengedje őt a hallba.

– Igen, táviratot kapott. Az ügyvédtől, Mr. Kirkwoodtól.

– Vagy úgy.

A lány betessékelte a felügyelőt a szalonba. Ez a szoba, csakúgy, mint az egész ház, elbírta volna, ha kisebb összeget költenek rá, de ezzel együtt volt valami megejtő levegője. A felügyelő azonnal megérezte ezt, de nem tudta megállapítani, tulajdonképpen miért és mitől van.

– Biztos nagy megrázkódtatás ez az úrnőjének – jegyezte meg.

A lány kissé bizonytalannak látszik, nyugtázta a felügyelő.

– Nem sokszor találkozott vele – válaszolt a lány.

– Csukja be az ajtót és jöjjön ide – mondta Narracott. Ki akarta próbálni a meglepetésszerű támadás eredményességét.

– Benne volt a táviratban, hogy a kapitányt meggyilkolták?

– Meggyilkolták!?

A lány szemei elkerekedtek. A rémület és az élvezet jelei egyaránt kiolvashatók voltak belőlük. – Tényleg megölték?

– Gondoltam, hogy még nem tud róla. Mr. Kirkwood nem akarta túlságosan hirtelen az úrnője tudomására hozni a dolgot, de tudja kedves… mi is a neve, kedvesem?

– Beatrice, uram.

– Nos, tudja Beatrice, az esti újságban úgy is benne lesz.

– Hát, én soha – kapkodta a szavakat Beatrice. – Szörnyű, gyilkosság, ugye? Szétverték a fejét vagy agyonlőtték? Hogy történt?

A felügyelő kielégítette a nő kíváncsiságát a részletek iránt, aztán mellékesen hozzátette:

– Azt hiszem az úrnője tegnap délutánra azt tervezte, belátogat Exhamptonba. Feltételezem, hogy az idő túlságosan is rossz volt ehhez.

– Én semmit sem hallottam erről, uram – válaszolt Beatrice. – Azt hiszem, téved. Az úrnőm délután vásárolni indult, aztán moziba ment.

– Mikor érkezett meg?

– Úgy hat óra körül.

Eszerint Mrs. Gardner nem jöhet számításba.

– Nem tudok sokat a családról – folytatta a felügyelő könnyed hangnemben. – Mrs. Gardner özvegy?

– Ó nem, uram, van gazdám.

– Mivel foglalkozik?

– Nem csinál semmit – felelte bámészan Beatrice. – Nem is tud. Rokkant.

– Sajnálom, nem hallottam, hogy rokkant.

– Nem tud menni. Egész nap az ágyban fekszik. Van egy ápolónő a házban, az éjjel-nappal vele van. Nem minden lány marad meg olyan helyen, ahol éjjel-nappal kórházi nővér van a házban.

Szüntelenül hordatják az emberrel a tálcákat és állandóan teát készíttetnek.

– Biztosan nagyon fárasztó – mondta a felügyelő megnyugtatóan. – Nos, megtenné, hogy bejelenti az úrnőjének kérem, hogy Exhamptonból, Mr. Kirkwood irodájából jöttem?

Beatrice visszavonult, majd néhány perc múlva nyílt az ajtó, és magas, tiszteletet parancsoló hölgy lépett a szobába. Szokatlan arc, a szemöldök táján széles, a halántéknál már őszülő, fekete haj, amelyet a nő egyenesen hátrafésült a homlokából. Kérdőn nézett a felügyelőre.

– Mr. Kirkwood küldte hozzám?

– Nem pontosan, Mrs. Gardner. Csak a szolgálónak mondtam ezt. Az ön bátyját, Trevelyan kapitányt tegnap délután meggyilkolták. Narracott felügyelő vagyok, és vizsgálom az ügyet.

Akármilyen is Mrs. Gardner egyébként, az biztos, hogy az idegei kötélből vannak. A szemei keskenyebbek lettek, mély lélegzetet vett, majd a felügyelőt egy szék felé terelve maga is leült.

– Meggyilkolták! Milyen szokatlan! Ki akarhatta Joe-t megölni?

– Ez az amit én is ki akarok deríteni, Mrs. Gardner.

– Természetesen. Remélem, tudok segíteni valahogyan, bár igazában kétlem. Az elmúlt tíz évben fivérem és én igen ritkán láttuk egymást. Nem tudok semmit a barátairól, sem más kapcsolatairól.

– Ugye megbocsát nekem, Mrs. Gardner, ha megkérdezem, haragban voltak egymással?

– Nem, nem voltunk haragban. Azt hiszem, az elhidegülés jobban kifejezi kettőnk viszonyát. Nem akarok családi részletekbe bonyolódni, de a bátyám meglehetősen rossznéven vette a házasságomat. A fiúk ritkán értenek egyet lánytestvéreik választásával, de úgy képzelem, kicsit jobban titkolják, mint az én bátyám. Talán tudja, hogy a bátyám jelentős vagyont örökölt egyik nénikéjétől. A testvérem és én szegény emberekhez mentünk férjhez. Amikor a férjemet leszerelték a hadseregből, mert légnyomást kapott és hadirokkant lett, egy kis pénzügyi segítség

nagyon jól jött volna. Lehetővé tette volna, hogy drága kezelést kapjon, amelyet egyébként nem tudtunk megfizetni. Akkor kölcsönt kértem a bátyámtól, és ezt ő visszautasította. Természetesen jogában állt így dönteni. Ettől kezdve nagyon ritkán találkoztunk és szinte egyáltalán nem leveleztünk.

Ez velős összefoglaló volt.

Ez a Mrs. Gardner nyugtalanító egyéniség, gondolta a felügyelő. Valahogy nem tudott eligazodni rajta. Úgy tűnt, szokatlanul higgadt és meglepően készséges a történtek felidézésében. A felügyelőnek az is feltűnt, hogy egyáltalán nem érdeklődik a bátyja halálának részletei iránt. Ezt nagyon különösnek találta.

– Nem tudom, akarja-e tudni pontosan, hogyan történt az eset – kezdte el a felügyelő.

A nő összeráncolta a homlokát.

– Muszáj ezt nekem tudnom? A bátyámat megölték – remélem nem szenvedett.

– Bizonyos, hogy nem.

– Akkor kérem, kíméljen meg a visszataszító részletektől.

Nem természetes, gondolta a felügyelő, sőt határozottan természetellenes.

Mintha csak olvasott volna a gondolataiban, Mrs. Gardner ugyanazt a kifejezést használta, amelyet a felügyelő magának mondott.

– Most biztosan azt gondolja, ez nagyon természetellenes. Tudja felügyelő, én nagyon sok borzalommal találkoztam. A férjem sok szörnyűséget mesélt.

Mrs. Gardner megborzongott.

– Azt hiszem, megértene, ha jobban ismerné a körülményeimet.

– Ó, természetesen, hát persze, asszonyom. Tulajdonképpen azért kerestem fel, mert szeretnék megtudni néhány részletet a családdal kapcsolatban.

– Igen?

– Tudja, hogy hány élő rokona van a kapitánynak önön kívül?

– A közeli rokonok közül csak a Pearsonok. Mary húgom gyerekei.

– Hogy hívják őket?

– James, Sylvia és Brian.

– James?

– Ő a legidősebb. Egy biztosítási irodában dolgozik.

– Mennyi idős?

– Huszonnyolc.

– Nős?

– Nem, de van menyasszonya. Azt hiszem, nagyon helyes lány – bár én még nem találkoztam vele.

– Tudja a címét?

– Cromwell Street 21., London.

A felügyelő feljegyezte a címet.

– Igen, Mrs. Gardner?

– Aztán itt van Sylvia. Ő Martin Dering felesége – talán olvasta a férje könyveit. Mérsékelten sikeres író.

– Köszönöm. Tudja a címüket?

– A Zug nevű ház a Surrey Roadon, Wimbledonban.

– Igen?

– A legfiatalabb Brian. Ausztráliában él. Attól tartok, nem tudom a címét, de a testvérei biztosan segítenek ebben.

– Köszönöm, Mrs. Gardner. Csak a formaság kedvéért, elmondaná, mit csinált tegnap délután?

Mrs. Gardner meglepődött.

– Lássuk csak. Vásároltam egy-két dolgot… Igen. Aztán moziba mentem. Hat óra körül jöttem haza és vacsoráig ledőltem, mert a mozitól megfájdult a fejem.

– Köszönöm, Mrs. Gardner.

– Van még valami?

– Nem, azt hiszem nincs több kérdésem. Megkeresem az unokahúgát és az unokaöccsét. Nem tudom, Mr. Kirkwood

értesítette-e már arról, hogy Trevelyan kapitány vagyonát ön és a három ifjú Pearson örökölte.

Mrs. Gardner arcát lassú hullámban öntötte el a pír.

– Ó, de csodálatos – mondta csendesen. – Oly nehéz volt, olyan rettenetesen nehéz… örökké fukarkodni, spórolni és vágyakozni.

A lépcső felől siránkozó férfihang hallatszott.

– Jennifer, Jennifer, szükségem van rád!

Mrs. Gardner felugrott.

– Bocsásson meg.

Amint kinyitotta az ajtót, a hang ismét megszólalt, még hangosabban és parancsolóbban.

– Jennifer, hol vagy? Szükségem van rád!

A felügyelő elkísérte őt az ajtóig és ott maradt állva a szalonban. Nézte, amint a nő felszalad a lépcsőn.

– Jövök már, szívem!

A lépcsőn lefelé haladó nővér félreállt, hogy utat engedjen neki.

– Kérem, siessen Mr. Gardnerhez, nagyon izgatott. Csak ön tudja megnyugtatni.

A felügyelő szándékosan a nővér útjába állt, amint az elérte a lépcső alját.

– Beszélhetek önnel néhány percig? Félbeszakadt a beszélgetésünk Mrs. Gardnerrel.

A nővér fürgén beljebb került a szalonba.

– A gyilkosság híre nagyon felizgatta a beteget – magyarázta keményített mandzsettáját igazgatva. – Beatrice, ez a buta liba felrohant és mindent kitálalt.

– Igazán sajnálom – felelte a felügyelő. – Attól tartok, az én hibám.

– Ön nem tudhatta, uram – mondta a nővér előzékenyen.

– Mr. Gardner betegsége súlyos? – érdeklődött a felügyelő.

– Szomorú eset – felelte a nővér. – Ahogy mondani szokás persze, nincs semmi komoly baja. Idegsérülés folytán elvesztette a végtagjai mozgásképességét. Ránézésre nem látszik rokkantnak.

– Tegnap délután nem volt rosszabb állapotban? – érdeklődött a felügyelő.

– Amennyire én tudom, nem.

A nővér kicsit meglepettnek látszott.

– Tegnap délután vele volt?

– Az volt a szándékom, de… Az történt, hogy Gardner kapitány mindenképpen ragaszkodott hozzá, hogy cseréljek ki neki a könyvtárban két könyvet. Elfelejtett szólni a feleségének, amikor az vásárolni indult. Még arra is megkért, hogy vásároljak neki néhány apróságot, tulajdonképpen ajándékokat a feleségének. Nagyon kedvesen kért erre, még ahhoz is ragaszkodott, hogy a költségére teázzak a Bootsban. Azt mondta, a nővérek nem szeretik elmulasztani a teát. Csak fél ötkor indultam el, és mivel az üzletek karácsony előtt tömve vannak, és sokfélét kellett vennem, csak hat óra után értem haza. Mr. Gardner teljesen rendben volt. Azt mondta, hogy az idő legnagyobb részét átszundikálta.

– Akkorra már Mrs. Gardner is hazaért?

– Igen, és azt hiszem lepihent.

– Ugye nagyon önfeláldozó a férjéhez?

– Imádja. Azt hiszem, hogy ez az asszony a világon bármit megtenne a férjéért. Nagyon megható, és nem hasonlít az általam ismert esetek többségére. A múlt hónapban például…

Narracott felügyelő azonban figyelemre méltó ügyességgel hárította el a múlt havi botrány fenyegető történetét. Az órájára nézett és hangosan felkiáltott:

– Te jó isten, lekésem a vonatomat! Nincs messze az állomás, ugye?

– A St. David csak három perc gyalog, ha arra igyekszik. Vagy esetleg a Queen Streetre gondolt?

– Rohannom kell. Kérem, mondja meg Mrs. Gardnernek, mennyire sajnálom, hogy nem búcsúzhattam el tőle. Ez a kis beszélgetés igazán örömömre szolgált, nővér.

A nővér egy kissé felhúzta az orrát.

– Jóképű férfi – mondta magában, amikor a bejárati ajtó becsukódott a felügyelő után. – Tényleg nagyon jóképű ember. És milyen kellemes modora van.

Elnyomott magában egy apró sóhajt és felment a betegéhez.

TIZEDIK FEJEZET

A Pearson család

Narracott felügyelő elérkezettnek látta az időt, hogy felkeresse Maxwell főfelügyelőt és jelentsen neki.

Narracott felettese érdeklődéssel hallgatta a felügyelő beszámolóját.

– Úgy látszik, nagy ügy lesz belőle – mondta elgondolkozva. – Az újságok címoldalára kerül.

– Egyetértek, uram.

– Nagyon elővigyázatosnak kell lennünk. Nem szabad semmilyen hibát elkövetnünk. Bár az az érzésem, jó nyomon van. Utána kell néznie ennek a James Pearsonnak, amilyen gyorsan csak lehet. Tudja meg, hol volt tegnap délután. Igaza van, nagyon gyakori név ez, de ott van a keresztnév is. Az a nyíltság, ahogyan a saját nevét használta, arra mutat, hogy nincs szó előre megfontolt szándékról. Máskülönben aligha lett volna ilyen bolond. Nekem inkább úgy tűnik, veszekedés és hirtelen ütés a valószínűbb. Ha ő a valódi James Pearson, aznap este hallania kellett a bácsikája haláláról. Ha pedig így van, miért szökött meg a reggeli, határás vonattal anélkül, hogy egy árva szót szólt volna valakinek. Nem, itt valami nem tiszta. Mindig is az volt a benyomásom, hogy itt nem véletlen egybeesésekről van szó. A lehető legrövidebb időn belül tisztáznia kell a dolgot.

– Én is így gondoltam, uram. Az lesz a legjobb, ha az 1.45-ös vonattal megyek. Előbb vagy utóbb beszélni akarok Mrs. Willettel is. Tudja, ő bérelte ki a kapitány házát. Van ott valami gyanús. Sajnos, pillanatnyilag nem tudok Sittafordba menni, az út még mindig járhatatlan. Különben is, aligha van közvetlenül köze a hölgynek a gyilkossághoz. A bűntett elkövetésének idejében ő és a lánya éppen asztaltáncoltatással foglalatoskodtak. És ott aztán különös dolog történt.

A felügyelő elmesélte a Burnaby őrnagytól hallott történetet.

– Ez aztán fura fordulat! – kiáltott fel a főfelügyelő. – Gondolja, hogy ez az öreg fickó igazat mondott? Ez olyasféle történet, amilyet a kísértethívők utólag szoktak kifőzni.

– Én inkább arra hajlok, hogy igaz – mondta a felügyelő. – Az őrnagy nem hisz a szellemekben. Épp ellenkezőleg. Öreg katona, annak minden átkozottul lehetetlen szokásával együtt.

A főfelügyelő bólintott.

– Hát, elég különös, de nem visz minket előbbre.

– Akkor az 1.45-össel elmegyek Londonba.

A főfelügyelő ismét bólintott.

A városba érkezve Narracott azonnal a Cromwell Street 21-be ment.

Mr. Pearson nem volt otthon. Megtudta, hogy az irodában van és hét óra körül ér haza.

Narracott hanyagul bólintott, mintha egyáltalán nem lenne fontos neki ez az információ.

– Ha tudok, majd visszanézek – mondta. – Semmi fontos – tette hozzá és gyorsan távozott, anélkül hogy a nevét meghagyta volna. Nem a biztosítási irodába ment. Wimbledonba indult, hogy beszéljen Mrs. Martin Deringgel, lánynéven Miss Sylvia Pearsonnal.

A Zug egyáltalán nem volt leromlott állapotban. Értéktelen tucatház, de új, állapította meg magában a felügyelő.

Mrs. Dering, otthon volt. Lila ruhába öltözött, meglehetősen szemtelen kinézetű lány vezette be a felügyelőt az agyonzsúfolt szalonba. Narracott átadta neki a névjegyét.

– Felteszem, szegény Joseph bácsi ügyében jött – mondta üdvözlés helyett. – Szörnyű dolog. Tényleg rettenetes. Én magam nagyon félek a betörőktől. A múlt héten két további reteszt tettem a hátsó ajtóra, és új zárak kerültek az ablakokra is.

A felügyelő Mrs. Gardnertől tudta, hogy Sylvia Dering nem több huszonöt évesnél, de harmincnál is jóval többnek látszott. Apró termetű, törékeny, vérszegény asszony állt előtte, az arca aggódó, elgyötört volt. A hangjában megvolt az a halvány panaszkodó tónus, amely minden beszédmód közül a legidegesítőbb, amire csak az emberi hang képes. Ennek ellenére ömlött belőle a szó, úgyhogy a felügyelő ki sem tudta nyitni a száját.

– Ha bármiben segíthetek, természetesen örömmel állok a rendelkezésére, de igazság szerint alig láttuk Joseph bácsit. Nem volt különösebben kedves ember – azt hiszem nem is tudott volna az lenni. Nem olyan ember volt, akihez baj esetén fordulhattunk. Mindig kötekedett, mindig kritizált. Arról meg aztán fogalma sem volt, hogy mi az irodalom. A sikert, az igazi sikert nem feltétlenül pénzben mérik, felügyelő úr.

Végre tartott egy kis szünetet, és a felügyelő, akinek ez az eszmefuttatás bizonyos feltételezésekre adott lehetőséget, megragadta az alkalmat, hogy megszólaljon.

– Mrs. Dering, nagyon gyorsan értesült a történtekről.

– Jennifer néni táviratozott.

– Értem.

– Feltételezem, hogy az esti lapokban is benne lesz. Borzasztó, nem?

– Úgy értesültem, az elmúlt években nem találkozott a nagybácsijával.

– A házasságkötésem óta mindössze kétszer láttam őt. A második alkalommal nagyon durván viselkedett Martinnal. A

kapitány sült nyárspolgár volt. Csak a sport érdekelte. Mint már mondtam, semmi érzéke nem volt az irodalomhoz.

Narracott felügyelő ezt úgy fordította le magának, hogy a férj kölcsönt kért és nem kapott.

– Csak a formaság kedvéért kérdezem, Mrs. Dering, mivel töltötte a tegnap délutánt? Merre mozgott?

– Merre mozogtam? Ez különös megfogalmazás, felügyelő úr. A délután legnagyobb részében bridzseltem, később átjött egy barátom és velem töltötte az estét, mert a férjem nem volt itthon.

– A férje távol volt?

– Irodalmi vacsora – magyarázta fontoskodva Mrs. Dering. – Egy amerikai kiadótulajdonossal ebédelt, este pedig irodalmi vacsorára ment.

– Értem.

Ez őszintének és egyenesnek hangzott.

– Egyik öccse Ausztráliában él, ugye?

– Igen.

– Tudja a címét?

– Ó, persze, megkeresem, ha óhajtja… nagyon furcsa cím, pillanatnyilag nem jut eszembe. Valahol Új Dél-Walesben van.

– És az idősebb testvére?

– Jim?

– Igen. Kapcsolatba akarok lépni vele.

Mrs. Dering tétovázott kicsit, majd megadta ugyanazt a címet, amelyet a felügyelő Mrs. Gardner jóvoltából már megkapott.

Érezte, hogy Mrs. Dering már nem sok újat mondhat neki. Röviden befejezte hát a beszélgetést.

Az órájára pillantva rájött, hogy mire visszaér a városba, körülbelül hét óra lesz, így ismét felkeresheti otthonában Mr. James Pearsont.

Az ajtót ugyanaz a középkorú nő nyitotta ki a 21-es számú házban. Igen, Mr. Pearson most otthon van. A második emeleten, ha volna szíves az úr felfáradni.

A nő felvezette a felügyelőt a lépcsőn, kopogott az ajtón és halk, bocsánatkérő hangon megszólalt.

– Látogatója érkezett, uram.

Aztán hátralépett, hogy beengedje a felügyelőt.

A szoba közepén fiatal férfi állt esti öltözetben. Igen fess, mondhatni csinos látványt nyújtott, ha eltekintünk a nagyon keskeny szájtól és a szem határozatlan, ferde, vonalától. A tekintete aggódó, megtört volt és a kialvatlanság jeleit mutatta. Kíváncsian nézett a felügyelőre.

– Narracott detektívfelügyelő vagyok – mondta Narracott, de nem folytatta.

A fiatal férfi rekedt kiáltással egy székbe zuhant, karjait az előtte álló asztalra vetette és a fejét rájuk hajtva motyogta:

– Ó istenem, hát mégis!

Két vagy három perc elmúltával felemelte a fejét.

– Nos, miért nem folytatja, ember? – kérdezte.

Narracott felügyelő kivételesen tunyának és korlátoltnak tűnt.

– Nagybátyja, Joseph Trevelyan kapitány halálának ügyében nyomozok. Megkérném uram, ha van valami mondanivalója, hozza tudomásomra.

A fiatalember felállt és feszült, halk hangon kérdezett.

– Le fog… tartóztatni?

– Nem uram. Ha letartóztatnám, előtte elmondanám a kötelező figyelmeztetést. Én egyszerűen csak arra kérem, számoljon be a tegnap délutánjáról. Ha akar, válaszol a kérdéseimre, ha akar, nem. Ahogy jónak látja.

– És ha nem válaszolok, az természetesen ellenem szól. Ismerem én a maguk kis módszereit. Ezek szerint rájött, hogy tegnap odalent voltam.

– Beírta a nevét a szálloda nyilvántartókönyvébe, Mr. Pearson.

– Nincs értelme tagadni. Ott voltam, miért ne lehettem volna ott?

– Igaz is, miért volt ott? – A felügyelő hangja lágyan szólt.

– A nagybátyámat mentem meglátogatni.

– Volt időpontja?
– Mit ért azon, hogy volt-e időpontom?
– Tudott a látogatásáról a kapitány?
– Én… nem, nem tudott. Hirtelen ötlet volt.
– Nem volt rá semmi oka?
– Én… okom? Miért, kellett volna, hogy legyen? Egyszerűen csak látni akartam a bácsikámat.
– Igaza van, uram. No és látta őt?
Hosszú, nagyon hosszú szünet következett. A fiatalember arca teljes tanácstalanságot árult el. A felügyelő egy kicsit meg is sajnálta. Hát nem látja ez a fiú, hogy a szemmel látható tanácstalansága legalább annyit nyom a latban, mint egy beismerés? Végül Jim Pearson nagy lélegzetet vett.
– Én… azt hiszem, jobb ha könnyitek a lelkiismeretemen. Igen, láttam őt. Az állomáson megkérdeztem, hogyan juthatok Sittafordba. Azt mondták, hogy lehetetlen. Egyetlen jármű sem közlekedett. Erre mondtam, hogy sürgős az ügy.
– Sürgős? – mormogott a felügyelő.
– Nagyon szerettem volna látni a bácsikámat.
– Úgy tűnik, uram.
– A portás csak tovább rázta a fejét, és azt hajtogatta, hogy lehetetlen. Amikor megemlítettem a bácsikám nevét, felderült az arca. Elmondta, hogy a nagybátyám éppen Exhamptonban van, és pontosan leírta azt is, hogyan találom meg a házat, amelyet bérel.
– Ez mikor volt, uram?
– Azt hiszem egy óra körül. Elmentem a Három Koronába, kivettem egy szobát és ettem valamit ebédre. Azután… azután elmentem a bácsikámhoz.
– Rögtön ezután?
– Nem, nem rögtön.
– Akkor mikor?
– Hát nem tudom pontosan.
– Fél négy? Négy? Fél öt?

– Én… és – dadogott még jobban a fiatalember. – Nem hiszem, hogy már olyan késő lehetett.

– Mrs. Belling, a tulajdonos azt állítja, fél ötkor ment el.

– Fél ötkor? Azt hiszem, téved. Nem lehetett még olyan késő.

– Mi történt azután?

– Megtaláltam a nagybátyám házát, beszéltem vele és visszamentem a fogadóba.

– Hogy jutott be a házba?

– Csengettem. Ő maga nyitott ajtót.

– Nem lepődött meg, amikor meglátta?

– De… de nagyon meg volt lepődve.

– Mennyi ideig maradt nála, Mr. Pearson.

– Talán negyedórát, esetleg húsz percet. Figyeljen ide, semmi baja nem volt, amikor elváltunk. Tökéletesen jól volt. Esküszöm!

– És pontosan mikor váltak el?

A fiatalember lesütötte a tekintetét. A hangjában ismét ott vibrált a bizonytalanság.

– Nem tudom pontosan.

– Én azt hiszem, tudja, Mr. Pearson.

A határozott hangnak megvolt az eredménye. A fiú halkan válaszolt.

– Negyed hat volt.

– A Három Koronában tizenöt perccel hat előtt érkezett vissza. A kapitány házától a fogadóig a legrosszabb esetben sem tart tovább az út hét vagy nyolc percnél.

– Nem egyenesen mentem vissza. Sétáltam egyet a városban.

– Abban a jeges havazásban!

– Akkor éppen nem havazott. Csak később kezdett el esni.

– Értem. És miről beszélgettek a nagybácsijával?

– Ó, semmi különösről. Csak éppen beszélni akartam az öreg fiúval, hogy tudjam, mi van vele, tudja hogy van az ilyesmi.

– Nagyon gyengén hazudik – gondolta magában a felügyelő. Még én magam is jobban csinálnám.

Hangosan azonban mást mondott.

– Rendben van, uram. Akkor most arra válaszoljon, miért rohant el Exhamptonból a nagybátyja halálhírére úgy, hogy senkinek sem fedte fel a vele való rokonságát.

– Meg voltam rémülve – Ez őszintén hangzott. – Hallottam, hogy körülbelül akkor ölték meg, amikor én eljöttem tőle. Ez bárkinek elég lenne ahhoz, hogy beijedjen, nem igaz? Szedtem a sátorfámat és leléptem az első vonattal. Mondhatom nagy bolondság, hogy ezt csináltam. Tudja milyen az, amikor valaki pánikba esik. Hasonló körülmények között bárki pánikba esett volna.

– Ez minden, amit mondani akart?

– Igen… igen, természetesen.

– Akkor, uram, gondolom nem lesz ellenvetése, ha arra kérem, jöjjön velem. Jegyzőkönyvbe vesszük, amit elmondott, és felolvasás után aláírja.

– Ez minden?

– Lehetséges, Mr. Pearson, hogy a vizsgálat befejeztéig őrizetbe kell vennem önt.

– Te jó isten, hát senki sem tud segíteni rajtam?

E pillanatban kinyílt az ajtó, és egy fiatal nő lépett a szobába. Ahogy Narracott felügyelő megállapította, kivételes fiatal hölgyről volt szó. Nem volt átütően szép teremtés, de az arca érdekes volt és megragadó. Az ilyen arcot elég az embernek egyszer látni, és soha többé nem felejti el. A józan ész, a gyakorlatiasság, a legyőzhetetlen határozottság levegője vette körül, és valami szíveket összetörő varázs.

– Ó Jim! – kiáltotta. – Mi történt?

– Mindennek vége, Emily – mondta a fiatalember. – Azt hiszik, én öltem meg a bácsikámat.

– Ki gondolja ezt? – kérdezte Emily.

A fiatalember egy mozdulattal a vendégre mutatott.

– Ez Narracott felügyelő – mondta, majd gyászos arccal folytatta. – Miss Emily Trefusis.

Emily kutató őzbarna szemekkel tanulmányozta a felügyelőt.

– Jim – szólalt meg végül – rettenetesen nagy szamár. De nem gyilkol embereket.

A felügyelő nem szólt semmit.

– Felteszem – fordult a lány Jimhez –, hogy ijesztően meggondolatlan dolgokat mondtál. Ha gondosabban olvasnád az újságot, mint ahogy szoktad Jim, akkor tudnád, hogy egy rendőr jelenlétében egy szót sem szabad szólni anélkül, hogy melletted ülne egy dörzsölt ügyvéd, aki minden szóba bele tud kapaszkodni! Mi történt? Letartóztatja őt, felügyelő?

Narracott felügyelő érthetően és világosan elmagyarázta, mit csinál.

– Emily, csak nem hiszed, hogy én tettem? Ugye soha nem hiszed, ugye soha! – kiáltotta a fiatal férfi.

– Nem, kedvesem, soha – mondta Emily szeretettel. Aztán halk, elgondolkodó hangon hozzátette:

– Nincs benned elég kurázsi.

– Úgy érzem, az egész világon nincs egyetlen barátom sem – mormogta Jim.

– De van – mondta Emily. – Én itt vagyok neked. Fel a fejjel, Jim, nézd a bal kezem gyűrűsujján vibráló gyémántokat! Előtted áll a hűséges jegyesed. Menj csak el a felügyelővel, és bízz rám mindent!

Jim Pearson felállt, még mindig kábult volt. A felöltője egy széken hevert, magára vette. Narracott felügyelő a kezébe adta a szomszédos kontódon fekvő kalapot. Elindultak az ajtó felé.

– Jó éjt, Miss Trefusis! – köszönt el udvariasan a felügyelő.

– Au revoir, felügyelő! – válaszolt Emily kedvesen.

Ha a felügyelő jobban ismerte volna Miss Emily Trefusist, tudta volna, hogy ez a három elfuvolázott szó kihívást jelent.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

Emily munkához lát

A halottszemlét hétfőn tartották. Szenzációt azonban nem hozott, mert szinte azonnal elhalasztották egy héttel. Ez nagyon sok embernek kiábrándító hír volt. Exhampton szombattól hétfőig hírnévre tett szert. Amikor elterjedt, hogy az áldozat unokaöccse kapcsolatban lehet a gyilkossággal, az ügy az utolsó oldalak apró betűs híreiből egy csapásra címoldalas sztorivá nőtt. Hétfőn tömegével érkeztek a riporterek a városba. Mr. Charles Enderby ismét gratulálhatott magának. A véletlen díjátadásból első rangú újságírói pozíciót szerzett magának.

Most az volt a terve, hogy piócaként ragad Burnaby őrnagyra és a bungaló fotózásának ürügyén kizárólagos információkat szerez Sittaford lakóiról és kapcsolataikról a meggyilkolt emberrel.

Mr. Enderby figyelmét az sem kerülte el, hogy ebéd idején az ajtóhoz közel álló kis asztalt nagyon csinos lány foglalta el. Szöget ütött a fejébe, mit kereshet a lány Exhamptonban. Szolid, de vonzó eleganciával öltözött és úgy látszott, nem rokona az áldozatnak. Még kevésbé tűnt bámész kíváncsinak.

– Szeretném tudni, meddig marad – tűnődött Enderby. – Nagy pech, hogy ma délután fel akarok menni Sittafordba. Ilyen az én szerencsém. Na mindegy, egy fenékkel két lovat nem lehet megülni.

Röviddel ebéd után azonban Mr. Enderbyt nagy meglepetés érte. Éppen a Három Korona lépcsőjén álldogált és az olvadó havat bámulta, élvezte a bágyadt téli napsugarat, amikor arra lett figyelmes, hogy egy nagyon kedves hang szólítja meg.

– Bocsásson meg, kérem, megmondaná nekem, milyen látnivalók vannak itt Exhamptonban?

Charles Enderby nem az az ember volt, aki nem csap le egy ilyen alkalomra.

– Van egy kastély – válaszolta. – Nem kivételes látnivaló, de ez van. Ha megengedi, megmutatom az odavezető utat.

– Ez rettentő kedves lenne magától – felelt a lány. – Ha biztos, hogy nem nagyon elfoglalt…

Charles Enderby azonnal biztosította a lányt, hogy a világon semmi dolga.

Együtt indultak útnak.

– Ön Mr. Enderby, ha jól tudom – mondta a lány.

– Igen. Honnan tudja?

– Mrs. Belling volt a segítségemre.

– Értem.

– Az én nevem Emily Trefusis. Mr. Enderby, azt szeretném, ha segítene nekem.

– Segítsek önnek? Hát persze, természetesen, de…

– Tudja, én Jim Pearson menyasszonya vagyok.

Enderby szemei előtt páratlan újságírói karrier körvonalai rajzolódtak ki.

– A rendőrség le akarja tartóztatni Jimet. Tudom, hogy azt akarják. Mr. Enderby, én tudom, hogy Jim nem követte el azt, amivel gyanúsítják. Azért vagyok itt, hogy bebizonyítsam az ártatlanságát. De szükségem van valakire, aki segít nekem. Férfi nélkül az ember nehezen boldogul. A férfiak annyi mindent tudnak és olyan sokféle módon tudnak információhoz jutni! Egy nő lehetőségei olyan korlátozottak.

– Nos, úgy gondolom… igen, ez igaz – mondta önelégülten Mr. Enderby.

– Ma reggel végignéztem az idesereglett újságírókat. Oly sokan vannak közöttük a buta, korlátolt arckifejezésű bunkók, ön volt az egyetlen okos, rátermett az egész társaságban. Rögtön ki is szúrtam önt.

– Azt hiszem, túloz – mondta Enderby még nagyobb önelégültséggel.

– Tulajdonképpen egy fajta együttműködést ajánlok – folytatta Emily Trefusis. – Ez mindkettőnk számára előnyös lehet. Van néhány dolog, amelynek a végére akarok járni, ki akarom deríteni az igazat. Ebben ön, mint újságíró sokat segíthet.

Itt Emily szünetet tartott. Mr. Enderbyt tulajdonképpen saját kopóként kívánta felhasználni. Oda menjen, ahová ő mondja, azokat a kérdéseket tegye fel, amelyeket ő akar feltenni, általában legyen a rabszolgája. Tudatában volt annak, hogy a javaslatait úgy kell megfogalmazni, hogy azok haszonnal kecsegtetők és egyben elfogadhatók legyenek a számára. A lényeg persze az, hogy ő legyen a főnök. Az világos, hogy körültekintően kell taktikáznia.

– Azt akarom érezni – mondta a lány –, hogy támaszkodhatok magára.

Nagyon kellemes hangja volt, lágyan csengő és csábos. Ahogy ezt a mondatot kiejtette, Mr. Enderby szíve körül olyan érzés támadt, hogy ez a szeretetreméltó szegény lány a végsőkig támaszkodhat rá.

– Együttérzek magával – mondta Mr. Enderby és odaadással szorította meg Emily kezét.

– Csak tudja, – folytatta Charles újságírói énje –, én nem rendelkezem szabadon az időmmel. Úgy értem oda kell mennem, ahová küldenek és ehhez hasonlók.

– Igen, gondoltam erre. Ezzel függ össze az én szerepem is. Az ön számára én igazi „nagy fogás” vagyok, nem igaz? Nincs más dolga, mint hogy mindennap készít velem egy interjút. Azt mondathat velem, amit csak az olvasói akarnak. *Jim Pearson menyasszonya. A lány szenvedélyesen hisz vőlegénye ártatlanságában. A menyasszony beszámol vőlegénye gyermekkori emlékeiről.* Nem tudok ugyan semmit a gyerekkoráról, de az nem számít.

– Azt hiszem, ön lenyűgöző. Ön csakugyan bámulatos.

– Továbbá – ütötte a vasat Emily, amíg meleg – kapcsolatban állok Jim rokonságával. Nem jelent gondot, hogy a barátomként megismertessem magát velük. Igen valószínű, hogy ily módon azok az ajtók is megnyílnak ön előtt, amelyeket egyébként az orrára csaptak volna.

– Csak ne tapasztaltam volna ezt annyiszor – mondta Mr. Enderby átérezve néhány múltbeli goromba elutasítást.

Hatalmas távlatok nyíltak előtte. Ebben az ügyben egyik szerencse éri a másik után. Először a díjátadás, most pedig ez!

– Megegyeztünk – mondta lelkesen.

– Rendben – válaszolt Emily. Egyszerre élénk, üzletszerű lett a modora. – Mi az első lépés?

– Ma délután felmegyek Sittafordba.

Elmesélte a szerencsés körülményeket, amelyek oly jótékonyan befolyásolták kapcsolatát Burnaby őrnaggyal.

– Tudja, a vén salabakter utálja az újságírókat, de az ember mégsem vághatja képen azt, aki az imént adott át neki 5000 fontot.

– Azért ez kínos – mondta Emily. – Nos, ha Sittafordba készül, önnel tartok.

– Nagyszerű – mondta Enderby. – Bár nem tudom, meg lehet-e odafönn szállni valahol. Amennyire tudom, csak Sittaford House és néhány Burnabyhez hasonló alak bungalója található odafenn.

– Majdcsak boldogulunk. Én mindig találok valamit.

Mr. Enderbynek nem voltak kétségei. Emily egyénisége minden akadályt legyőzött.

Közben megérkeztek a kastély romjaihoz, de nem szenteltek sok figyelmet neki. Leültek az egykori fal maradványaira, és a bágyadt napsütésben Emily elmondta az elképzeléseit.

– Mr. Enderby, én a kapcsolatunkat érzelem nélkül és üzletszerűen képzelem. Kiindulásnak el kell fogadnia tőlem, hogy Jim nem követte el a gyilkosságot. Ezt nem azon az alapon állítom, hogy szerelmes vagyok bele vagy hogy kifogástalan jellemében hiszek. Nincs szó semmi ilyesmiről. Egyszerűen csak tudom.

Tizenhat éves korom óta a saját lábamon állok. Nem volt sok kapcsolatom nőkkel, és így keveset tudok róluk. Annál többet tudok viszont a férfiakról. Ha egy lány nem mér fel egy férfit helyesen, és nem tudja, mit akar, sohasem boldogul. Én boldogulok. Manöken vagyok a Lucie's-nél, és mondhatom magának, oda bekerülni tényleg fegyvertény. Nos, ahogy már említettem, meglehetősen pontosan tudom megítélni a férfiakat. Jim sok tekintetben gyenge jellem. Nem is tudom – folytatta, egy pillanatra elfelejtve az erős férfiakhoz vonzódó nő szerepét –, nem ezért szeretem-e annyira. Azért az érzésért, hogy vezethetem, hogy faraghatok belőle valakit. Sok dolog van, köztük bűntények is, amelyekről el tudom képzelni, hogy megteszi őket, ha rákényszerül, de a gyilkosság nem tartozik ezek közé. Jim egyszerűen képtelen arra, hogy felkapjon egy homokkal kitömött hurkapárnát és egy öregembert hátulról nyakszirten vágjon vele. Csak ijesztgetné, és rossz helyen találná el. Jim tulajdonképpen szelíd teremtmény. Még egy darázs megölésétől is irtózik. Anélkül, hogy kárt tenne benne, mindig megpróbálja az ablakon kívülre terelni őket. Persze rendszerint összecsípik. De nincs sok értelme, hogy ezt tovább folytassam. Hitelt kell adnia a szavaimnak, és úgy kell kezdenie a munkát, hogy Jim ártatlanságában nem kételkedik.

– Gondolja, hogy valaki szándékosan a nyakába akarja varrni a gyilkosságot? – kérdezte Enderby a legjobb újságírói modorában.

– Azt nem hiszem. Senki sem tudott arról, hogy Jim meglátogatta a bácsikáját. Persze nem lehetünk biztosak benne, de én inkább arra tippelek, hogy szerencsétlen véletlenek összjátékáról van szó. Meg kell találnunk azt a valakit, akinek volt indítéka Trevelyan kapitány megölésére. A rendőrség biztos abban, hogy ez nem „külsős” munka volt, ahogy ők nevezik. Vagyis nem betörésről van szó. A felfeszített ablak csak megtévesztésre szolgált.

– A rendőrség közölte önnel mindezt?

– Gyakorlatilag – felelte Emily.

– Mit jelent az, hogy gyakorlatilag?

– A szobalány mesélte nekem, akinek a nővére Graves rendőr felesége. Természetesen mindenről tud, ami a rendőrségen történik.

– Nos, rendben van, nem „külsős” munka volt. Rokon vagy ismerős tette.

– Pontosan – mondta Emily. – A rendőrség, vagyis Narracott felügyelő azt kezdte vizsgálni, kinek származik haszna Trevelyan kapitány halálából. Jim most annyira kiszúrja a szemüket, hogy nem fárasztják magukat túlságosan további vizsgálattal. Ez a mi feladatunk lesz.

– Micsoda szenzáció lenne, ha mi ketten felfedeznénk az igazi gyilkost! Úgy emlegetnének, mint a Napi Hírek bűnügyi szakértőjét. De hát ez túl szép ahhoz, hogy igaz legyen. Az ilyesmi csak könyvekben esik meg.

– Velem megtörténik – mondta Emily.

– Maga egyszerűen fantasztikus!

Emily kis jegyzetfüzetet vett elő.

– Jegyezzük fel a dolgokat rendszerbe foglalva. Jim és testvérei, valamint Jennifer néni egyformán részesednek a vagyonból. Sylvia, Jim testvére a légynek sem ártana, de a férjéért nem tenném tűzbe a kezem. Pontosan az, akit mocskos alaknak szoktam nevezni. Tudja, az az undorító művészkedő fajta, tele nőügyekkel. Nagyon valószínű, hogy nincs egy vasa sem. A pénz, amelyhez jutnának, természetesen Sylviát illeti, de ez neki nem lenne akadály. Hamarosan megszerezné tőle.

– Igen kellemetlen személy – mondta Mr. Enderby.

– Ó, igen. Ráadásul jóképű és rámenős. A nők a sarokban a szexről beszélgetnek vele. Az igazi férfiak utálják.

– Nos, akkor ő az első számú gyanúsított – mondta Mr. Enderby és ő is szorgalmasan írogatott a noteszába. – Tudnunk kell, mit csinált pénteken. Ez a népszerű regényíróval készítendő interjú ürügyén nem lesz nehéz. Rendben van?

– Kitűnő – mondta Emily. – Aztán itt van Brian, Jim öccse. Úgy tudják, Ausztráliában van, de persze nagyon könnyen visszajöhetett. Az emberek néha minden bejelentés nélkül tesznek ilyet.

– Táviratozhatnánk neki.

– Fogunk. Az az érzésem, Jennifer néni gyanún felül áll. Annak alapján, amit hallottam róla, kitűnő asszony lehet. Igazi jellem. Persze az is igaz, hogy nagyon közel van a tetthelyhez, itt Exeterben. Elméletileg átjöhetett volna megnézni a bátyját, az mondhatott volna neki valami kellemetlent a férjével kapcsolatban, akit Jennifer valósággal bálványoz. És Jennifer néni is elveszíthette volna az önuralmát, felkaphatta volna azt a homokzsákot és leüthette volna vala Trevelyan kapitányt.

– Tényleg azt hiszi? – kérdezte kétkedően Mr. Enderby.

– Nem, tulajdonképpen nem. De az ember sosem tudhatja biztosan. Azután itt van a háziszolga. Csak 100 font az örökség ráeső része, ez nem komoly indíték. De mégis, nem tudhatjuk. A felesége Mrs. Belling unokahúga. Ismeri Mrs. Bellinget, a Három Korona tulajdonosát. Ha visszamegyek, a vállain fogom kisírni magam. Anyáskodó és romantikus léleknek látszik. Azt hiszem, rettentően fog sajnálni, ha megtudja, hogy Jim börtönbe kerülhet. Talán valami hasznosat is elkotyog. És persze ott van Sittaford House. Tudja, hogy mit találok különösnek?

– Nem. Mit?

– Ezeket a Willettéket. Akik kivették a házat tél közepén. Ez nagyon szokatlan dolog.

– Igen, valóban ritkaságszámba megy – értett egyet Mr. Enderby. – Lehet, hogy lapul valami a dolog mélyén, talán Trevelyan kapitány korábbi életéből.

– Az a szeánsz is elég furcsa – tette hozzá.

– Azon gondolkozom, hogy megírom a lapnak. Véleményeket kérhetnénk róla Sir Oliver Lodge-től, Sir Arthur Conan Doyle-től, néhány színésznőtől és az utca emberétől.

– Milyen szeánszról beszél?

Mr. Enderby élvezettel számolt be az esetről. A gyilkossággal összefüggő eseményekről mindig hallott valamit.

– Igaz, ami igaz, kissé különös – fejezte be. – Úgy értem, az ember elgondolkozik rajta. Lehet, hogy van valami az ilyesmiben. Ez az első alkalom életemben, hogy találkozom efféle esettel,

Emily megborzongott.

– Utálom a természetfölötti dolgokat – mondta. – És akkor maga egyszer csak azzal áll elő, hogy mégis csak lehet valami az egészben. Milyen hátborzongató!

– A szellemidézés sosem látszik túlzottan gyakorlatiasnak. Ha az öregfiú a túlvilágról szólt és bejelentette, hogy halott, miért nem mondta meg azt is, ki ölte meg őt? Olyan egyszerű lett volna.

– Úgy érzem, Sittafordban találunk valamit, ami nyomra vezet – mondta Emily eltűnődve.

– Igen. Azt hiszem, gondosan kell odafenn körülnéznünk. Autót béreltem és fél órán belül indulok. Jobban teszi, ha velem jön.

– Megyek – felelte Emily. – És Burnaby őrnaggyal mi lesz?

– Ő gyalogolni akart – mondta Enderby. – A halottszemle után azonnal elindult. Ha engem kérdez, az a benyomásom, hogy az odavezető úton nélkülözni akarta a társaságomat. Senki sem szeretne ebben a latyakban odáig talpalni.

– Biztos, hogy az autó fel tud már menni?

– Ó, igen. Egy autó ma már átvágta magát odáig.

– Hát akkor – mondta Emily és felállt – itt az ideje, hogy visszamenjünk a Három Koronába. Összeszedek néhány holmit és bemutatok egy rövid sírási rohamot Mrs. Belling vállán.

– Ne aggódjon – mondta Mr. Enderby és ez meglehetősen ostobán hangzott. – Bízzon csak rám mindent.

– Pontosan ez az, amit tenni szándékozok – válaszolt Emily.

És pontosan ez volt, amit nem szándékozott tenni.

– Olyan megnyugtató, ha van valaki, akiben tökéletesen megbízhatunk.

Emily Trefusis minden kétséget kizáróan felkészült fiatal nő volt.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

A letartóztatás

A Három Koronába visszatérve Emilyt a jószerencse éppen Mrs. Belling karjaiba taszította.

– Ó, Mrs. Belling! – kiáltotta. – Ma délután elutazom.

– Igen kisasszony. A négy tízessel Exeterbe?

– Nem, Sittafordba készülök.

– Sittafordba?

Mrs. Belling arckifejezése élénk érdeklődést mutatott.

– Igen, és meg akarom kérdezni, tud-e olyan helyet, ahol megszállhatnék.

– Ott is akar maradni?

Kíváncsisága még erősebb lett.

– Igen, és… Mrs. Belling, van itt egy hely, ahol bizalmasan beszélhetünk?

Mrs. Belling fürgén saját kis szentélye felé indult. Kicsi, kényelmes szoba volt ez, a kandallóban tekintélyes méretű tűz égett.

– Ugye nem mondja el senkinek – kezdett bele Emily, jól tudván, hogy a világ összes bevezetője közül ez az, amelyik biztosan érdeklődést és együttérzést kelt.

– Nem, kisasszony, biztos lehet benne – mondta Mrs. Belling és sötét szemei érdeklődve ragyogtak.

– Tudja, Mr. Pearson. Ismeri őt ugye?

– A fiatalember, aki pénteken szállt meg itt? Akit a rendőrség letartóztatott?

– Letartóztatták? Azt mondja letartóztatták?

– Igen, kisasszony. Még egy félórája sincs.

Emily elfehéredett.

– Ez… ez egészen biztos?

– Ó igen. Amy az őrmestertől hallotta.

– Ez rettenetes – fakadt ki Emily. Lényegében számított erre, de ettől semmivel sem volt könnyebb megbirkózni vele. – Tudja, Mrs. Belling, mi jegyesek vagyunk. Nem ő tette! Ó kedvesem, ez borzasztó!

Ez volt az a pillanat, amikor Emily bőgni kezdett, Ebbeli szándékát már korábban bejelentette Charles Enderbynek, de most őt magát is meglepte, milyen könnyen szöktek a szemébe a könnyek. Megrendelésre sírni egyáltalán nem egyszerű feladat. De most kicsit sok volt a valódi ezek között a könnyek között. Megrémítették őt magát is. Nem szabad visszakoznia! Most a meghátrálás használ a legkevésbé Jimnek. Elszántság, logika és éles ész – ebben a játékban ezek az erények számítanak. A lucskos szemek még senkin sem segítettek.

Azért mégis megkönnyebbült egy kicsit, hogy így elhagyta magát. Az az igazság, hogy sírni akart, vagy nem? Nem vitás, hogy a sírás tökéletes útlevél Mrs. Belling együttérzéséhez és segítségéhez. Akkor meg miért ne sírna egy igazit? Miért ne bőgne egy valódit, egy gátlástalant, amelyben minden bánata, kétsége és meghatározhatatlan félelme utat találhat és messzire szállhat.

– Ó kedvesem, ne vegye annyira a szívére – nyugtatta a lányt Mrs. Belling.

Nagy, anyás karját Emily válla köré fonta és a hátát simogatta.

– Én az első pillanattól fogva mondtam, hogy nem ő tette. Kedves, rendes fiatal úriember. A rendőrség egy csomó tökfilkóból áll, semmi más, ahogy már régen mondom. Sokkal valószínűbb, hogy valami tolvaj csavargó a tettes. Ne nyugtalankodjon, kedvesem, minden rendbe jön majd.

– Olyan rettenetesen szeretem – nyöszörgött Emily.

Drága Jim! Édes, kedves, kisfiús, reménytelen, gyakorlatiatlan Jim! Oly kísértetiesen függsz attól, hogy rosszat csinálsz és a

legrosszabb időben teszed. Milyen esélyed van a következetes és határozott Narracott felügyelővel szemben?

– Meg kell őt mentenünk – szipogta a lány.

– Meg fogjuk, persze, hogy meg fogjuk – nyugtatta őt Mrs. Belling.

Emily erőteljesen megdörzsölte a szemeit, szipogott és nyelt egy utolsót, majd felemelte a fejét.

– Hol szállhatok meg Sittafordban – kérdezte erőszakosan.

– Mindenképpen oda akar menni, kedvesem?

– Igen – bólintott Emily határozottan.

– Nos – gondolta át a dolgot Mrs. Belling – ott csak egy hely van, ahol megszállhat. Sittaford nagyon kis hely. Nincs ott más, csak a nagy ház, amit a kapitány építtetett, és amit most a dél-afrikai hölgy bérel. Aztán ott van a hat bungaló. Az ötös számúban lakik Curtis, aki valamikor Sittaford House kertésze volt, meg a felesége. Nyáron kiadnak szobát, a kapitány megengedte nekik. Az biztos, hogy sehol másutt nem lakhat el. Ott van még a patkolókovács és a posta, de Mary Hibbertnek hat gyereke van és a sógornője is vele lakik, a kovács felesége pedig most várja a nyolcadik gyereket, úgyhogy ott még egy üres sarkot sem talál. De hogy akar feljutni, kisasszony? Autót bérelt?

– Mr. Enderbyvel együtt megyek.

– És ő hol fog megszállni?

– Azt hiszem ő is Mrs. Curtis vendégszeretetét lesz kénytelen igénybe venni. Van ott mindkettőnknek szoba?

– Nem tudom, illik-e ez egy olyan hölgyhöz, mint maga, kisasszony.

– Ő az unokatestvérem.

Nem vitás, gondolta Emily, a Mrs. Belling tudatában élő illendőségi szabályok ellene dolgoznak.

A tulajdonosnő homlokán kisimultak a ráncok.

– Így már rendben lesz – járult hozzá a dologhoz kelletlenül. – Ha Mrs. Curtisnél nem megfelelő az elhelyezés, alighanem fel fogják tenni magát a nagy házba.

– Sajnálom, hogy olyan bután viselkedtem – itatta fel ismét a könnyeit Emily.

– Ez természetes, kedvesem. Jót is tett magának.

– Igen – mondta Emily őszintén –, sokkal jobban érzem magam.

– Egy nagy bőgés és egy csésze tea – semmi sem hatásosabb ennél. Azonnal hozok egy csésze forró teát, mielőtt elindul arra az utazásra ebben a hidegben.

– Ó, nagyon köszönöm, de igazán nem akarok…

– Az nem számít, hogy mit nem akar. Az számít, hogy mire van szüksége – mondta Mrs. Belling. Céltudatosan felállt és az ajtó felé indult.

– Mondja meg Amelia Curtisnek, azt üzenem, viselje gondját magának, ellenőrizze, hogy rendesen eszik-e és nem idegeskedik.

– Ön igazán nagyon kedves – mondta Emily.

– Ami ennél is több, nyitva tartom majd a szememet és a fülemet – mondta élvezettel Mrs. Belling, amint felfedezte, hogy most az ő fejezete következik ebben a románcban. – Rengeteg kis apróság van ám, ami sosem jut a rendőrség tudomására. Mindent továbbítok önnek, kisasszony, amit csak hallok.

– Megtenné?

– Meg én! Ne aggódjon, kedvesem, szempillantás alatt kihúzzuk a bajból az ön fiatalemberét!

– Csomagolnom kell – állt fel Emily.

– Felküldöm a teáját – mondta Mrs. Belling.

Emily felment a szobájába, összeszedett néhány holmit és a táskájába tette. Hideg vízzel megmosta a szemeit és nem volt szűk keblű, amikor a púderre került a sor.

– Egész elviselhetővé tetted magad – jegyezte meg a tükör előtt. Feltett még egy kis púdert és egy leheletnyi rúzst.

– Elképesztő, mennyivel jobban érzem magam. Ez megérte a dagadt képet.

Csengetett. A szobalány (Graves rendőr szimpatikus sógornője) szinte azonnal ott termett. Emily egy fontot nyomott a kezébe és arra kérte, azonnal továbbítson neki mindent, amit csak a rendőrségi körökben hall. A szobalány ezt készségesen meg is ígérte.

– Mrs. Curtisnél lesz Sittafordban? Megteszek mindent, kisasszony. Mindannyian a kisasszonnyal érzünk, jobban, mint gondolná. Mindig azt mondogatom magamnak, képzeld csak Fredet és magadat a helyükbe! Én biztos bediliznék, be én! A legkisebb apróságot is továbbítom, kisasszony, amit hallok.

– Maga egy angyal – mondta Emily.

– Tudja, kisasszony, mi vezette el a rendőröket egy többszörös gyilkoshoz nem is olyan régen? Egy kis darab közönséges pecsétviasz. A kisasszony vőlegénye jóképű, ugye? Nem olyan, mint a képe az újságban. Mindent megteszek magáért és érte, amit csak tudok.

Emily, e romantikus érdeklődés tárgya megitta a teát, amelyet Mrs. Belling írt fel neki, és elhagyta a Három Koronát.

– Most jut eszembe – mondta Mr. Enderbynek, amint az öreg Ford elindult –, ne felejtse el, hogy ön az unokatestvérem.

– Miért?

– Vidéken szigorúan gondolkodnak az emberek. Úgy gondoltam, így egyszerűbb.

– Nagyon jó. Ebben az esetben – mondta Enderby élve a pillanat adta lehetőséggel – jobb, ha tegeződünk, Emily?

– Rendben van, kedves rokon. Mi a keresztneved?

– Charles.

– Minden rendben, Charles.

A kocsi továbbhaladt felfelé a Sittafordba vezető úton.

TIZENHARMADIK FEJEZET

Sittaford

Emilyt elbűvölte Sittaford. A főutat körülbelül két mérfölddel Exhampton után elhagyták és tovább hajtottak felfelé egy durva földúton. Rövidesen egy kicsiny faluhoz értek a fennsík peremén. Csak egy kovácsműhely és a postahivatallal közösen működő édességbolt volt benne. Innen egy ösvényen kellett folytatni az utat. Nemsokára gránitból épült kis bungalók sorához értek. A másodiknál a kocsi megállt, és a sofőr bejelentette, hogy az Mrs. Curtis háza.

Mrs. Curtis kicsi, vékony termetű, ősz hajú asszony volt. Könnyű volt felismerni, hogy energikus és zsémbes természetű nő. Éhesen várta a híreket, mert a gyilkosságról Sittaford csak aznap reggel értesült.

– Hát persze hogy el tudom szállásolni magát, kisasszony, meg az unokatestvérét is, ha tud várni addig, amíg eltüntetek néhány ócska holmit. Ugye nem bánják, ha együtt étkeznek velünk? Ki hitte volna! Megölik Trevelyan kapitányt! Halottszemle meg minden! Péntek óta el voltunk vágva a világtól és ma reggel, amikor meghallottam a híreket, egyszerűen tátva maradt a szám. Azt mondtam Curtisnek, hogy a kapitány halála fényes bizonyítéka annak, hogy manapság milyen őrült a világ. De én csak itt fecsegek és feltartom magukat. Jöjjenek csak beljebb. Már feltettem a teavizet, mindjárt kapnak egy csésze teát. Biztosan összefagytak az úton idefelé, bár tulajdonképpen ma melegebb van, mint az előző napokban. A környéken nyolc-tíz láb magas is megvolt a hó, úgy bizony.

Ebben a szózuhatagban fuldokolva Emily és Charles Enderby megtekinthették a szobáikat. Emily kicsi, kínosan tiszta négyzet alakú szobát kapott, az ablakok a Sittaford-magaslat lejtőire néztek. Charles szobája egy kis virsli volt a ház bejárati részén, így ablaka az ösvényre nézett. Nem volt benne más, csak egy ágy, egy mikroszkopikus méretű fiókos szekrényke és a mosdóállvány.

– Az a fő – gondolta, miközben kifizette a csomagját az ágyára helyező sofőrt –, hogy itt vagyunk. Ha a következő negyedórában nem tudunk meg mindenkiről mindent, amit akarunk, megeszem a kalapomat.

Tíz perccel később már lent ültek a kényelmes konyhában. Megismerkedtek a goromba, ősz hajú Curtisszel. A házaspár rögtön megvendégelte őket. Erős tea, vajas kenyér, a vidékre oly jellemző sűrített tejszín, kemény tojás. Amíg ettek-ittak, csak figyeltek. Fél órán belül a kis közösség minden tagjáról mindent tudtak, amit tudni volt érdemes.

Először is ott volt Miss Percehouse, a négyes számú bungaló lakója. Ez a meghatározhatatlan korú és jellemű aggszűz Mrs. Curtis szerint meghalni jött ide hat évvel ezelőtt.

– Akár hiszi, akár nem, kisasszony, Sittaford levegője olyan egészséges, hogy mióta itt lakik, napról napra jobban van. Csodálatosan tiszta itt a levegő.

– Miss Percehouse-nak van egy unokaöccse, aki alkalmanként meglátogatja őt. Jelenleg is itt van. Persze az örökség érdekli. Nagyon unatkozhat itt télen. No, akad azért itt is szórakozás. A fiatalember ittléte az ifjú hölgynek Sittaford House-ban egyenesen az isteni gondviselést jelenti. Micsoda ötlet szegénykét télen idehurcolni egy óriási házba! Némelyik anya nagyon önző. És milyen csinos az ifjú hölgy! Mr. Ronald Garfield odafönn van, amilyen gyakran csak teheti anélkül, hogy túlságosan elhanyagolná Miss Percehouse-t.

Charles Enderby és Emily egymásra néztek. Charles emlékezett rá, hogy ezt a nevet említették már neki. Azok egyike volt, akik jelen voltak az asztaltáncoltatásnál.

– Az én oldalamon lévő, hatos számú bungalót csak nemrégiben foglalták el. Egy bizonyos Duke nevű úriember a lakója. Ha ugyan hívhatjuk úriembernek. Lehet, hogy az, lehet, hogy nem. Az emberek ma már nem egyéniségek, mint régen. Őt nagyon szívélyes módon hívták ide. Valójában szégyenlős ember. A külseje után katonaembernek is hihetnénk, de közel sem olyan a modora. Egyáltalán nem hasonlít Burnaby őrnagyra. Róla az első pillanatban megállapítható, hogy katona.

– A hármas szám lakója Mr. Rycroft. Kicsi, öregedő ember. Azt mondják, madarakat szokott nézegetni a British Múzeum eldugott termeiben. Természetbúvár, így hívják ezt a figurát. Amikor csak az idő engedi, mindig a szabadban van. Nagyon szép könyvtára van. Szinte az egész ház könyvespolcokkal van tele.

– A kettes számban hadirokkant lakik, Wyatt kapitány és indiai szolgája. Szegény ördög, sokat szenved a hidegtől. Úgy értem a szolga, nem a kapitány. Ha az ember távoli, meleg helyről jön, nem is csoda. Meglepődne, ha látná, milyen meleget tartanak a házban. Olyan, mintha csak egy sütőbe sétálna be az ember.

– Az egyes szám Burnaby őrnagyé. Egyedül él, én gondoskodom róla reggelenként. Nagyon pedáns úriember és igazi egyéniség. Ő és Trevelyan kapitány nagyon jól megértették egymást. Életre, szóló barátság volt az övék. Mindkettőjüknél ugyanolyan messzi országokból való kitömött állatfejek vannak a falon.

– Ami Mrs. Willettet és a lányát illeti, rajtuk nem lehet eligazodni. Pénzük, akár a pelyva. Amos Parker, akinél vásárolnak Exhamptonban, azt mondja, a rendeléseik meghaladják a heti nyolc-kilenc fontot. El sem tudják képzelni, mennyi tojás vándorol abba a házba. Exeterből hoztak szobalányokat, de azok nem érzik jól magukat és el akarnak menni. Én nem is hibáztatom őket. Mrs. Willett kétszer egy héten, a saját kocsiján küldi őket Exeterbe. Ezzel

meg a finom élettel együtt elegük van. Ha engem kérdeznek, csak azt mondhatom, nagyon különös, ha egy ilyen csinos hölgy eltemeti magát vidéken. Hát igen. No, azt hiszem jobb, ha leszedem a teásedényeket.

Nagyot sóhajtott, és ezt tette Charles és Emily is. Olyan könnyen jutottak oly sok értesüléshez, hogy úgy érezték, valósággal elárasztja őket.

Charles megkockáztatott egy kérdést.

– Burnaby őrnagy visszajött már?

Mrs. Curtis azonnal megállt, tálcával a kezében.

– Igen, már visszajött. Mint ahogy mindig, most is gyalog érkezett körülbelül fél órával azelőtt, hogy maguk megjöttek. Rá is kiáltottam, hogy csak nem végig gyalog jött Exhamptonból? Mire azt felelte, miért ne! Ha egy férfinek két lába van, akkor nincs szüksége négy kerékre. Egy héten egyszer mindig megteszem ezt az utat, ha esik, ha fúj, hisz' tudja, Mrs. Curtis. Hát persze uram, tudom, mondtam, csakhogy ez most más. A gyilkosság, a sokk, a halottszemle után csoda, hogy volt ereje hozzá! Az őrnagy morgott valamit és továbbsétált. Elég rosszul néz ki. Az is kész csoda, hogy kibírta a péntek estét. Az ő korában erre büszke lehet! Így gyalogosan nekivágni, és ebből három mérföldet hóviharban! Mondhatnak, amit akarnak, a mai fiatalurak a nyomába sem jöhetnek az öregeknek. Ez a Ronald Garfield úr biztosan nem lett volna képes rá! Nekem az a véleményem, de az a véleménye Mrs. Hibbertnek a postán és Mr. Poundnak, a kovácsnak is, hogy Mr. Garfieldnek nem lett volna szabad Burnaby őrnagyot egyedül elengedni. Vele kellett volna mennie. Ha Burnaby őrnagy eltűnt volna a hóviharban, mindenki Mr. Garfieldet hibáztatta volna. Ez az igazság.

Győzelemittasan eltűnt a mosogatókonyha felé a teáscsészék csörömpölése közepette.

Mr. Curtis gondosan áthelyezte viharvert pipáját a szája jobb sarkából a szája bal sarkába.

– Az asszonyok sokat beszélnek.

Tartott egy kis szünetet, aztán folytatta.

– És legalább a fele esetben fogalmuk sincs, miről.

Emily és Charles csendben fogadták a bejelentést. Látva, hogy nem várható további megjegyzés, Charles egyetértően dörmögte:

– Ez nagyon igaz.

– Aha – mondta Mr. Curtis és kellemes, szemlélődő csöndbe merült.

Charles felállt.

– Azt hiszem, átmegyek az öreg Burnabyhoz és megmondom neki, hogy a fotózás holnap reggel lesz.

– Én is veled tartok – mondta Emily. – Tudni szeretném, mit gondol valójában Jimről és általában mit gondol a bűntényről.

– Van valami gumicipőd? Csupa latyak minden.

– Vettem hócipőket Exhamptonban.

– Milyen gyakorlatias lány vagy te! Mindenre gondolsz.

– Sajnos – felelte Emily – ez nem jelent nagy segítséget, ha ki kell deríteni, ki követte el a gyilkosságot. Nagyobb segítség annak, aki el akar követni egy gyilkosságot – tette hozzá eltűnődve.

– Engem ne ölj meg! – mondta Enderby.

Együtt indultak el. Mrs. Curtis azon nyomban visszajött.

– Benéznek az őrnagyhoz – mondta Mr. Curtis.

– Vagy úgy – mondta Mrs. Curtis. – Na, mint gondolsz? Szerelmesek vagy nem? Úgy tartják, sok baj származhat abból, ha unokatestvérek összeházasodnak. Süketnéma meg félkegyelmű gyerekek meg más borzalmak. A fiú odavan a lányért, ez látszik. Ami a lányt illeti, hát az agyafúrt teremtés, mint Sarah Belinda nagynénám. Az ujja köré tekeri a férfiakat. Kíváncsi vagyok, mit akar itt. Tudod mit gondolok én, Curtis?

Mr. Curtis morgott egyet.

– Az a fiatalember, akit a rendőrség fogva tart a gyilkosság gyanújával, az a kisasszony szíve választottja. A lány csak azért jött ide fel, hogy körülszaglásszon, mit talál itt. Jegyezd meg, amit

mondok – folytatta Mrs. Curtis a porcelánnal csörömpölve –, ha van valami, amit ki lehet deríteni, ez a nő ki fogja deríteni!

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

A Willettek

Abban a percben, amikor Charles és Emily elindultak Burnaby őrnagy meglátogatására, Narracott felügyelő Sittaford House szalonjában üldögélt és azon tűnődött, hogyan fogalmazhatná meg Mrs. Willettről szerzett benyomását.

Mivel az utak csak aznap reggelre váltak járhatóvá, a felügyelő nem tudott korábban találkozni Mrs. Willett-tel. Nem tudta volna megmondani, mire számított, de az biztos, hogy nem arra, amit talált. Mrs. Willett volt az, aki irányította a helyzetet.

Szélviharként rontott a szobába, mint akit csak a hatékonyság és az üzleti szellem vezet. A felügyelő magas, keskeny arcú, élénk tekintetű nőt látott maga előtt. Az öltözködése sem volt mindennapi. Nagyon finom selyem kosztümöt viselt és leheletvékony selyemharisnyát, a lábán magassarkú lakkbőr cipő. Számos értékes gyűrűt hordott és rengeteg igen jó minőségű és drága mesterséges gyöngy volt a nyakában.

– Narracott felügyelő? Természetes, hogy látni akarja a házat. Micsoda tragédia! Én alig tudom elhinni. Tudja, csak ma reggel hallottuk. Szörnyen megrázott minket. Nem ülne le, felügyelő úr? Ez itt a lányom, Violet.

Szinte észre sem vette az anyja nyomában a szobába lépő lányt, pedig nagyon csinos, magas, szőke hajú lány volt, hatalmas kék szemekkel.

Mrs. Willett leült.

– Segíthetek valami módon, felügyelő úr? Sajnos nagyon keveset tudok Trevelyan kapitányról, de ha mégis úgy gondolja…

A felügyelő lassan szólalt meg.

– Köszönöm, asszonyom. Természetesen az ember sohasem tudhatja, mi lehet fontos és mi nem.

– Megértem. Lehetséges, hogy van a házban valami, ami rávilágíthat ennek a szomorú esetnek az okára, bár őszintén szólva nem hiszem. Trevelyan kapitány minden személyes holmiját magával vitte. Szegény, kedves ember, még attól is tartott, hogy elrontom a horgászbotjait.

Kurtán felkacagott.

– Nem ismerte őt? – kérdezte a felügyelő.

– Úgy érti, mielőtt kibéreltem a házat? Ó nem. Azóta többször is meghívtam, de sose jött el. Szegény ember, nagyon gátlásos volt. Ez volt vele a baj. Tucatnyi ilyen férfit ismerek. Nőgyűlölők, ezt szokták mondani rájuk meg más hasonló butaságokat, pedig ez nem más, mint gátlásosság. Ha lehetőségem lett volna rá, hamar megszabadítottam volna tőle. Az ilyen férfinak csak segítségre van szüksége.

Narracott felügyelő kezdte megérteni Trevelyan kapitány védekező magatartását a bérlőivel szemben.

– Mindketten kérleltük – folytatta Mrs. Willett. – Ugye, Violet?

– Ó, igen, mama.

– A szíve mélyén egyszerű tengerész volt – mondta Mrs. Willett. – Minden asszony szereti a tengerészeket, Narracott felügyelő.

A felügyelőnek az volt az érzése, hogy eddig a pontig a beszélgetést teljes egészében Mrs. Willett irányította. Meg volt győződve róla, hogy Mrs. Willett kivételesen okos nő. Meglehet, olyan ártatlan, mint amilyennek látszik. De az is lehet, hogy nem.

– A kérdés, amelyre választ szeretnék kapni, a következő.

– Igen, felügyelő?

– Mint bizonyára tudja, a holttestet Burnaby őrnagy fedezte fel. Az őrnagyot egy, a házban történt különös eset késztette arra, hogy lemenjen a barátját meglátogatni.

– Hogy érti ezt?

– Az asztaltáncoltatásra gondolok.

A lány erőtlen kiáltást hallatott.

– Szegény Violet – mondta az anyja –, szörnyen felizgatta magát. Persze mindannyian. Teljesen megmagyarázhatatlan. Nem vagyok babonás, de ez tényleg teljesen megmagyarázhatatlan volt.

– Tehát megtörtént?

– Hát persze hogy megtörtént – nyíltak nagyra Mrs. Willett szemei. – Abban a pillanatban azt hittem, csak tréfa – nagyon kellemetlen és rossz ízlésre valló tréfa. Az ifjú Ronald Garfieldra gyanakodtam.

– Nem, mama, biztos, hogy nem tett ilyet!

– Azt mondom, Violet, amit akkor gondoltam. Mi más juthatott volna az eszembe, minthogy tréfa az egész.

– Különös volt – mondta a felügyelő lassan. – Nagyon felizgatta magát, Mrs. Willett?

– Nem csak én, mindenki, felügyelő. Egészen addig az egész csak könnyű szívű bolondozás volt. Tudja, milyen dolog ez. Jó mulatság egy hosszú téli estén. És aztán hirtelen… ez! Nagyon dühös voltam.

– Dühös?

– Hát persze. Azt gondoltam, valaki szándékosan tette, viccnek szánta.

– És most?

– Most?

Mrs. Willett színpadiasan széttárta a kezeit.

– Nem tudom, mit gondoljak. Ez… hátborzongató.

– És ön, Miss Willett?

– Én?

A lány megpróbálta elkezdeni.

– Én… én nem is tudom. Sosem fogom elfelejteni. Ezzel álmodom. Soha nem merek ezek után asztaltáncoltatásban részt venni.

– Mr. Rycroft úgy véli, valódi volt – mondta Mrs. Willett. – Minden ilyesmiben hisz. Én magam is egyre inkább arra hajlok, hogy higgyek benne. Milyen más magyarázat lehet a történtekre, ha nem az, hogy valódi üzenetet hallottunk a túlvilágról?

A felügyelő a fejét rázta. Az asztaltáncoltatás vörös posztó volt a számára. Következő kérdése teljesen szokványosán hangzott.

– Nem találja zordnak itt télen, Mrs. Willett?

– Egyáltalán nem. Olyan nagy változás ez nekünk. Tudja mi Dél-Afrikából jöttünk.

A hangja élénk és hétköznapi volt.

– Igazán? Hol éltek Dél-Afrikában?

– A Jóreménység foknál. Violet most van először Angliában. Egészen megbabonázta őt ez az ország. Nagyon romantikusnak találja így behavazva. Ez a ház pedig igazán kényelmes.

– Mi az oka annak, hogy a világnak ebbe a sarkába jöttek?

A felügyelő hangjában érezhető volt a kíváncsiság.

– Rengeteg könyvet olvastunk Devonshire megyéről és különösen Dartmoor vidékéről. Mindig is látni akartam ezt a tájat.

– Miért döntött Exhampton mellett? Ez a kisváros kevéssé ismert.

– Nos, mint mondtam, sok könyvet olvastunk, és a hajón volt egy fiú, aki sokat mesélt Exhamptonról és borzasztóan lelkes volt.

– Hogy hívják? Idevalósi volt valahová?

– Mi is volt a neve… Cullen, azt hiszem. De nem, inkább Smythe. Milyen buta is vagyok. Tényleg nem emlékszem. Tudja, felügyelő, milyenek a fedélzeti ismeretségek. Az ember megismerkedik egy csomó másikkal, elhatározza, hogy meglátogatja őket, aztán leszáll a hajóról és egy hét múlva a nevükre sem emlékszik.

Mrs. Willett nagyot nevetett.

– Pedig olyan kedves fiú volt. Nem egy Adonisz a vöröses hajával, de a mosolya lefegyverző volt.

– És ennyi elég volt ahhoz, hogy itt vegyen ki házat? – kérdezte a felügyelő mosolyogva.

– Igen. Nem látszik őrültségnek?

Ügyes, nagyon ügyes, gondolta Narracott. Kezdett rájönni Mrs. Willett módszerére. Azonnal ellentámadásba lendül.

– Tehát írt az ügynökségnek és érdeklődött egy ház után?

– Igen. Az ügynökség pedig Sittafordot ajánlotta. Pontosan olyannak látszott, mint amilyet kerestem.

– Nem az én ízlésem ebben az évszakban – nevetett a felügyelő.

– Mondhatom, a miénk sem ez lenne, ha Angliában élnénk – riposztozott Mrs. Willett.

A felügyelő felállt.

– Honnan tudta, hogy Exhamptonban működik olyan ügynökség, amelyiknek írhat? – kérdezte. – Ezt nem lehetett könnyű kideríteni.

Szünet következett, az első szünet a beszélgetésben. A felügyelő úgy látta, Mrs. Willett szemében felvillant a bosszúság, vagy tán inkább a harag fénye. Valami olyasmit kérdezhetett, amire Mrs. Willett nem találta ki előre a választ. Az asszony a lányához fordult.

– Hogyan szereztük azt a címet, Violet? Én nem emlékszem.

A lány tekintete megváltozott, félelem költözött a szemeibe.

– Ó, hát persze! – mondta gyorsan Mrs. Willett. – A Delfridges! A Delfridges információs iroda. Nagyszerűek. Ha tudni akarok valamit, mindig hozzájuk megyek. Most is tőlük kértem a környék legjobb ügynökségének a címét, és ők megadták.

Gyors is, gondolta a felügyelő, nagyon gyors. De nem eléggé. Most elkaptam, asszonyom.

Narracott hozzálátott a ház rutinellenőrzéséhez. Semmit sem talált. Nem voltak papírok, sem lezárt szekrények vagy fiókok. Mrs. Willett mindenhová követte és szóval tartotta. A felügyelő udvariasan megköszönte a segítséget. Távozni készült. Egy pillanatra észrevétlenül megfigyelhette Violet. arcát. Nem lehetett

eltéveszteni az arckifejezését. Amit a felügyelő látott, az félelem volt. Abban a pillanatban a lány úgy érezte, nem figyelik.

Mrs. Willett még mindig beszélt.

– Tudja, felügyelő, egy komoly gondunk azért van. Belső probléma. Az alkalmazottak ki nem állják a vidéki körülményeket. Az enyémek egy ideje kivétel nélkül azzal fenyegetnek, hogy kilépnek. A gyilkosságról szóló hírek pedig végleg kiborították őket. Nem tudom, mit tegyek. Talán férfi alkalmazottak után kellene néznem. A háztartási alkalmazottakat közvetítő iroda Exeterben ezt tanácsolja.

A felügyelő gépiesen válaszolgatott. Egyáltalán nem figyelt beszédáradatra. Az foglalta el a gondolatait, amit a lány arcán látott.

Mrs. Willett okos – de nem eléggé.

Tovább tűnődött. Ha a Willett családnak semmi köze a gyilkossághoz, mitől fél Violet?

Úgy döntött, kilövi az utolsó töltényt is. A lába már a bejárati ajtó küszöbén volt, amikor hirtelen visszafordult.

– Most jut eszembe, ugye ismeri az ifjú Pearsont?

Legalább egy másodpercig néma csend következett. Aztán Mrs. Willett szólalt meg.

– Pearson? Nem hiszem…

Nem tudta folytatni. Furcsa sóhaj hangzott a háta mögül, majd zuhanás hangját lehetett hallani. A felügyelő egy mozdulattal ismét belül volt a szobában.

Miss Willett elájult.

– Szegény gyermek – kiáltott Mrs. Willett. – Ez a sok feszültség és megrázkódtatás. Az a szörnyű szellemidézés és a gyilkosságról beszélő asztal! Nem elég erős szegénykém. Köszönöm, felügyelő úr, tegye csak a pamlagra. Kérem, csengessen a személyzetnek. Azt hiszem, másban már nem segíthet. Nagyon köszönöm, igazán.

A felügyelő összeszorított ajakkal lépdelt a felhajtón. Tudott arról, hogy Jim Pearson annak a nagyon vonzó lánynak a vőlegénye, akit még Londonban ismert meg. Akkor miért ájult el Violet Willett

Jim nevének említésekor? Mi az összefüggés Jim Pearson és a Willettek között?

A kertkapu előtt határozatlanul megállt, majd kis jegyzetfüzetet vett elő a zsebéből. Ebben a hat bungaló lakóinak névsora szerepelt, minden név mellett egy-egy rövid megjegyzés.

Narracott tömpe ujja a hatos számú mellett állt meg.

Igen, mondta magában, az lesz a legjobb, ha ő következik.

Fürgén lesietett az ösvényen és határozottan kopogott a hatos számú lakás ajtaján. Ebben a bungalóban Mr. Duke lakott.

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

Látogatás Burnaby őrnagynál

Az őrnagy ajtajához vezető ösvényen Mr. Enderby ment elől. Az ajtóhoz érve vidáman kopogtatott. Az szinte azonnal kitárult, és a küszöbön megjelent Burnaby őrnagy.

– Ön az? – jegyezte meg kevés lelkesedéssel a hangjában. Úgy látszott, ebben a modorban akarja folytatni is a társalgást, amikor észrevette Emilyt. Nyomban megváltozott az arca.

– Ez itt Miss Trefusis – jelentette be Charles olyan hangon, ahogy a Jolly Jokert szokás az asztalra tenni. – Nagyon szeretett volna találkozni önnel.

– Bejöhetek? – kérdezte Emily a legcsábosabb mosoly kíséretében.

– Ó, hát persze, természetesen.

Az őrnagy a nappaliba hátrált, székeket huzigált és asztalokat tologatott zavarában.

Emily, szokásához híven, egyenesen a tárgyra tért.

– Tudja, őrnagy, én Jim jegyese vagyok, Jim Pearsoné, hisz' tudja. Természetesen borzasztóan aggódom érte.

Az őrnagy megállt az asztaltologatás közben, szája nyitva maradt.

– Kedvesem, ez nagyon szomorú dolog. Édes hölgyem, sokkal jobban sajnálom, mint ahogy el tudom mondani.

– Burnaby őrnagy, mondja meg nekem őszintén, hisz abban, hogy Jim a bűnös? Mondja meg nyugodtan, ha igen. Nem tudom elviselni, ha hazudnak nekem.

– Nem, nem hiszem, hogy ő tette – mondta az őrnagy erős, határozott hangon. Energikusan megpaskolt egy párnát, majd leült Emilyvel szemben.

– Kedves, fiatal fickó. Talán egy kicsit gyenge. Ne vegye sértésnek, de az a fajta fiatalember, aki könnyen tér rossz irányba, ha megtalálja a kísértés. De gyilkolás, az ki van zárva! Higgye el, tudom, mit beszélek. Az idők során sok ember volt a kezem alatt. Manapság divatos dolog a nyugdíjas katonatisztekből bohócot csinálni, de egy-két dologban érdemes ránk hallgatni, Miss Trefusis.

– Ez így van – mondta Emily. – Igazán nagyon hálás vagyok, hogy megmondja a véleményét.

– Kérnek whiskyt szódával? Azt hiszem nincs semmi más.

– Nem, köszönöm, Burnaby őrnagy.

– Akkor csak szódát?

– Nem, köszönöm – válaszolta Emily.

– Kellene csinálnom egy teát – mondta az őrnagy reménytelen vágyakozással.

– Már teáztunk – mondta Charles. – Mrs. Curtisnél – tette hozzá. – Burnaby őrnagy, mit gondol, ki tehette? Van valami elképzelése?

– Nincs. Csapjon belém a mennykő, ha van. Természetesnek találtam, hogy valami csavargó tört be, de a rendőrség most azt mondja, hogy nem így van. Hát, az ő dolguk, ők tudják. Azt mondják, nem tört be senki, hát én is így vélekedem, nem volt betörés. Ugyanakkor nem tudom felfogni, Miss Trefusis, mert Trevelyan kapitánynak egyszerűen nem volt ellensége.

– Őrnagy, ha mégis ismerős tette volna, ön biztosan tudná, ki lehetett.

– Igen, azt hiszem, többet tudok Trevelyanról, mint a legtöbb rokona.

– Tud valami olyat, ami bármi módon segíthet nekünk? – kérdezte Emily.

Az őrnagy rövid bajuszát rángatta.

– Tudom, mire gondol. Csakúgy, mint a könyvekben, kell lennie valami apróságnak, amire én visszaemlékszem, és az lesz a rejtély kulcsa. Nagyon sajnálom, nincs semmi ilyesmi. Trevelyan teljesen hétköznapi életet élt. Nagyon kevés levelet kapott, és még kevesebbet írt. Nem voltak nőügyei, ezt biztosan tudom. Nem értem, Miss Trefusis.

Mindhárman csendben voltak egy ideig.

– És mi a helyzet a szolgájával?

– Sok éve vele volt. Teljesen megbízható.

– Nagyon későn nősült – mondta Charles.

– Tökéletesen becsületes, jóravaló lányt vett el.

– Őrnagy, bocsássa meg, hogy ilyen nyíltan teszem fel a kérdést – mondta Emily –, de nem lehetséges, hogy túlságosan könnyen ijedt meg a kapitánnyal kapcsolatban?

Az őrnagy ismét olyan zavartan dörzsölgette az orrát, ahogy azt mindig tette, amikor csak az asztaltáncoltatás került szóba.

– Hát, nincs értelme tagadni, ez történt. Tudtam, hogy az egész dolog szamárság, és mégis…

– Úgy érezte, hogy mégsem teljesen ostobaság – mondta Emily.

Az őrnagy bólintott.

– Ez az, amin csodálkozom – mondta Emily.

A két férfi ránézett.

– Nem tudom pontosan úgy elmondani, ahogy szeretném – mentegetőzött Emily. – A következőt gondolom: azt állítja, őrnagy, hogy nem hisz a szellemidézésben. És mégis, a szörnyű idő és annak ellenére, hogy látta az egész dolog képtelenségét, annyira nyugtalan

lett, hogy minden körülmény ellenére úgy érezte, mennie kell, hogy. a saját szemével győződjön meg, jól van-e Trevelyan kapitány. Nos, nem gondolja, hogy ennek azért kellett így történnie, mert volt valami furcsa a levegőben?

– Úgy értem – folytatta elkeseredetten, mivel az őrnagy arcán jelét sem látta az egyetértésnek –, hogy más fejében is hasonló gondolatok járhattak. És így vagy úgy, de megérezte azokat.

– Hát, nem is tudom – mondta az őrnagy. Megint orrdörzsölés következett. – Persze – tette hozzá reménykedve – a nők komolyan veszik az ilyesmit.

– Nők! – mondta Emily. – Igen – mormogta halkan magának – azt hiszem, ez lényeges.

Gyorsan Burnaby őrnagyhoz fordult.

– Milyenek ezek a Willettek?

– Nos, tudja – kutatott az emlékezetében az őrnagy, mert nem volt erős oldala az emberek pontos leírása –, tulajdonképpen nagyon kellemes emberek. Nagyon segítőkészek meg minden.

– Miért béreltek egy ilyen házat ebben az évszakban?

– El sem tudom képzelni. Más is így van vele.

– Nem gondolja, hogy ez furcsa? – erősködött Emily.

– Hát persze hogy különös. Akárhogy is, ízlések és pofonok nem egyformák. A felügyelő is ezt mondta.

– De hát ez képtelenség! Az emberek nem ok nélkül cselekszenek!

– Nem tudom, Miss Trefusis – mondta az őrnagy óvatosan. – Egy részük valóban nem szeszélyből csinál valamit. De vannak olyanok is…

Sóhajtott egy nagyot és a fejét csóválta.

– Biztos abban, hogy azelőtt nem találkoztak Trevelyan kapitánnyal?

Az őrnagy elidőzött a gondolatnál. Trevelyan biztosan mondott volna valamit neki. Nem, a kapitányt ugyanúgy meglepte Mrs. Willett, mint bárki mást.

– Tehát a kapitány is furcsának találta?

– Persze, az imént mondtam, hogy mindenki csodálkozott rajta.

– Milyen volt Mrs. Willett viszonya a kapitányhoz? Próbálta kerülni a társaságát?

Az őrnagy halkan felcsuklott.

– Kerülni? A világért sem. Halálra nyaggatta minden alkalommal, hogy látogassa meg őt.

– Vagy úgy – mondta Emily jelentőségteljesen. – Akkor megkockáztathatjuk azt a feltevést, hogy Mrs. Willett azért bérelte ki a kapitány házát, hogy megismerkedhessék vele.

– Hát – mondta az őrnagy, láthatóan igyekezve, hogy teljesen felfogja a gondolatot –, azt hiszem, ez elképzelhető. Bár elég költséges módja az ismerkedésnek.

– Nem tudom – válaszolta Emily. – Trevelyan kapitány nem az az ember volt, akivel másként olyan könnyű lett volna megismerkedni.

– Hát ez igaz – értett egyet a néhai Trevelyan kapitány jóbarátja.

– Kíváncsi vagyok – mondta Emily.

– A felügyelő is gondolt erre – mondta Burnaby.

Emily hirtelen megdühödött a felügyelőre. Mindenről, ami megfordult a fejében, úgy látszott, a felügyelő már gondolt rá. Ez rendkívül sértő volt egy olyan nő számára, aki okosabbnak vélte magát a többieknél.

Hirtelen felállt és kezet nyújtott.

– Nagyon köszönöm – mondta röviden.

– Szerettem volna többet segíteni – mondta az őrnagy. – Meglehetősen egyszerű fickó vagyok, az is voltam világéletemben. Ha dörzsöltebb fickó lennék, talán ráakadtam volna valamire, ami vezérfonalként szolgálhatna. Bárhogy is, számíthat rám, amiben csak gondolja.

– Köszönöm, élni fogok vele.

– Isten vele, uram – köszönt Enderby. – Délelőtt még jövök a fényképezőgéppel, tudja.

Burnaby morgott valamit.

Emily és Charles visszamentek Mrs. Curtis házába.

– Gyere a szobámba, beszélni akarok veled – mondta Emily. Ő a székbe ült, Charles pedig az ágyra. Emily letépte a fejéről a kalapját és a szoba sarkába hajította.

– Figyelj ide! – kezdte. – Azt hiszem, találtam egy kiindulási pontot. Lehet, hogy igazam van, lehet, hogy nincs, mindenesetre van egy elgondolásom. Rengeteget törtem a fejem az asztaltáncoltatáson. Te táncoltattál már asztalt?

– Igen, egyszer-kétszer. De nem komolyan.

– Persze. Az ember esős délutánokon csinálja, és persze mindenki a másikat vádolja azzal, hogy taszigálja az asztalt. Ha játszottad már, tudod, mi történik. Az asztal elkezdi közölni egy név betűit. Ezt a nevet valaki ismeri. Nagyon gyakori, hogy azonnal felismerik, és abban reménykednek, hogy nem az a név fog kikerekedni a végén. Közben egész idő alatt öntudatlanul lökdösik az asztalt. Úgy értem, hogy amikor valaki felismeri a nevet, önkéntelenül taszít egyet az asztalon a következő betűnél. És minél jobban el akarja valaki kerülni, annál gyakrabban megteszi.

– Igen, ez igaz – mondta Enderby.

– Egy pillanatig sem hiszek szellemekben meg effélékben. De feltéve, hogy valaki a társaságban tudta, hogy Trevelyan kapitányt tényleg megölik abban a percben…

– Én azt mondom, ez túl merész elképzelés – vetette ellen Charles.

– Tudom, hogy ez nagyon durva ötlet, és eléggé kidolgozatlan. De csak feltételezéseket gyártunk, Charles, semmi mást. Azt feltételezzük, hogy valakik tudták, hogy Trevelyan kapitány halott és nem tudták eltitkolni. Az asztal elárulta őket.

– Ez szörnyen eredeti – mondta Charles –, de egy percig sem hiszem, hogy igaz.

– Mi elfogadjuk igaznak – folytatta Emily határozottan. – Biztos vagyok benne, hogy a bűnügyi nyomozás során nem szabad félni attól, hogy bizonyos dolgokat igaznak véljünk.

– Rendben van, egyetértek. Ahogy akarod.

– Azt kell tehát tennünk – folytatta Emily –, hogy nagyon gondosan elemezzük mindazokat, akik részt vettek a játékban. Kezdetnek mindjárt itt van Burnaby őrnagy és Mr. Rycroft. Nekem úgy tűnik, valószínűtlen hogy bármelyikük is tudna a gyilkosról. Aztán ott van Mr. Duke. Nos, pillanatnyilag semmit sem tudunk róla. Csak nemrég érkezett ide. Lehet, hogy valami sötét idegen, valami banda tagja vagy ilyesmi. Tegyünk X-et a neve mellé. Elérkeztünk a Willettekhez. Charles, a Willettek körül valami szörnyen rejtélyes.

– De hát mi hasznuk lenne Trevelyan kapitány halálából?

– A felszínen semmi. De ha jó az elképzelésem, lennie kell valamilyen összefüggésnek. Meg kell találnunk ezt az összefüggést.

– Rendben – mondta Mr. Enderby. – És ha az egész egy óriási baklövés?

– Akkor… akkor újra kell kezdenünk.

– Csitt, figyelj! – kiáltott hirtelen Charles.

Egy pillanatra feltartotta az ujját, aztán felpattant és kinyitotta az ablakot. Emily követte őt. Most már felismerték a hangot, amely felkeltette az érdeklődésüket. Egy nagy harang távoli bimm-bammját hallották.

Ahogy az ablakban állva figyelték a harangot, odalentről Mrs. Curtis izgatott hangja szűrődött fel hozzájuk.

– Hallja a harangot, kisasszony – hallja?

Emily az ajtóhoz ment és kinyitotta.

– Hallja? Ugye tisztán hallani. Ki gondolná!

– Mi ez? – kérdezte Emily.

– Princetown nagyharangja, kisasszony, majdnem tizenkét mérföldre innen. Azt jelzi, hogy egy fegyenc megszökött. George, George, hol bujkálsz? Hallod a harangot? Megszökött egy fegyenc!

Ahogy áthaladt a konyhán, az asszony hangja fokozatosan elhalt.

Charles becsukta az ajtót és megint leült az ágyra.

– Milyen kár, hogy mindig rosszkor történnek a dolgok – szólalt meg kiábrándultan. – Ha ez a fegyenc pénteken szökött volna meg, máris lenne gyilkosunk, akit komolyan számításba vehetnénk. A további szimatolás fölösleges. A kiéhezett, kétségbeesett bűnöző betör. Trevelyan megvédelmezi az angol otthont – az én házam az én váram. Az elkeseredett bűnöző pedig zutty! Hát nem egyszerű?

– Lehetett volna így is – sóhajtotta Emily.

– Ehelyett a fickó három nappal később szökik. Ez így annyira stílustalan!

Charles szomorúan ingatta a fejét.

TIZENHATODIK FEJEZET

Mr. Rycroft

Emily másnap korán ébredt. Mivel érzékeny ifjú hölgy volt, pontosan tudta, hogy Mr. Enderby közreműködésére csak a reggel jóval előrehaladottabb szakaszában számíthat. Így aztán, mivel nyugtalannak érezte magát és nem tudott tovább ágyban maradni, frissítő sétára indult azon az ösvényen, amelyen tegnap érkeztek, de ezúttal az ellenkező irányba vette lépteit.

Jobb kézről elhagyta Sittaford House kapuját. Itt az ösvény élesen jobbra fordult és meredeken kapaszkodott fel a dombra. A dombtetőn, ahol elérte a fennsíkot, már csak egy füves csapás volt, majd végleg elenyészett. Szép reggel volt. A levegő hideg és éles, a látvány pedig gyönyörű. Emily felkapaszkodott a Sittaford-csúcs legtetejére. Ez egy fantasztikus formájú keskeny, hegyes csúcsban végződő szürke sziklaszirt volt. Innen fentről az egész végtelen fennsíkot belátta. Amíg csak ellátott, sehol egy ház, sehol egy út.

Közvetlenül alatta, a csúcs másik oldalán gránitsziklák és görgetegkövek tengere. Néhány percig gyönyörködött a látványban, majd észak felé fordult, ahonnan jött. Alatta, a dombhoz simulva ott feküdt Sittaford, látta Sittaford House nagy, négyszögletes szürke foltját, mögötte a kis tintapacáknak látszó házakat. Lent a völgyben Exhampton derengett.

– Az embernek tisztábban kell látnia a dolgokat – tűnődött kissé zavartan –, ha ilyen magasan van. Mint amikor leemeljük a babaház tetejét és bekukucskálunk.

Teljes szívéből kívánta, bárcsak látta volna a meggyilkolt férfit, akár egyszer is. Olyan nehéz emberekről gondolkodni, akiket sohasem láttunk. Nem tehetünk mást, minthogy más emberek ítéletére hagyatkozunk. Emily azonban még sosem ismerte el más valaki ítéletét az övénél helytállóbbnak. Mások benyomásai igazából nem használhatók. Lehet, hogy pont olyan helyesek, mint a sajátunk, de a cselekvéshez nem elégségesek.

Nem lehet a támadást valaki másnak a szemszögéből elindítani.

Türelmetlenül sóhajtott egyet és helyet változtatott.

Annyira elfoglalták a saját gondolatai, hogy a közvetlen környezetéről tudomást sem vett. Nagyon meglepődött hát, amikor azon vette észre magát, hogy aprócska, idősebb úr áll tőle néhány méterre, a kalapját udvariasan a kezébe tartja, és szaporán lélegzik.

– Elnézést kérek – mondta. – Ugye ön Miss Trefusis?

– Igen – felelte Emily.

– A nevem Rycroft. Meg kell bocsátania, hogy megszólítom, de az ilyen kis közösségben, mint a mienk, a legkisebb dolog sem maradhat véka alatt. Az ön tegnapi érkezésének a híre is gyorsan körbejárt. Biztosíthatom róla, hogy mindenki mély együttérzést tanúsít az ön helyzete iránt, Miss Trefusis. Mi mindannyian, kivétel nélkül készek vagyunk a segítségére lenni, ahogy csak tudunk.

– Ez nagyon kedves öntől.

– Nem, egyáltalán nem – mondta Mr. Rycroft. – A szépség bajban van, ha megbocsátja nekem a régimódi gondolkodást. De

félre a tréfát, ifjú hölgyem, számíthat rám, ha bármiben a segítségére lehetek. Gyönyörű innen a kilátás, igaz?

– Csodálatos – értett egyet Emily.

– Tudja, hogy tegnap este megszökött egy fegyenc Princetownból?

– Igen. Elfogták már?

– Még nem. Szegény ördög, hamarosan elkapják. Azt hiszem, nem tévedek, amikor azt mondom, hogy az utóbbi húsz évben senkinek sem sikerült megszökni abból a börtönből.

– Milyen irányban van Princetown?

Mr. Rycroft kinyújtotta a kezét és a fennsíkon túlra mutatott déli irányban.

– Ott, körülbelül tizenkét mérföldre innen, ha légvonalban számítjuk a fennsíkon keresztül. Országúton tizenhat mérföld.

Emily összeborzongott egy kicsit. Elképzelte a kétségbeesett embert, akire mindenki vadászik. Mr. Rycroft észrevette és bólintott.

– Igen, magam is így érzek. Különös, hogy az ember mennyire pártjára áll a lázadásnak, ha arra gondol, hogy valakire vadásznak. Pedig azok az emberek Princetown falai mögött veszélyes bűnözők, ön és én is valószínűleg mindent megtennénk, hogy mielőbb odajuttassuk őket.

Mr. Rycroft bocsánatkérően felnevetett.

– Meg kell bocsátania nekem, Miss Trefusis, de nagyon érdekel a kriminológia. Rendkívül izgalmas tudomány. A madártan és a kriminológia a szakterületeim.

Kis szünetet tartott, aztán folytatta.

– Ez az oka annak, hogyha nincs ellenére, szeretnék csatlakozni önhöz ebben az ügyben. Régóta álmodom arról, hogy egy bűnügyet közvetlen közelről tanulmányozhassak. Megtisztelne engem a bizalmával, Miss Trefusis és megengedné, hogy rendelkezésére bocsássam a tapasztalataimat? Igen komolyan tanulmányoztam a témát.

Emily egy percig csendben gondolkodott. Mindenesetre gratulált magának, amiért az események ennyire a kezére játszottak. Itt most első kézből ajánlottak neki ismereteket a sittafordi életről, ahogy az valójában zajlott. Eszébe jutott az a gondolat, amely rövid idővel ezelőtt összefoglalta a töprengéseit. A támadás iránya. Burnaby őrnagy nézőpontját már ismerte. Gyakorlatiasság – tények – egyszerűség. A tények pontos számbavétele és teljes érzéketlenség a finom részletek iránt. Most egészen eltérő megközelítést ajánlottak neki, és úgy érezte, ezzel más távlatok nyílnak meg előtte. Ez a kicsi, vézna, ráncos férfiú sokat olvasott és tanulmányozta a témát, ismeri az emberi természetet és megvolt benne az örökké éhes, érdeklődő kíváncsiság az élet iránt, amely az elmélkedés embereinek a sajátja, de nem jellemző a cselekvés embereire.

– Segítsen, kérem – mondta egyszerűen. – Annyira boldogtalan vagyok, és úgy aggódom.

– Nem csoda, kedvesem, nem csoda. Nos, ha jól értem a helyzetet, Trevelyan legidősebb unokaöccsét letartóztatták, vagy vizsgálati fogságban van. Az ellene felhozott bizonyíték az egyszerű és nyilvánvaló fajtából való. Én természetesen nem vagyok elfogult. Remélem, ezt ön is így látja.

– Természetesen. De miért hinne Jim ártatlanságában, amikor nem is ismeri őt?

– Nagyon kézenfekvő – felelte Mr. Rycroft. – Miss Trefusis, maga rendkívül érdekes személyiség. Erről jut eszembe, a neve kelta eredetű, mint szegény Trevelyan családjáé?

– Igen, az. Apám kelta, anyám skót származású.

– Ez érdekes. Nos, térjünk vissza a mi kis problémánkhoz. Egyfelől feltételezzük, hogy a mi ifjú Jimünk – ugye Jim a neve – pénzzavarban van. Meglátogatja hát a nagybátyját és pénzt kér tőle. Amikor az visszautasítja a kérést, a fiú hirtelen felindulásában felkapja az ajtó előtt fekvő homokkal töltött hurkapárnát és fejbevágja vele. A bűntény nem kitervelt. Lényegében erős érzelmi felindulásban elkövetett és siralmasan kivitelezett irracionális

cselekedet. Nos, elképzelhető, hogy így történt. Másfelől azonban el is válhatott a nagybátyjától, megengedem, hogy haraggal, de a távozását követően valaki más érkezett és az követte el a bűntényt. Ön ebben hisz. Én ebben reménykedem, hogy egy kicsit másként fogalmazzak. Abban bízom, hogy nem a vőlegénye tette, mert az a változat szörnyen érdektelen és unalmas. Ezért aztán más lóra teszek. A bűntényt valaki más követte el. Ha ezt feltételezzük, azonnal nagyon fontos kérdéshez jutunk. Tudott ez a valaki arról a veszekedésről, amely csak épp az imént zajlott le? Valójában ez a vita váltotta ki a gyilkosságot? Érti, mire gondolok? Valaki már egy ideje azon töri a fejét, hogy eltegye láb alól Trevelyan kapitányt. Most megragadja a kínálkozó alkalmat, mert tudja, hogy a gyanú az ifjú Jimre terelődik.

Emily végiggondolta az esetet ebből a nézőpontból.

– Ebben az esetben… – mondta lassan.

– Ebben az esetben – vette át a szót élénken – a gyilkos csak olyan személy lehet, aki közeli kapcsolatban állt Trevelyan kapitánnyal. Az a logikus, hogy exhamptoni lakos. Minden valószínűség szerint a házban kellett lennie, vagy már a veszekedés alatt, vagy közvetlenül utána. Mivel nem a bíróság előtt vagyunk, szabadon játszhatunk a nevekkel. Evans, a szolga neve például olyan személyt jelöl, aki megfelel a feltételeinknek. Nagyon könnyen jelen lehetett a házban, hallhatta a vitát és kihasználta az alkalmat. A következő kérdés az, volt-e valami haszna Evansnak gazdája halálából.

– Úgy tudom, kapott valami kis örökséget –mondta Emily.

– Ez lehet, hogy elégséges indíték, lehet, hogy nem. Ki kell derítenünk, nem pénzszűkében volt-e. Nem hagyhatjuk ki Mrs. Evans személyét sem – ha jól tudom, van egy nemrégiben keltezett Mrs. Evans. Ha foglalkozott volna kriminológiával, Miss Trefusis, meglepődne, milyen különös eredménnyel járhat a közeli rokonok körbeházasodása, elsősorban vidéken. Broadmoorban például legalább négy fiatal nő van, látszatra nagyon kellemesek, akiknek a

természetével az a bibi van, hogy az emberi élet nagyon keveset vagy semmit sem jelent nekik. Biztos, hogy Mrs. Evanst nem hagyhatjuk ki a számításból.

– Mit gondol az asztaltáncoltatásról, Mr. Rycroft?

– Na, hát ez különös. Nagyon, nagyon furcsa. Bevallom, Miss Trefusis, ez nagy hatással van rám. Mint már hallhatta, én hiszek a pszichikus jelenségekben. Bizonyos mértékig elfogadom a szellemidézést is. Már összeállítottam egy beszámolót és elküldtem a Lélektani Tudományok Társaságának. Az eset hiteles és nagyon izgalmas. Öt ember van együtt és senkinek sem lehet a leghalványabb gyanúja sem arról, hogy Trevelyan kapitányt meggyilkolták.

– Nem gondolja…

Emily hirtelen abbahagyta a kérdést. Nem volt könnyű a saját elképzelését elmondani Mr. Rycroftnak, hiszen ő abból indult ki, hogy az öt résztvevő közül egy már tudott a gyilkosságról. Mr. Rycroft pedig az egyik résztvevő az ötből. Nem mintha egy percig is azt gondolta volna, hogy Mr. Rycroftnak bármi köze is lehet a tragédiához. Valahogy mégis úgy érezte, nem lenne igazán okos ezt most kifejteni. Körmönfontabb módon folytatta hát a mondatot.

– Nagyon érdekel minden, amit mondott, Mr. Rycroft. Ahogy ön nevezi, rendkívül izgalmas spirituális esetről van szó. Nem gondolja, hogy a jelenlevők közül valaki, természetesen önt kivéve, esetleg médium volt valamilyen módon?

– Kedves kisasszony, én magam sem vagyok okkult tulajdonságokkal megáldva. Nincsenek ilyen képességeim, nem rendelkezem ilyen erővel. Egyszerűen csak komolyan érdeklődő megfigyelő vagyok.

– Mi a véleménye Mr. Garfieldről?

– Kedves fickó – mondta Mr. Rycroft –, de semmi különös.

– Azt hiszem, vagyonos.

– Szegény, mint a templom egere. Remélem, így mondják helyesen. Azért jött ide, hogy a nénikéje körül sürgölődjön, mert

hogy úgy mondjam, vannak bizonyos reményei vele kapcsolatban. Miss Percehouse éles eszű asszony és szerintem tudja, mit ér ez a figyelmes érdeklődés. De mivel sajátosan kaján humora van, megtáncoltatja a fiút.

– Szeretnék találkozni vele – mondta Emily.

– Igen, feltétlenül találkozniuk kell. Nem vitás, hogy Miss Percehouse is örülne a találkozásnak. A kíváncsiság, kedves Miss Trefusis, a kíváncsiság!

– Meséljen valamit a Willett családról.

– Vonzóak, nagyon is. Persze, hisz a birodalom távoli sarkában éltek és a vendégszerető modort megtartották. De nincs igazi méltóság bennük, ha érti mire gondolok. Egy kicsit pazarló a vendégszeretetük. De Miss Violet nagyon megnyerő lány.

– Vidám helyre jöttek télire, igaz?

– Igen, ez rém furcsa. Bár végül is van benne logika. Mi ebben az országban örökké a napsütés, az állandó meleg és a hullámzó pálmafák után ácsingózunk. Az emberek Ausztráliában vagy Dél-Afrikában pedig oda vannak egy sok hóval és jéggel beköszöntő, igazi régimódi karácsonyért.

– Kíváncsi vagyok, melyikük mondta neki ezt – dünnyögte magában Emily.

Mr. Rycroftnak azt válaszolta, hogy ezért a régimódi karácsonyért még nem kell eltemetkezni a világ végén. A napnál is világosabb volt, hogy Mr. Rycroft nem talált semmi gyanúsat a Willettek téli üdülőhelyének megválasztásában. Emily úgy találta, ez nem is olyan különös, tekintetbe véve hogy az illető ornitológus és kriminológus. Sittaford az ő számára ideális lakóhely és el sem tudja képzelni, hogy valaki másnak kellemetlen.

Lassan leereszkedtek a domboldalon és rátértek az ösvényre.

– Abban a házban ki lakik? – kérdezte hirtelen Emily.

– Wyatt kapitány. Hadirokkant… és nem kedveli az embereket.

– Barátja Trevelyan kapitánynak?

– Nem voltak meghitt barátok. Trevelyan hébe-hóba meglátogatta. Az igazság az, hogy Wyatt nem bátorította a látogatókat. Goromba ember.

Emily nem válaszolt. Azon tűnődött, hogyan lehetne belőle látogató Wyatt kapitánynál. Nem állt szándékában kihagyni egyetlen lehetséges nézőpont megismerését sem.

Hirtelen eszébe jutott a szeánsznak az a résztvevője, akiről még egy szó sem esett.

– És mi a helyzet Mr. Duke-kal? – kérdezte élénken.

– Mi van vele?

– Ő kicsoda?

– Nos – mondta Mr. Rycroft vontatottan –, ezt nem tudja senki.

– Hát ez érdekes.

– Az igazság az, hogy Duke körül nincs semmi különleges. Tökéletesen hétköznapi személyiség. Azt hiszem, az egyetlen rejtély körülötte a társadalmi hovatartozása. Egyszerű, jóravaló fickó.

Emily nem szólt semmit.

– Ez itt az én házam – mondta Mr. Rycroft, amikor odaértek. – Remélem, megtisztel azzal, hogy meglátogat és körülnéz nálam.

– Szívesen – válaszolta a lány. Felmentek a kis csapáson és beléptek a házba.

Emilyt kellemes látvány fogadta. A falakon körbe mindenütt könyvespolcok sorakoztak. Emily egyiktől a másikig sétált és kíváncsian böngészte a könyvcímeket. A könyvek egy része okkult jelenségeket tárgyalt, odább modern detektívregények sorakoztak. Legnagyobb részük azonban kriminológiai szakmunka volt, és nem hiányoztak a világ híres pereit tárgyaló kötetek sem. Madártannal csak a könyvek viszonylag kis hányada foglalkozott.

– Minden csodálatos – dicsérte Mr. Rycroft otthonát Emily. – Sajnos vissza kell mennem. Az az érzésem, Mr. Enderby már felébredt és rám vár. Meg aztán nem is reggeliztem még. Kilenc harmincat mondtunk Mrs. Curtisnek, és most látom, hogy már tíz

óra van. Rettenetesen el fogok késni – és ez csak azért van, mert ön oly lebilincselő és segítőkész.

– Amit csak meg tudok tenni – mormogta Mr. Rycroft, miközben Emily boszorkányos pillantást vetett rá. – Számíthat rám. Összeesküvők vagyunk.

Emily kezet nyújtott a kis embernek és melegen megszorította a kezét.

– Annyira jóleső érzés – mondta, és megint azt a fordulatot használta, amely rövid élete során már oly sokszor bizonyult hatásosnak –, hogy van valaki, akire az ember bátran támaszkodhat.

TIZENHETEDIK FEJEZET

Percehouse kisasszony

Emilyt Charles mellett hatalmas adag sonkás tojás is várta.

Mrs. Curtis a szökött fegyenc miatt még mindig izgatott volt.

– Már két éve, hogy az utolsó megszökött – újságolta –, és csak három nap múltán fogták el, valahol Moretonhampstead közelében.

– Gondolja, hogy errefelé jöhet? – kérdezte Charles.

A helyismeret megvétózta Charles ötletét.

– Soha nem jönnek ebbe az irányba. Errefelé csak a köves, vad fennsík van, ha pedig netán átvergődnek rajta, akkor is csak kis falvakat találnak. Biztosan Plymouth felé indul, az a legvalószínűbb. De jóval előbb elkapják, mintsem odaérne.

– A csúcs másik oldalán nagyon könnyen találhat jó búvóhelyet – mondta Emily.

– Igaza van, kisasszony, tényleg van ott egy jó búvóhely, Manóbarlangnak hívják. Olyan keskeny a bejárat két szikla között, hogy alig lehet megtalálni, de beljebb aztán jócskán kiszélesedik.

Úgy tartják, Károly király egy embere két hétig bujkált ott egyszer. Az egyik környékbeli farmról vitt neki élelmet egy szolgálólány.

– Ezt a Manóbarlangot nekem látnom kell – mondta Charles.

– Meg fog lepődni, milyen nehéz megtalálni, uram. Nyáron sok piknikező egész délután keresi, és mégsem találja. Ha egyszer viszont ráakadt, uram, ne felejtsen egy gombostűt bennhagyni. Szerencsét hoz.

– Azon tűnődöm – mondta Charles, amikor a reggelit befejezve ő és Emily kisétáltak a csöpp kertbe –, hogy nem kellene-e átrándulnom Princetownba. Fantasztikus, hogy összejönnek a dolgok, ha az embernek van egy kis szerencséje. Egy közönséges díjátadásért jöttem ide, és még mielőtt tudtam volna, hol vagyok, máris belecsöppentem egy fegyencszökés és egy gyilkosság kellős közepébe. Csodálatos!

– És mi lesz a Burnaby őrnagyot bemutató fotókkal?

Charles szenvedő képpel nézett fel az égre.

– Hümm… Majd azt mondom, nem jó az idő. Találnom kell valami támadhatatlan okot arra, hogy minél tovább maradhassak Sittafordban, és szerencsére megint kezd beborulni. Öööö… remélem, nem baj, éppen most adtam postára egy veled készült riportot.

– Semmi baj – mondta gépiesen Emily. – Na és mit mondtam benne?

– Csak a szokásos közhelyeket. Az emberek imádják ezeket. Különleges tudósítónk a helyszínen készített riportot Miss Emily Trefusissal, Mr. James Pearson menyasszonyával. James Pearsont a rendőrség letartóztatta és Trevelyan kapitány meggyilkolásával vádolja. Ezt követően a benyomásaimat írtam meg rólad, azt, hogy bátor és gyönyörű lány vagy.

– Köszönöm.

– Továbbá bubifrizurás – folytatta Charles.

– Hogy érted?

– Te vagy bubifrizurás.

– Persze hogy az vagyok, de miért említetted?

– A női olvasók mindig tudni akarják az ilyesmit – válaszolta Charles Enderby. – Csodálatos riport volt. El sem tudod képzelni, milyen finom és megindító voltál, amikor arról beszéltél, hogy kiállsz a vőlegényed mellett még akkor is, ha az egész világ összefog ellene.

– Tényleg ilyeneket mondtam? – kérdezte Emily és egy árnyalatnyit megvonaglott az arca.

– Nem tetszik? – kérdezte aggódva Charles.

– Dehogynem. Jó mulatást, drágám!

Mr. Enderby egy kissé megütközve nézett a lányra.

– Nincs semmi baj. Csak egy idézet. A partedlimen volt, amikor kicsi voltam, mégpedig a vasárnapi partedlimen. A hétköznapin az állt: *Ne légy haspók.*

– Aha, értem, Trevelyan kapitányról is betettem egy jó kis anyagot. Tengerészévek, bennszülöttek istenszobrainak elhurcolása, a főpap bosszújának fenyegető lehetősége – csak háttérsztori, tudod.

– Úgy látszik, már túl vagy a mai jócselekedeten – mondta Emily.

– Miben sántikáltál már megint? Rettentő korán felkeltél.

Emily elmesélte a találkozását Mr. Rycrofttal. Egyszercsak abbahagyta. Enderby követte a tekintetét és hátranézett a válla felett. A kertkapunál pirospozsgás fiatalembert látott, aki bocsánatkérően habogott, hogy magára vonja a figyelmet.

– Igazán mondom, rettentően sajnálom, hogy így hívatlanul rátörök önökre… de… úgy értem, nagyon kínos, de a nénikém küldött.

Emily és Charles mindketten érdeklődő arcot vágtak, mert nem lettek sokkal okosabbak a magyarázattal.

– Az igazat megvallva a nénikém hajthatatlan. Azt mondja, indulás, ha értik mire gondolok. Tudom, hogy nagy tapintatlanság ilyenkor betörni, de ha ismernék a nénikémet… persze, ha megteszik amit akar, perceken belül megismerik.

– Miss Percehouse-ról van szó? – szakította félbe Emily.

– Úgy van – mondta a fiatalember megkönnyebbülve. – Szóval mindent tud róla! Fogadjunk, hogy az öreg Curtis mama mindent elpletykált. Neki aztán forog a nyelve, igaz? De azért mindent összevetve nem rossz asszony. Nos, röviden, a nénikém látni akarta önt, és nekem át kellett jönnöm ezt megmondani. Üdvözli önt és nem akar túlságosan sok kellemetlenséget okozni, de rokkant, és nem tud kimozdulni a házból, így aztán roppant kedves lenne – szóval tudja. Nem kell az egészet elmondanom. Valójában persze kíváncsiság az egész. Ha azt válaszolja, hogy fáj a feje, vagy leveleket kell írnia, minden rendben, nem kell izgatnia magát.

– De én nem akarok kifogásokat keresni – jelentette ki Emily. – Azonnal átmegyek. Mr. Enderby pedig elmegy és meglátogatja Burnaby őrnagyot.

– Elmegyek? – kérdezte Enderby halkan, nem kis megdöbbenéssel a hangjában.

– Elmész – válaszolta Emily eltökélten.

Kurta fejbólintással elköszönt Enderbytől, és csatlakozott az úton a fiatalemberhez.

– Ön Mr. Garfield, ugye?

– Úgy van. Mondanom kellett volna.

– Nem volt túl nehéz kitalálnom – mondta Emily.

– Kedves öntől, hogy csak így átjön. A legtöbb lány felháborodott volna. De ön tudja, milyenek az öreg hölgyek.

– Ugye nem itt él, Mr. Garfield?

– Az isten szerelmére, nem! – tört ki Mr. Garfield szenvedélyesen. – Látott valaha ilyen eldugott fészket? A mozin kívül semmi sincs az égvilágon, ahová elmehetne az ember. Azon csodálkozom, hogy nem gyilkol valaki csak azért…

Hirtelen elhallgatott, jócskán megrémülve attól, amit mondott.

– Jaj, borzasztóan sajnálom! Én vagyok a legszerencsétlenebb ördög a földön! Mindig, de mindig valami rosszal rukkolok elő. Egy pillanatig sem úgy gondoltam.

– Biztos vagyok benne – mondta Emily megnyugtató hangon.

– Megjöttünk – mondta Mr. Garfield és belökte a kaput. Emily bement és felsétált a gyalogúton a többivel teljesen megegyező külsejű kis házhoz. A nappaliban, amely a kertre nézett, heverő állt, rajta idősebb hölgy feküdt. Vékony, ráncos arc nézett Emilyre, közepéből a leghegyesebb és legparancsolóbb orr meredt rá, amelyet valaha is látott életében. A hölgy kissé nehézkesen feltámasztotta magát egy párnával.

– Nos, hát elhoztad – mondta. – Nagyon kedves, hogy eljött meglátogatni egy öregasszonyt. Tudja, hogy van az, ha az ember nem teljes értékű. Azt akarja, hogy mindenben benne legyen a keze. Nem szabad azt gondolnia, hogy ez csak kíváncsiság. Több annál. Ronnie, menj és fesd be a kerti bútort! Ott vannak a kert végében. Két fonott karosszék és egy pad. A festék már oda van készítve.

– Igenis, Caroline néni.

A szolgálatkész unokaöcs eltűnt.

– Foglaljon helyet – mondta Miss Percehouse.

Emily leült. Különös, de szinte azonnal felfedezte magában, hogy kedveli ezt az éles nyelvű, középkorú nőt, valamiképp vonzódik hozzá. Úgy érezte, tulajdonképpen rokonok. Itt van valaki, gondolta, aki nem kertel, a maga útját járja és mindenkin uralkodik, akin csak tud. Pont olyan, mint én. Csak annyi a különbség közöttünk, hogy én történetesen elég csinos is vagyok. Neki mindent a jelleme erejével kell elérni.

– Értesültem róla, hogy ön Trevelyan kapitány unokaöccsének a menyasszonya. Sokat hallottam önről, és most hogy láttam is, pontosan értem, hogy miben töri a fejét. Sok szerencsét kívánok hozzá.

– Köszönöm szépen.

– Utálom az érzelgős nőket. Azokat szeretem, akik nem tétlenkednek és megteszik, amit kell.

Miss Percehouse éles tekintetet vetett Emilyre.

– Gondolom, sajnál engem. Itt kell feküdnöm, sose tudok felkelni és sétálni egy jót.

– Nem hiszem, hogy sajnálom – válaszolt elgondolkodva Emily. – Az a véleményem, hogy megfelelő határozottsággal az ember mindig ki tud valamit sajtolni az életből. Ha így nem, akkor úgy.

– Tökéletesen igaz. Egyszerűen csak más szempontból kell nézni az életet.

– A támadás iránya – mormolta Emily.

– Mit mond?

Amilyen világosan csak tudta, Emily összefoglalta a reggel kialakított elgondolását és elmondta, hogyan alkalmazta eddig a szóban forgó ügyben.

– Nem rossz – bólintott Miss Percehouse. – Nos, kedvesem, foglalkozzunk az üggyel. Mivel nem vagyok sült bolond, tudom, hogy azért jött ide, hogy mindent megtudjon az emberekről, amit csak lehet és felfedezze, ha valamelyik részletnek köze van a gyilkossághoz. Ha tehát meg akar tudni bármit is az itteni emberekről, én meg tudom mondani.

Emily nem vesztegette az időt. Röviden és üzletiesen kérdezett.

– Burnaby őrnagy?

– Szabályos nyugdíjas katonatiszt. Kicsinyes, szűk látókörű, féltékeny típus. Pénzügyekben teljesen naiv. Zűrös panamákba fekteti a pénzét, nem lát tovább az orránál. Szereti a kölcsöneit azonnal megadni és nem szereti azokat az embereket, akik nem törlik le gondosan a lábukat, mielőtt belépnek valahová.

– Mr. Rycroft?

– Furcsa kis ember, félelmetesen önző. Különc. Szereti azt hinni magáról, hogy csodálatos fickó. Biztosan felajánlotta, hogy hasonlíthatatlan kriminológiai ismeretei alapján segít helyben megoldani a bűnügyet.

Emily bevallotta, hogy így történt.

– Mr. Duke?

– Nem tudok semmit arról az emberről. Tudnom kellene, és mégsem tudok. Nagyon furcsa érzés. Olyan, mint amikor egy név

már a nyelvünk hegyén van, de ha keresztre feszítenének, akkor sem tudnánk kimondani.

– A Willettek?

– Ó, a Willettek!

Miss Percehouse láthatóan felvillanyozódott és ismét feljebb húzta magát a párnán.

– Nos, mit is tudunk a Willettekről? Most elmondok valamit róluk, kedvesem. Lehet, hogy hasznos lesz, lehet, hogy nem. Menjen csak oda az íróasztalomhoz és húzza ki a legfelső kis fiókot – azt amelyik balról az első –, úgy van, azt. Hozza ide az abban levő borítékot.

Emily odavitte, ahogy mondták.

– Nem állítom, hogy fontos, lehet, hogy nem az – mondta Miss Percehouse. – Mindenki hazudik így vagy úgy, és Mrs. Willettnek ugyanannyi joga van hozzá, mint bárki másnak.

Elvette a borítékot Emilytől és belecsúsztatta a kezét.

– Mindent elmondok. Amikor a Willettek drága ruháikkal, szobalányaikkal és új divatú utazótáskáikkal megjöttek ide, Mrs. Willett és Violet, Forder kocsiján érkeztek, a szobalányok és a csomagok pedig a rendes buszjárattal. Persze, ahogy ön mondaná, nagy esemény volt a bevonulásuk, én is néztem, ahogy elhaladnak. Egyszercsak látom, hogy a szél lefúj egy színes címkét az egyik bőröndről, és az a címke behintázik a kertbe. Semmi sincs, amit jobban utálnék, mint a szemetet és a papírfecniket, ezért kiküldtem Ronnie-t, hogy szedje fel. Először ki akartam dobni, de aztán rájöttem, hogy szép kis cédula és nagyon jó helye lesz abban az albumban, amelyet a gyermekkórháznak csinálok. El is felejtettem volna az egészet, ha Mrs. Willett nem említette volna szándékosan többször is, hogy Violet még eddig soha nem hagyta el Dél-Afrikát, és hogy ő maga sem járt Anglián kívül máshol, csak Dél-Afrikában és a Riviérán.

– Igen?

– Pontosan. És most nézzen ide.

Miss Percehouse Emily kezébe nyomott egy bőröndcédulát. Rajta a kitöltött cím: Mendles Hotel, Melbourne.

– Ausztrália nem Dél-Afrika – mondta Miss Percehouse –, legalábbis az én időmben nem az volt. Talán nem fontos, de majd kiderül. Azt is hallottam, amikor Mrs. Willett a lányát hívta és azt kiáltotta, héjha. Ezt a kiáltást jellemzően Ausztráliában használják, nem pedig Dél-Afrikában. Én azt mondom, ez legalábbis furcsa. Miért nem akarja valaki elárulni, hogy Ausztráliából jött?

– Ez bizony nagyon különös. És az nem kevésbé szokatlan, hogy télen bérelnek itt házat.

– Kétségtelenül szemet szúr a dolog. Találkozott már velük?

– Még nem. Ma délelőtt akartam felkeresni őket, csak nem tudtam még kitalálni, milyen ürüggyel állítsak be hozzájuk – mondta Emily.

– Ó, szolgálhatok én önnek ürüggyel – mondta Miss Percehouse felvillanyozva. – Adja ide legyen szíves, a golyóstollamat meg egy darab papírt és egy borítékot. Így ni. És most lássuk!

Egy pillanatnyi szünetet tartott, majd minden előzetes figyelmeztetés nélkül borzalmas rikácsolásban tört ki.

– Ronnie, Ronnie, Ronnie! Süket ez a gyerek? Miért nem jön, ha hívják! Ronnie, Ronnie!

Ronnie szapora ügetésben érkezett meg, kezében ecsetet tartott.

– Valami baj van, Caroline néni?

– Mi baj lehetne? Hívtalak, ennyi az egész. Amikor tegnap Willettéknél voltál, kaptál valamit a tea mellé?

– Süteményt?

– Süteményt vagy szendvicset, bármit! Milyen lassú vagy, te fiú! Szóval mit kaptál a teához?

– Kávés süteményt – mondta Ronnie megzavarodva – és volt még pástétomos szendvics is.

– Kávés sütemény. Az nagyon jó lesz. – Szaporán írni kezdett – Ronnie, te visszamehetsz festeni. Ne lógj, és ne tátsd itt a szád!

Nyolcéves korodban kivették az orrmanduláidat, úgyhogy nincs rá semmi alapod!

Folytatta az írást.

Kedves Mrs. Willett,

Hallottam, hogy tegnap délután a teához csodálatos kávés süteményt adott. Volna olyan jó és megadná nekem a receptjét? Tudom, nem neheztel ezért a kérésért. Egy rokkantnak oly kevés szórakozása van, a saját étkezésén kívül. Mivel Ronnie ma délelőtt nagyon elfoglalt, Miss Trefusis volt olyan kedves és megígérte, hogy elviszi ezt a levelet. Nem gondolja, hogy erről a fegyencről szóló hírek tényleg ijesztőek?

Igaz híve
Caroline Percehouse

Betette a levelet egy borítékba, lepecsételte és megcímezte.

– Itt van, ifjú hölgy. Elég valószínű, hogy a lépcső tele lesz riporterekkel. Már jónéhány elhaladt az úton Forder társaskocsiján. Láttam őket. Ön csak kérje Mrs. Willettet és mondja meg, hogy tőlem hoz üzenetet. Be fogják engedni. Nem kell figyelmeztetnem, jól tartsa nyitva a szemét és használja ki a látogatást. Úgyis ezt fogja tenni, tudom.

– Nagyon kedves, valóban –, mondta Emily.

– Azoknak segítek, akik tudnak magukon segíteni – mondta Percehouse kisasszony. – Most jut eszembe, még nem kérdezte meg, mi a véleményem Ronnie-ról. Felteszem, ő is szerepel a listáján. A maga módján jó gyerek, de sajnálatosan gyenge. Azt kell mondanom, szinte mindent megtesz a pénzért. Nézze, hogy mit szenved tőlem! Nincs annyi esze, hogy rájöjjön, tízszer jobban szeretném, ha néha elém állna és elküldene a pokolba! Wyatt kapitányról még nem esett szó. Nos, azt hiszen ópiumot szív. Könnyen lehet, hogy ő a legrosszabb természetű férfi Angliában. Van még valami, amit tudni akar?

– Nem hiszem – mondta Emily. – Nagyon részletesnek érzem, amit elmondott.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

Emily ellátogat Sittaford House-ba

Amint fürgén haladt az ösvényen, Emily másodszor is észrevette, mily gyorsan változik a délelőtt. Körös-körül köd ereszkedett alá.

Azt gondolta, Angliában nem lehet élni. Ha nem havazik, akkor esik vagy köd van. Ha meg véletlenül süt a nap, akkor olyan hideg van, hogy elgémberedik az ember ujja.

Tűnődéséből reszelős hang riasztotta fel, ami közvetlenül a jobb füle mellől érkezett.

– Bocsánat – mondta a hang –, történetesen nem látott egy bull terriert?

Emily a hang irányába fordult. Vékony, magas embert látott a kapun áthajolva, sötétbarna arcában véreres szemek ültek. Az ősz hajú férfi egyik oldalán mankóra támaszkodott és olthatatlan kíváncsisággal bámulta Emilyt. A lány hamar rájött, hogy ez csak Wyatt kapitány lehet, a hármas számú ház hadirokkant tulajdonosa.

– Nem, nem láttam – válaszolta a lány.

– Elkószált – mondta Wyatt kapitány. – Gyengéd jószág, de teljesen bolond. Ez a sok autó meg minden…

– Nem hinném, hogy túl sok autó jár ezen az ösvényen.

– Nyáron a társaskocsik sokszor járnak erre – mondta Wyatt kapitány vadul. – Reggeli kirándulójárat Exhamptonból. A cél a Sittaford-magaslat megmászása. Exhampton után félúton könnyű frissítők várják a turistákat.

– Igen, de most nincs nyár – vetette közbe Emily.

– Nem számít. Éppen most haladt el egy társaskocsi. Gondolom, riporterekkel volt tele, akik látni akarták Sittaford House-t.

– Jól ismerte Trevelyan kapitányt? – kérdezte Emily.

Tudta, hogy a bull terrier eltűnése csak a természetes kíváncsiság által diktált üres kifogás, de nem csodálkozott. Tisztában volt vele, hogy jelenleg ő áll a figyelem középpontjában Sittafordban, abban pedig nincs semmi különös, hogy Wyatt kapitány, csakúgy mint bárki más, szerette volna közelről látni őt.

– Nem ismertem jól. Ő adta el nekem ezt a házat.

– Igen – mondta Emily bátorítóan.

– Fösvény, az volt a kapitány – folytatta Wyatt. – Az volt a megállapodás, hogy a vevő kívánsága szerint kell befejezni a házat. Ezután csak azért, mert az ablakszárnyakat barnára festettem és citromsárgával keretezték őket, a költségek felét ki akarta velem fizettetni. Azzal érvelt, hogy a megállapodás egységesen egy színre vonatkozott.

– Úgy látom, nem kedvelte őt különösebben.

– Folyton vitatkoztunk valamin. De én mindig mindenkivel vitatkozom. Egy ilyen helyen meg kell tanítani az embereket arra, hogy békén hagyjanak. Itt állandóan kopog valaki az ajtón, már benn is van, és egyfolytában fecseg. Nem bánom én a társaságot, ha van hozzá hangulatom – de az én hangulatom kell hozzá, nem az övék. Nem tudtam elviselni, hogy Trevelyan a maga hűbérúri modorában akkor esett be hozzám, amikor csak kedve tartotta. Most már az egész társaságból senki sem mer közelíteni hozzám – fejezte be büszkén Wyatt.

– Csakugyan? – mondta Emily.

– Az a legjobb, ha az ember bennszülött szolgát tart – folytatta a kapitány. – Azok még értik a parancsot. Abdul! – ordított egyet hirtelen.

Magas indiai került elő a házból, a fején hatalmas turbánt viselt. Figyelmesen várt.

– Jöjjön, be, hadd kínáljam meg valamivel. És nézze meg az én kis otthonomat is.

– Sajnálom, de sietnem kell.

– Ó nem, ne menjen még!

– Tényleg nem maradhatok. Találkozóm van.

– Manapság senki sem tudja, hogyan kell élni – filozofált Wyatt kapitány. – Vonatok után rohannak, találkozókat beszélnek meg, mindent időre csinálnak – tiszta bolondokháza. Én azt mondom, kelj fel a nappal, akkor egyél, amikor éhes vagy, sose légy rabja dátumoknak és időpontoknak. Ha hallgatnának rám, megtanítanám az embereket az élet élvezetére.

Emily arra gondolt, hogy ennek a sajátos életvitelnek az eredményei nem túl biztatóak. Még sosem látott Wyatt kapitánynál jobban lerobbant emberi roncsot. Mivel úgy érezte, Wyatt kíváncsiságát már épp eléggé kielégítette, még egyszer hivatkozott a találkozóra és folytatta útját.

Sittaford House ajtaja erős tölgyfából készült. A csengőhúzó remekbe szabott, a drótfonata ragyog, a réz levélszekrény fényesre szidolozott. Emily megérezte, hogy mindenből kényelem és méltóság árad. Csinosan, de hagyományosan öltözött szobalány nyitott neki ajtót.

Emily azonnal tudta, hogy az újságíróhorda már járt itt. A szobalány ugyanis elutasító hangon közölte vele, hogy Mrs. Willett ma délelőtt már senkit sem fogad.

– Miss Percehouse üzenetét hoztam – mondta Emily.

Ez egy csapásra megváltoztatta a helyzetet. A szobalány arca határozatlanná vált, majd a lány megváltoztatta álláspontját.

– Jöjjön be, kérem.

Emily olyan helységbe lépett, amelyet az ingatlanügynökök „gazdagon berendezett hall” elnevezéssel szoktak leírni. Innen továbbjutott egy tágas szalonba. Itt barátságosan égett a tűz, a szoba pedig tele volt nőkre jellemző tárgyakkal. Néhány üvegtulipán, egy szépen kimunkált varródoboz, egy leánykalap és egy nagyon hosszú

lábú Pierrot baba hevertek szerteszét. Emilynek feltűnt, hogy egyetlen fénykép sincs a szobában.

Miután mindent szemügyre vett, a kandallóhoz lépett és a kezeit kezdte melengetni. Ekkor nyílt az ajtó és egy hozzá hasonló korú lány lépett be rajta. Nagyon csinos volt, jól és drágán öltözött. Emilynek az volt az érzése, még sosem találkozott nála aggódóbb, idegesebb teremtéssel. A felszínen ez persze nem látszott. Miss Willett hősiesen eljátszotta, hogy teljesen kiegyensúlyozott.

– Jó reggelt! – lépett közelebb és a kezét nyújtotta. – Sajnálom, hogy anyám nem jött le, de ma ágyban tölti a délelőttöt.

– Elnézést, azt hiszem nem a legalkalmasabb időben jöttem.

– Nem, egyáltalán nem. A szakács már írja a receptjét annak a süteménynek. Boldogok vagyunk, hogy átadhatjuk Percehouse kisasszonynak. Nála lakik?

Emily belső mosollyal nyugtázta, hogy ez az egyetlen ház Sittafordban, ahol nem tudják róla, hogy kicsoda és miért van itt. Sittaford House-ban az alkalmazottak és az alkalmazók két külön világban élnek. Lehet, hogy az előbbiek tudtak róla, az utóbbiak azonban biztosan nem.

– Nem egészen. Mrs. Curtis házában lakom.

– Az a bungaló nagyon szűk, és vele lakik az unokaöccse, Ronnie is, igaz? Nem hiszem, hogy sok felesleges hely lehet nála. Rendkívüli nő, nem találja? Eredeti jellem, mindig ezt gondolom róla, de valójában meglehetősen félek tőle.

– Erőszakos, igaz? – kérdezte Emily vidáman. – Nagyon nagy a kísértés, hogy erőszakosan éljünk, különösen, ha az emberek nem mernek szembeszállni velünk.

Miss Willett nagyot sóhajtott.

– Bárcsak szembe tudnék szállni az emberekkel! Ma is szörnyű reggelünk volt, a riporterek halálra nyaggattak.

– Persze, értem – mondta Emily. – Ez tulajdonképpen Trevelyan kapitány háza, ugye? Azé az emberé, akit Exhamptonban megöltek.

Emily azt próbálta kideríteni, mitől ilyen ideges ez a lány. Ingerült volt és valami nyomasztotta, mégpedig komolyan. Emily szándékosan említette neki Trevelyan kapitány nevét ilyen nyersen. A lány azonban semmi jelét nem mutatta annak, hogy a név hatott rá. Emily abban bízott, később majd lesz valami, ami elárulja.

– Igen. Szörnyű eset – válaszolt Miss Willett.

– Kérem, mondjon el valamit nekem. De csak akkor, ha nem kellemetlen erről beszélnie.

– Nem, dehogy. Nem kellemetlen. Miért lenne az?

Valami nagyon nincs rendben ezzel a lánnyal, gondolta Emily. Alig tudja, mit beszél. Mi lehet az oka, hogy ma reggel ennyire begyulladt?

– Az asztaltáncoltatásra gondolok – folytatta Emily. – Véletlenül hallottam róla és rettentő izgalmasnak tűnt. Úgy értem, hátborzongatónak találtam.

Magában arra gondolt, hogy az izgalommal vegyes lányos félelem Miss Willett esetében is hatásos lesz.

– Az az este borzalmas volt! Sosem fogom elfelejteni. Persze mindannyian azt gondoltuk, valaki tréfát űz velünk, csak nagyon ocsmány tréfát.

– Igen?

– Sosem felejtem el, amikor meggyújtottuk a villanyt. Mindenki olyan furcsának tűnt! Csak Mr. Duke és Mr. Burnaby nem. Mindkét férfi a közönyös fajtából való, nem szeretik elárulni, ha valami hatással van rájuk. Burnaby őrnagy inkább izgatottnak látszott. Azt hiszem, valójában jobban hitt az üzenetben, mint bárki más. Én azt hittem, Mr. Rycroft szívrohamot vagy valami hasonlót kap, olyan állapotban volt. Pedig hozzá kellett volna szoknia az ilyesmihez, hiszen örökké az okkult jelenségeket tanulmányozza. Ami Ronnie-t illeti – tudja, Ronnie Garfield – ő úgy festett, mint aki kísértetet lát. Hát akkor tulajdonképpen látott egyet. Még anya is szörnyen fel volt dúlva, sosem láttam ilyennek.

– Rém kísérteties lehetett – mondta Emily, – Bárcsak ott lehettem volna!

– Inkább utálatos volt. Mindnyájan úgy tettünk, mintha tréfa lett volna, de nem látszott annak. Azután Burnaby őrnagy hirtelen elhatározta, hogy lemegy Exhamptonba, mi pedig igyekeztünk lebeszélni erről. Mondtuk, hogy el fogja temetni a hófúvás, de nem hallgatott senkire. Miután elment, csak ültünk, mindenki szorongott és félt. Aztán tegnap este – nem, tegnap reggel megtudtuk a szörnyű hírt.

– Gondolja, hogy Trevelyan kapitány lelke szólt a társasághoz? – kérdezte Emily félelemmel átitatott hangon. – Vagy távolbalátás, esetleg telepátia lehetett?

– Nem tudom. De ezek után soha nem fogok nevetni az ilyen dolgokon.

A szobalány lépett be, ezüsttálcán kettéhajtott papírlapot hozott és Violetnek nyújtotta. Amikor kiment, Violet kinyitotta a papírt, belepillantott aztán átadta Emilynek.

– Na lám! Még éppen idejében érkezett. Ez a gyilkossági ügy teljesen felizgatta a személyzetet. Úgy vélik, veszélyes ilyen távoli helyen élni. Anyám tegnap este aztán elvesztette a türelmét és elküldte őket. Ebéd után elmennek. Két férfit akarunk felvenni helyettük, egy inast és egy komornyik-sofőrt. Azt hiszem, jobban meg fognak felelni.

– Ugye, milyen ostobák?

– Akkor sem lehetnének ostobábbak, ha Trevelyan kapitányt ebben a házban ölték volna meg.

– Mi indította arra, hogy ide jöjjön lakni? – kérdezte Emily, ügyelve arra, hogy a hangja természetesen és kislányosan egyszerűen csengjen.

– Azt gondoltuk, vidám dolog lesz – mondta Violet.

– Nem találja unalmasnak?

– Ó nem, imádom a vidéket!

Miss Violet szemei azonban kerülték Emily tekintetét. A lány egy pillanatra rémültnek és gyanakvónak látszott, nyugtalanul fészkelődött a székén.

Emily kelletlenül felállt.

– Most már igazán mennem kell – mondta. – Nagyon köszönöm, Miss Willett. Remélem, az édesanyja már jobban van.

– Ó, nincs komoly baj. Csak a személyzet, tudja, meg a sok izgalom.

– Persze – mondta Emily együttérzőn.

Aztán leleményesen, anélkül, hogy a másik észrevenné, úgy intézte, hogy a kesztyűjét egy kis asztalon hagyja. Violet elkísérte őt a bejárati ajtóig, ahol néhány udvarias szó után elváltak. Emily emlékezett rá, hogy az őt bebocsátó szobalány kinyitotta az ajtózárat, de most, amikor Violet Willett távozó vendége után becsukta az ajtót, Emily nem hallotta a zárban forduló kulcs jellegzetes zaját. A kapuhoz érve lelassította a lépéseit.

A látogatás csak méginkább megerősítette őt abban, hogy a Sittaford House-re vonatkozó feltevése helyes. Itt valami különös dolog zajlik. Azt nem hitte, hogy Violet Willett közvetlenül részese ennek – hacsak nem rendelkezik egészen különleges színésznői képességekkel. De abban biztos volt, hogy valami nincs rendjén és van olyan mozzanat, amely kapcsolatban áll a tragédiával. Lennie kell valamilyen kapcsolatnak a Willettek és Trevelyan kapitány között. Meglehet, hogy az egész rejtély megoldása itt keresendő.

Emily visszament a bejárathoz, óvatosan lenyomta a kilincset és belépett. A hall teljesen kihalt volt. Várt egy kicsit, nem tudta mit tegyen. A visszajövetelre volt magyarázata: a szándékosan az asztalon felejtett kesztyű. Még mindig egy helyben állt és figyelt. Csend volt mindenütt, csak odafentről hallott halk mormogást. Amilyen óvatosan csak tudott, a lépcsőhöz osont és felnézett. Aztán nagyon körültekintően és lassan elindult felfelé. Ez még kockázatosabb volt. Nehezen tudta volna elhitetni, hogy a kesztyű fogta magát és felsétált az első emeletre, de égett a vágytól, hogy

kihallgasson valamit abból a beszélgetésből, ami odafent zajlott. Emily azon a véleményen volt, hogy a modern házak ajtajai sosem zárnak rendesen. Odalent hallotta a beszélgetés összefolyó, halk duruzsolását. Ha tehát eléri az ajtót, tisztán kiveheti, miről folyik a beszélgetés odabenn a szobában. Ismét egy lépés felfelé… aztán még egy. Két nő hangját hallja – nem vitás, Violet és az anyja.

Hirtelen megszakadt a beszélgetés, lépések kopogtak. Emily gyorsan visszavonult.

Amikor Violet kinyitotta anyja szobájának ajtaját és lejött a lépcsőn, ugyancsak meglepődött, hogy előbbi vendégét ismét a hallban látta, amint elveszett kutya módjára kémlel mindenfelé.

– A kesztyűm – magyarázta Emily – csak itt hagyhattam valahol! Ezért jöttem vissza.

– Akkor biztosan a szalonban van – mondta Violet.

Együtt mentek be és lám, az elveszett kesztyű ott pihent a kis asztalon, amely mellett Emily ült.

– Ó, köszönöm. Olyan lehetetlen alak vagyok. Mindig elhagyom a dolgaimat.

– Pedig szüksége van a kesztyűre ebben a hidegben – mondta Violet. Ismét a bejárati ajtónál váltak el, ez alkalommal azonban Emily tisztán hallotta, ahogy fordul a kulcs a zárban.

A gondolatok egymást kergették a fejében, ahogy lefelé sétált a feljárón. Volt min töprengenie. Amikor ugyanis az az ajtó a lépcső emeleti pihenője mellett kinyílt, Emily világosan megértett egy mondatot. Ez a mondat az idősebb nő panaszos, siránkozó hangján hangzott.

– Édes istenem! – nyöszörgött a hang. – Nem bírom elviselni! Sose jön már el a mai éjszaka?

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

Feltételezések

Amikor Emily visszaérkezett Mrs. Curtis házához, Charles már nem volt ott. Mrs. Curtis elmondta, hogy több fiatalemberrel együtt ment el. Aztán átnyújtott Emilynek két táviratot. Emily átvette, kinyitotta őket, majd a pulóvere zsebébe süllyesztette mindkettőt. Mrs. Curtis éhes szemekkel figyelt.

– Remélem, nem rossz hírek – mondta.

– Ó, nem – felelte könnyedén Emily.

– A távirat mindig felizgat – mondta Mrs. Curtis.

– Megértem.

E pillanatban Emily kizárólag magányra vágyott. Mindenekelőtt rendezni akarta a gondolatait. Felment a szobájába, ceruzát és papírt vett elő és a saját rendszere szerint dolgozni kezdett.

Húsz perc múlva Mr. Enderby szakította félbe.

– Heellóó, helló, hát itt vagy! Az egész Fleet Street téged hajkurászott álló délelőtt, de mindenütt lekéstek rólad. Aztán megtudták tőlem, hogy téged nem zaklathatnak. Ha rólad van szó, én vagyok a főnök.

Leült a székre – Emily az ágyon dolgozott – és kajánul kuncogott.

– Nincs bennem irigység és rosszindulat! Kiosztottam nekik a híreket. Mindenkit ismerek, mindenről tudok. Túl szép ahhoz, hogy igaz legyen. Állandóan csipkedem magam és azt hiszem, mindjárt felébredek. Észrevetted a ködöt?

– Ugye nem fogja megakadályozni, hogy délelőtt Exeterbe menjek? – kérdezte Emily.

– Exeterbe akarsz menni?

– Igen. Találkoznom kell Mr. Dacres-el. Tudod, az ügyvédem, aki elvállalja Jim védelmét. Látni akar. Ha már ott vagyok, azt hiszem meglátogatom Jennifer nénit, Jim néniképét. Exeter csak félóránnyira van innen.

– Úgy gondolod, átugorhatott vonaton Exhamptonba, fejbe verhette a bátyját és senki még csak észre sem vette, hogy eltűnt!

– Tudom, hogy nagyon valószínűtlenül hangzik, de mindent ellenőrizni kell. Nem mintha Jennifer nénire gyanakodnék, nem én. Inkább Martin Dering érdekel. Utálom az olyan férfit, aki arra épít, hogy sógor lesz belőle, ugyanakkor nyilvánosan olyan dolgokat művel, amelyekért fel kellene pofozni.

– Az a fajta?

– Nagyon is. Gyilkosnak ideális – állandóan táviratokat kap kiadóktól és veszít a lóversenyen. Dühítő, hogy ilyen jó alibije van. Mr. Dacres beszélt nekem róla. Egy kiadó és egy irodalmi vacsora tökéletesen támadhatatlan és tiszteletreméltó.

– Irodalmi vacsora – mondta Enderby. – Pénteken este. Martin Dering – lássuk csak –, Martin Dering, majdnem biztos vagyok benne! A fenébe, biztos vagyok benne, de ellenőrizhetem a dolgot, ha táviratozok Carruthersnek.

– Miről beszélsz? – kérdezte Emily.

– Figyelj! Tudod, hogy pénteken este érkeztem Exhamptonba. Nos, valami információt akartam szerezni egy cimborámtól, ez volt Carruthers. Ő is újságíró. Úgy volt, hogy fél hét körül meglátogat, mielőtt még valami irodalmi vacsorára menne, ha meg nem sikerül, akkor ír nekem Exhamptonba. Ez a Carruthers nagymenő, nem tudott jönni, így írt pár sort Exhamptonba.

– Mit kezdjünk ezzel az egésszel?

– Ne légy annyira türelmetlen! Mindjárt kiderül. Az öreg harcos eléggé be lehetett csavarodva, amikor írta – ott a vacsorán körmölte –, mert miután megadta nekem a kért információt, szaftos beszámolót körített mellé. Tudod, a hülye beszédekről, hogy iksz ipszilon mekkora szamár, egy híres regényíróról és egy divatos

színdarabról, ilyesmikről. Azt is megírta, hogy pocsék helyre ültették. Üres hely volt az egyik oldalán, itt Ruby McAlmott, a szörnyű bestseller írónő ült volna, és üres volt a másik oldalán lévő hely is, Martin Dering, a szex-szakértő helye. Így aztán közelebb húzódott egy költőhöz és megpróbált jó képet vágni a dologhoz. Na, érted már a lényeget?

– Charles, kedvesem! – Emily az izgalomtól egészen lírai lett. – Ez bámulatos! Szóval a disznó nem is volt ott a vacsorán!

– Pontosan.

– Biztos, hogy jól emlékszel a névre?

– Biztos. A levelet sajnos széttéptem, de bármikor táviratozhatok Carruthersnek. Egyébként teljesen biztos vagyok benne; hogy nem tévedek.

– Akkor még mindig ott van a kiadó, akivel, állítólag a délutánt töltötte. Hajlok arra, hogy ez egy amerikai kiadó lehetett, éppen visszatérőben Amerikába, és így már jóval gyanúsabb az ügy. Úgy látszik, mintha szándékosan olyan személyt választott volna, akit csak nagy nehézségek árán lehet megkérdezni.

– Tényleg azt hiszed, hogy rábukkantunk? – kérdezte Enderby.

– Hát, úgy tűnik. Azt hiszem az a legokosabb, ha egyenesen Narracott felügyelőhöz megyünk és elmondjuk neki az új tényeket. Mi képtelenek lennénk elérni egy amerikai kiadót, aki a Mauretania vagy a Berengaria fedélzetén hever a nyugágyban. Az ilyesmi a rendőrség dolga.

– Nahát, ha ez bejön! Micsoda címlap! Ha sikerül, a Napi Hírek nem ajánlhat nekem kevesebbet, mint…

Emily könyörtelenül belegyalogolt Mr. Enderby pénzügyi természetű álmaiba.

– Nem veszíthetjük el a fejünket – mondta – és nem hajíthatunk ki mindenki mást az ablakon. El kell mennem Exeterbe. Nem valószínű, hogy ma még visszajövök. De a számodra van egy feladatom.

– Milyen feladat?

Emily elmesélte a Willetteknél tett látogatást és a különös mondatot, amelynek fültanúja volt.

– Minden körülmények között meg kell tudnunk, mi készül ma éjszaka. Van valami a levegőben.

– Milyen különös!

– Ugye? Persze lehet, hogy csak véletlen. De megtörténhet az is, hogy nem az. Vedd figyelembe, hogy a személyzetet például eltávolították az útból! Érzem, hogy valami furcsa dolog történik ma éjjel, és neked ott kell lenned a helyszínen és látnod kell mindent.

– Úgy érted, az egész éjjelt egy bokorban dideregve töltsem a kertben?

– Ha nem bánod, vagy talán igen? Úgy tudom, az újságírók mindenre képesek egy jó történetért.

– Ezt meg ki mondta neked?

– Ne törődj te azzal! Megteszed vagy nem?

– Hát, igen – mondta Charles. – Nem akarok semmit sem elmulasztani. Ha ma éjjel történik valami Sittaford House-ban, én nem maradok ki belőle.

Emily elmesélte a bőröndcímke történetét is.

– Ez is furcsa – mondta Mr. Enderby. – A harmadik Pearson, a legfiatalabb Ausztráliában él, igaz? Nem, lehet, hogy ez semmit sem jelent, de mégis, elképzelhető hogy valami módon köze van az ügyhöz.

– Hmm, azt hiszem, ez minden. Neked van valami elmondani valód?

– Hát – mondta Charles –, van egy ötletem.

– Igen?

– Csak az a baj, nem tudom, hogy mennyire fog tetszeni neked.

– Hogy érted azt, hogy mennyire fog tetszeni?

– Megígéred, hogy nem támadsz rám?

– Nem hiszem. Remélem, mindent meg tudok hallgatni csendben és figyelmesen.

– Nos, remélem, nem tartod tolakodásnak vagy illetéktelenségnek, de nem gondolod, hogy a fiúdnak csak a színtiszta igazság lehet a bírája?

– Úgy érted, hogy mégis ő követte el a gyilkosságot? Szíved joga, hogy ezt gondold. Én megmondtam az elején, hogy ez a természetes nézőpont, de azt is mondtam, hogy a mi munkánk alapja az a feltételezés, hogy nem ő tette.

– Nem is azt gondolom – sietett közbevágni Enderby. – Veled együtt hiszem, hogy nem ő tette el láb alól az öreg fiút. Csak arra gondolok, milyen messze lehet az ő története attól, ami tényleg történt. A fiú azt állítja, hogy odament, beszélt az öreggel, majd épen és egészségesen hagyta ott.

– Igen.

– Nos, csak úgy felötlött bennem, nem gondolod, hogy úgy is történhetett, hogy odament és már halottan találta az öreget? Arra gondolok, hogy beijedt, megrémült és nem merte elmondani.

Charles eléggé bizonytalanul adta elő az ötletét és megkönnyebbülten látta, hogy Emily nem készül lerohanni őt. Ellenkezőleg, töprengő arckifejezés és szemöldökfelhúzás jelezte, hogy a lány komolyan veszi a hallottakat.

– Nos, nem akarok színlelni. Tényleg lehetséges, hogy így volt. Eddig nem gondoltam rá. Tudom, hogy Jim senkit sem tud megölni, de lehet, hogy elvesztette a fejét és kitalált valami buta hazugságot, később pedig már ragaszkodnia kellett hozzá. Igen, ez könnyen elképzelhető.

– Csak az a baj, hogy nem mehetsz oda és nem kérdezheted meg tőle. Biztosan nem hagynának vele egyedül.

– Elküldhetem hozzá Mr. Dacrest – mondta Emily. – Az ügyvéddel, gondolom találkozhat egyedül. Jimben az a legrosszabb, hogy csökönyös. Ha egyszer kimondott valamit, a végtelenségig ragaszkodik hozzá.

– Ez az én ötletem és kitartok mellette – mondta Enderby megértően.

– Igen. Örülök, hogy megemlítetted ezt a lehetőséget, Charles, én nem gondoltam rá. Eddig olyasvalakit kerestünk, aki Jim távozása után érkezett. De ha már előtte ott járt…

Elgondolkodva szünetet tartott. Két gyökeresen eltérő feltételezés született. Az egyiket Mr. Rycroft alakította ki, ebben a Jim és a nagybátyja közötti veszekedésnek döntő szerepe volt. A másik elképzelés egyáltalán nem vesz tudomást Jimről. Emily úgy látta, most legelőször az orvossal kell beszélnie, aki megvizsgálta a holttestet. Ha lehetséges volna, hogy Trevelyan kapitányt tegyük fel – már négy órakor megölték, egészen másként állnának a dolgok az alibiket illetően. A másik fontos teendő, hogy Mr. Dacrest rávegye, győzze meg az ügyfelét arról, hogy az a teljes igazságot mondja el neki.

Emily felállt az ágyról.

– Most az a legfontosabb, hogy kitaláld, hogyan menjek Exhamptonba. A kovácsműhely tulajdonosának van valami kocsija. Kérlek, menj és állapodj meg vele. Ebéd után azonnal indulni szeretnék. Három óra tízkor van vonat Exeterbe. Így még elég időm van a doktor meglátogatására,. Hány óra van?

– Fél egy – mondta Mr. Enderby az órájára nézve.

– Akkor mindketten megyünk és elintézzük az autót – mondta Emily. – Van még valami, amit el kell intéznem, mielőtt elindulok.

– Micsoda?

– Be akarok nézni Mr. Duke-hoz. Ő az egyetlen ember Sittafordban, akivel még nem találkoztam. Pedig ő volt az egyik résztvevője az asztaltáncoltatásnak.

– A háza pont útba esik.

Mr. Duke háza a sor végén állt. Emily és Charles kinyitották a kertkaput és felsétáltak az ösvényen. Ekkor valami meglepő történt. Kinyílt az ajtó és kilépett rajta egy férfi. Ez a férfi Narracott felügyelő volt.

A felügyelő is meglepődött, Emily zavarba jött. Hirtelen feladta eredeti tervét.

– De örülök, hogy találkozunk, felügyelő úr! Van egy-két apróság, amiről szeretnék szót váltani önnel, ha lehet.

– Örömmel, Miss Trefusis. – A felügyelő előhúzta az óráját. – Attól tartok, sietnie kell. Vár rám a kocsi. Mindjárt vissza kell mennem Exhamptonba.

– Micsoda váratlan szerencse! – felelte Emily. – Elvinne magával, felügyelő úr?

A felügyelő elég szenvtelenül azt mondta, nagy örömére szolgálna.

– Charles, elszaladhatnál a táskámért! Már becsomagoltam.

Charles azonnal elindult.

– Nagy meglepetés itt találkozni önnel, Miss Trefusis – mondta Narracott felügyelő.

– Én úgy köszöntem el, au revoir – emlékeztette őt Emily.

– Akkor észre sem vettem.

– Sokáig a színemet se látta, felügyelő úr – mondta Emily szemtelenül. – Tudja, Narracott felügyelő úr, elkövetett egy hibát. Jim nem az, akit ön keres.

– Valóban!

– És ami ennél is több, azt hiszem a szíve mélyén egyetért velem.

– Ezt miből gondolja, Miss Trefusis?

– Mit keresett Mr. Duke házában – élvezte a bosszút Emily.

Narracott zavartnak látszott, Emily pedig késedelem nélkül folytatta.

– Bizonytalan a dolgában, felügyelő úr, úgy bizony! Azt hitte, megtalálta az emberét, de most már nem olyan biztos ebben és újabb vizsgálatokat kezd. Nos, én mondhatok önnek néhány dolgot, ami segítségére lehet ebben. Elmondom az Exhamptonba vezető úton.

Az útról lépések hallatszottak, megjelent Ronnie Garfield. Bűnös lógós benyomását keltette, lihegett.

– Miss Trefusis – kezdte –, mi a véleménye egy sétáról ma délután? Mialatt a nénikém szundikál.

– Nem lehet. Épp indulófélben vagyok. Exeterbe kell mennem.

– Az nem lehet! Örökre?

– Ó dehogy! Holnap ismét itt leszek.

– Az jó lesz.

Emily kivett valamit a pulóvere zsebéből és odaadta Ronnie-nak.

– Ezt adja oda a néniké jének, legyen szíves. Ez a kávés sütemény receptje. Mondja meg, hogy épp időben voltunk, mert a szakács és a személyzet többi tagja is ma délután elhagyja a házat. Feltétlenül mondja meg, érdekelni fogja őt!

A szellő távoli visítást hozott feléjük.

– Ronnie, Ronnie!

– Ez a néni – mondta Ronnie idegesen. – Jobb, ha most megyek.

– Én is azt hiszem – mondta Emily. – A bal arca festékes lett – szólt még utána.

Ronnie Garfield eltűnt Miss Percehouse kapuja mögött.

– Megjött Charles a táskámmal – fordult Emily a felügyelőhöz. – Jöjjön, Mr. Narracott. A kocsiban mindent elmondok.

HUSZADIK FEJEZET

Látogatás Jennifer néninél

Emily fél háromkor hívta fel dr. Warrent. Az orvos azonnal megkedvelte a vonzó és határozott lányt. Nyers és lényegretörő kérdései tetszettek neki.

– Igen, Miss Trefusis, pontosan értem, mire gondol. Tudnia kell, hogy az általános, regényekből származó hiedelem ellenére a halál pontos idejét rendkívül nehéz megállapítani. Én nyolc órakor láttam a holttestet. Azt határozottan állítom, hogy Trevelyan kapitány akkor már legalább két órája halott volt. Hogy ennél mennyivel korábban ölhették meg, azt nagyon nehéz megmondani. Ha azt akarja kérdezni tőlem, hogy lehetséges-e, hogy négykor ölték meg, azt mondanám

elképzelhető, bár az a véleményem, hogy ennél azért később történt. Másfelől az is tény, hogy ennél sokkal korábban semmiképp sem történhetett. Négy és fél órában lehet megvonni a legszélső határt.

– Köszönöm, ez minden, amit tudni akartam.

Emily elérte a három óra tíz perces vonatot, majd egyenesen a szállodába hajtatott, ahol dr. Dacres lakott.

Beszélgetésük érzelemmentes és üzleties volt. Mr. Dacres kiskora óta ismerte Emilyt, nagykorúságától kezdve pedig az ügyeit is intézte.

– Rossz hírekre kell felkészülnie, Emily –mondta az ügyvéd. – A dolgok rosszabbul állnak Jim Pearson körül, mint képzeltük.

– Rosszabbul?

– Igen. Nem kerülgetem a forró kását. Olyan tények kerültek napvilágra, amelyek elkerülhetetlenül kedvezőtlen színben tüntetik fel őt. Ezek azok a tények, amelyek a rendőrséget arra indították, hogy Jimet vádolják a bűntény elkövetésével. Nem képviselném helyesen az érdekeit, ha ezeket elhallgatnám.

– Kérem, mondjon el mindent.

Emily hangja tökéletesen nyugodt, összeszedett volt. Bármilyen nagy is volt a belső megrázkódtatás, amelyet érezhetett, nem állt szándékában kimutatni az érzelmeit. Jim Pearsonnak nem érzelmekre, hanem észre van szüksége. Semmi szín alatt nem szabad elveszíteni a fejét.

– Kétségtelen tény, hogy sürgősen pénzre volt szüksége. Nem kívánok most a helyzet etikai elemzésébe bonyolódni. Pearson alkalmanként pénzt vett kölcsön – hogy finoman fejezzem ki magam – a cégtől, ahol dolgozik, mondjuk úgy, anélkül hogy azok tudtak volna róla. Imádott részvényekkel spekulálni. Korábban egy alkalommal, miután tudta, hogy bizonyos osztalékokat egy héten belül a számlájára fognak utalni, megelőlegezte ezt az összeget magának a cég pénzéből. Bizonyos részvényeket vásárolt belőle, amelyekről elég biztosan tudta, hogy fel fognak menni. A művelet sikerült, Pearson visszatette a cég pénzét és semmi kétsége nem volt

az ügy becsületességét illetően. Egy héttel ezelőtt megismételte az akciót. Ez alkalommal azonban előre nem látott probléma merült fel. A cég könyveit ugyan rendszeresen, előre meghatározott időpontokban ellenőrizték, ez alkalommal azonban ilyen vagy olyan okból előrehozták a dátumot. Pearson nagyon kellemetlen dilemma elé nézett. Tisztában volt tette következményeivel és képtelen volt előteremteni a szükséges összeget. Mindenhol próbálkozott, sikertelenül. Utolsó kísérletként lerohant Devonshire-be, hogy elmondja a nagybátyjának és meggyőzze, segítsen rajta. Ezt Trevelyan kapitány kereken visszautasította.

– Nos, kedves Emily, aligha tudjuk megakadályozni, hogy mindez napvilágra kerüljön. A rendőrség már mindezt feltárta. És ugye látja, milyen sürgős és komoly indíték van itt a bűntett elkövetésére? Abban a percben, ahogy Trevelyan kapitány halott, Pearson könnyen megkaphatja a szükséges összeget Mr. Kirkwoodtól előlegként, így megóvja magát a botránytól és a valószínű vádemeléstől.

– Ó, a hülye – mondta Emily reménytelenül.

– Meglehetősen – mondta Mr. Dacres szárazon. – Azt hiszem, egyetlen esélyünk az, ha bizonyítani tudjuk, hogy Jim nem tudott a nagybátyja végrendeletének tartalmáról.

Csend volt, amíg Emily átgondolta az ügyet. Aztán halkan megszólalt.

– Attól félek, az lehetetlen. Mind a hárman tudtak róla: Sylvia, Jim és Brian. Gyakran beszélgettek, nevetgéltek, tréfálkoztak a gazdag devonshire-i nagybácsi rovására.

– Kedvesem, milyen szerencsétlen dolog!

– Mr. Dacres, ugye nem tartja őt bűnösnek?

– Elég különös, de nem – felelte az ügyvéd. – Bizonyos értelemben Jim Pearson nagyon könnyen kiismerhető fiatalember. Ha megengedi, hogy így fogalmazzak, az üzleti becsülettel kapcsolatban nem különösebben igényesek a fogalmai, de egy percig sem hiszem, hogy az ő keze ütötte le Trevelyan kapitányt.

– Hát, ez jó. Bárcsak a rendőrség is ezt hinné!

– Bizony. A mi elgondolásaink gyakorlatilag nem használhatók. A vád Jim ellen szokatlanul erős. Nem akarom eltitkolni, hogy rosszak a kilátások. Én védőként K. C. Lorimert javaslom. Egyedüli reménység, így hívják őt az emberek – tette hozzá vidáman.

– Van valami, amit szeretnék tudni – mondta Emily. – Ugye találkozott Jimmel?

– Természetesen.

– Szeretném, ha őszintén megmondaná, ha azt gondolja, hogy Jim másképp állította be a történteket.

Emily röviden vázolta Enderby ötletét. Az ügyvéd hosszan gondolkodott, mielőtt válaszolt.

– Az a benyomásom hogy igazat mond, amikor a nagybácsival való beszélgetést idézi fel. De kevés kétség lehet afelől, hogy nagyon begyulladt, és ha az ablakhoz került és azon át ment be, keresztüllépve a nagybátyja holttestén, valószínűleg túlságosan is rémült lett volna ahhoz, hogy felfogja a tényeket és összetákolja ezt a másik történetet.

– Erre gondoltam én is – válaszolta Emily. – Ha legközelebb találkozik vele, Mr. Dacres, vegye rá, hogy mondja meg az igazságot! Lehet, hogy óriási változást hoz!

– Igyekezni fogok. Mindamellett az a véleményem, hogy ez az elképzelés sántít. Trevelyan kapitány halálhíre Exhamptonban nyolc óra harminc körül terjedt el. Ebben az időpontban az utolsó vonat már elment Exeterbe. Jim Pearson azonban az első reggeli vonattal ment el. Ez nagy elővigyázatlanság volt, mivel Jim mozgására irányította a figyelmet, amely nem keltett volna érdeklődést, ha hétköznapibb időpontban hagyja el a várost. Namármost, ha valamivel fél öt után felfedezte volna a nagybátyja holttestét, azt hiszem azonnal elutazott volna Exhamptonból. Van vonat közvetlenül hat óra után és egy másik háromnegyed nyolckor.

– Ez lényeges. Erre nem gondoltam.

– Gondosan kifaggattam őt arról, hogyan lépett be a kapitány házába – folytatta Mr. Dacres. – Azt állítja, hogy Trevelyan kapitány levettette vele a cipőjét, és azt a küszöbön kellett hagynia. Ez megmagyarázza, hogy nem találtak nedves nyomokat a hallban.

– Nem mondott olyasmit, hogy hallott valami hangot, zörejt, bármit, amiből arra következtetett volna, hogy lehet még valaki a házban?

– Nem említett ilyesmit. De meg fogom kérdezni.

– Köszönöm. Ha írok pár sort neki, át tudja adni?

– Igen, de elolvassák.

– Nagyon elővigyázatos leszek.

Emily az íróasztalhoz ment és lefirkantott néhány szót.

Drága Jim!

Minden jól halad, úgyhogy fel a fejjel. Megállás nélkül dolgozom, hogy kiderítsem az igazságot. Micsoda egy tökfej voltál, kedvesem!

Szeretlek
Emily

– Tessék.

Mr. Dacres elolvasta az írást, de nem fűzött hozzá semmit.

– Nagyon igyekeztem, hogy a börtönhatóság könnyen el tudja olvasni. Most mennem kell.

– Hadd kínáljam meg egy csésze teával!

– Nem, köszönöm, Mr. Dacres! Nincs több időm. Jennifer nénit készülök meglátogatni.

A Borostyánházban Emily megtudta, Mrs. Gardner nincs otthon, de hamarosan megérkezik. Kedvesen rámosolygott a szobalányra.

– Akkor bejövök és megvárom.

– Akar Davis nővérrel találkozni?

Emily mindig kész volt valakivel találkozni.

– Igen – vágta rá gondolkodás nélkül. Néhány perccel később megérkezett Davis nővér, szertartásosan és kíváncsian.

– Jó napot! – mondta Emily. – Emily Trefusis vagyok, Mrs. Gardner unokahúga. Vagyis jövőbeni unokahúga. A vőlegényemet, Jim Pearsont – mint bizonyára tudja – letartóztatták,

– Szörnyű volt, ijesztő – mondta Davis nővér. – Láttuk a reggeli lapokban. Micsoda borzalmas ügy! Miss Trefusis, igazán csodálatosan tartja magát.

A nővér hangjában cseppnyi kiábrándulás érződött. Azt fejezte ki, hogy a kórházi nővérek jellemük erejénél fogva képesek erőt venni a csüggedésen, de a közönséges földi halandóknak ilyenkor fel kell adniok.

– Nos, az ember ne essen térdre – mondta Emily. – Nem zavarja, hogy itt dolgozik? Úgy értem, kínos lehet, hogy olyan családdal áll kapcsolatban, ahol gyilkosság történt.

– Természetesen kellemetlen – válaszolta a nővér, meghajolva a megfontolás ereje előtt. – De a betegünk iránti kötelesség mindennél fontosabb.

– Milyen figyelemreméltó. Nagyszerű érzés lehet Jennifer néninek, hogy van valaki, akire támaszkodhat.

– Ó, maga túl jó hozzám – szenvelgett a nővér. – Persze ezt megelőzően voltak különös tapasztalataim.

Emily türelmesen hallgatta a botrányos és hosszú történetet egy bonyolult válásról és apasági kérdésekről. Később megdicsérte Davis nővért tapintatos és bölcs viselkedéséért és vissza – kanyarodott a Gardner-témához.

– Jennifer néni férjét egyáltalán nem ismerem. Sosem találkoztam vele. Soha nem megy el otthonról, ugye?

– Szegény ördög, nem bizony.

– Pontosan mi baja van?

Davis nővér a hivatásosok élvezetével horgonyzott le a témánál,

– Akkor elképzelhető, hogy bármelyik pillanatban jobban lehet – mormolta maga elé Emily.

– Borzasztóan gyenge lenne – mondta a nővér.

– Hát persze. Mégis, egy kicsit több a remény, ugye?

A nővér csüggedten ingatta a fejét.

– Nem hinném, hogy bármiféle kezelés segítene az ő esetében. – Emily már korábban rögzítette a kis jegyzetfüzetében azokat az időpontokat, amelyeket Jennifer néni alibijének kereszteli el. Most eltűnődve, szinte magában beszélt.

– Milyen furcsa arra gondolni, hogy Jennifer néni éppen moziban ült, amikor a fivérét megölték.

– Ugye milyen szomorú? – mondta Davies nővér. – Persze nem tudhatta, de utólag talán még nagyobb a megrázkódtatás.

Emily azután kutatott az emlékezetében, hogy mit akart még megtudni közvetlen rákérdezés nélkül.

– Nem volt valami különös látomása vagy más figyelmeztető jel? – érdeklődött tovább. – Nem ön volt az, aki felkiáltott, amikor meglátta a visszatérő Jennifer nénit, hogy milyen furcsán néz ki?

– Ó nem, az nem én voltam. Egészen a közös vacsoráig nem láttam őt. Akkor pedig pontosan olyan volt, mint máskor. Milyen érdekes!

– Akkor biztosan összekevertem valaki mással – mondta Emily.

– Talán egy másik rokon volt – találgatta Davis nővér. – Én magam is későn jöttem meg. Vétkesnek is éreztem magam, mert ilyen sokáig magára hagytam a betegemet. Annak ellenére így éreztem, hogy ő maga küldött el.

A nővér hirtelen a karórájára pillantott.

– Te jó ég! Új melegvizes palackot kért! Azonnal utána kell néznem. Ugye megbocsát, Miss Trefusis?

Emily megbocsátotta, aztán átsétált a kandallóhoz és csengetett. A lompos szobalány rémült képpel lépett be.

– Hogy hívják?

– Beatrice, kisasszony.

– Beatrice, nem tudok tovább várni Mrs. Gardnerre, a nénikémre. A pénteki vásárlásaival kapcsolatban akartam kérdezni tőle valamit.

Nem emlékszik, hozott magával egy nagyobb csomagot, amikor visszajött?

– Nem, kisasszony. Én nem láttam őt visszajönni.

– Úgy emlékszem, azt mondta, hogy hat órakor érkezett vissza.

– Igen, Miss. De én nem láttam őt bejönni. Amikor hét óra körül felmentem a szobájába a melegvizespalackkal, a frászt hozta rám, ahogy ott feküdt az ágyán a sötétben. Asszonyom, mondtam neki, nagyon rám ijesztett! Azt válaszolta, hogy már régen itthon van, hat órakor jött meg. De nagy csomagot sehol sem láttam, kisasszony.

Hát ez nehéz szakma, gondolta magában Emily. Az embernek sokféle dolgot kell kitalálni. Ilyen volt az előjel meg a nagy csomag. Az eddigi tapasztalatok azt mutatják, ki kell találni valamit, hogy ne látsszunk gyanúsnak.

Kedvesen a szobalányra mosolygott.

– Rendben van, Beatrice, nem tesz semmit.

Beatrice kiment, Emily pedig egy helyi menetrendet húzott ki a táskájából és tanulmányozni kezdte.

– Indulás Exeterből, a St. Davis állomásról három óra tízkor – mormolta magában. – Érkezés Exhamptonba három óra negyvenkettő perckor. A mindenképpen szükséges idő ahhoz, hogy a fivére házához érjen és megölje őt – milyen hidegvérűen és borzasztóan hangzik ez így – mondjuk fél óra. Mikor indul vonat vissza? Van egy négy huszonötkor és egy másik, amelyiket Mr. Dacres említette, ez hat óra tízkor indul és hét óra előtt huszonhárom perccel érkezik Exeterbe. Igen, mindkettő elképzelhető. Nagy kár, hogy a nővér gyanúsítására nincs semmi ok. Egész délután nem volt otthon, és senki nem tudja, merre járt. Persze nem hiszem komolyan, hogy ebből a házból bárki is gyilkosa lehet Trevelyan kapitánynak, de valahogy olyan megnyugtató tudni, hogy valamelyikük az lehetett volna. Figyeljünk csak, mintha jött volna valaki!

A hallból beszédfoszlányok hallatszottak, aztán nyílt az ajtó, és Jennifer Gardner lépett a szobába.

– Emily Trefusis vagyok – mutatkozott be Emily. – Tudja, Jim Pearson jegyese.

– Tehát ön Emily – mondta Mrs. Gardner kezet rázva. – Ez igazán meglepetés.

Emily hirtelen gyengének és kicsinek érezte magát. Kislány korában érzett hasonlót, amikor valamit nagyon bután csinált. Jennifer néni nem mindennapi ember, az biztos. Személyiség, ez a helyes kifejezés. Jennifer néni személyiségéből három másik ember jelleme is kitelt volna.

– Teázott már, kedvesem? Nem? Akkor itt isszuk meg. Egy pillanat, csak felszaladok és megnézem Robertet.

Különös kifejezés suhant át az arcán, amikor a férje nevét említette. Az erős, szép hang ellágyult. Mint amikor fény csillan a sötét habokon.

Rajong a férjéért, gondolta Emily, amint egyedül maradt a szalonban. Mégis van valami nyugtalanító Jennifer néni körül. Arra például kíváncsi lennék, vajon Robert bácsi igényli-e ezt az imádatot.

Amikor Jennifer Gardner visszajött, levette a kalapját. Emily észrevette, mily puhán omlik a haja a homlokába.

– Beszélgessünk a dologról, Emily, vagy nincs hozzá kedve. Tökéletesen megértem, ha nem akar.

– Nem sok haszna van, igaz?

– Csak reménykedhetünk – mondta Mrs. Gardner – hogy gyorsan megtalálják az igazi gyilkost. Nyomja meg kérem a csengőt, Emily. A nővér teáját fel akarom küldeni. Semmi szükség rá, hogy itt locsogjon. Mennyire utálom az ápolónőket!

– Ez legalább jól csinálja a dolgát?

– Azt hiszem, igen. Robert is azt mondja. Én nem kedvelem és soha nem is kedveltem. De Robert azt állítja, ő messze a legjobb nővér azok közül, akik eddig velünk voltak.

– Egész csinos – mondta Emily.

– Ugyan már! Azokkal a visszataszító, húsos-kezeivel?

Emily a néni kezére pillantott. A hosszú fehér ujjak finoman érintették a tejeskancsót és a cukorfogót.

Közben megjött Beatrice, egy tányéron ennivalót és egy csésze teát tett a tálcára és kiment.

– Robertet nagyon felzaklatta az eset – mondta Mrs. Gardner. – Saját magát hozza rossz állapotba. Azt gondolom, ez tulajdonképpen a betegségéhez tartozik.

– Ő ugyebár nem ismerte jól Trevenlyan kapitányt?

Jennifer Gardner a fejét rázta.

– Nem is ismerte és nem is törődött vele. Ha őszinte akarok lenni, én magam sem érzek különösebben nagy fájdalmat a fivérem halála miatt. Szörnyen kapzsi ember volt, Emily. Tudta, milyen küzdelmes az életünk. A szegénység! Azt is tudta, hogy ha időben kölcsönöz pénzt, Robert különleges kezelést kaphatott volna, és talán minden másként alakul. Nos, a sors rendezte a számlát.

Mrs. Gardner hangja most mély és borongós volt.

Emilynek az járt a fejében, hogy Jennifer Gardner nagyon különös asszony. Gyönyörű és rettenetes, mintha csak egy görög tragédiából lépett volna elő.

– De talán még most sem késő – folytatta Mrs. Gardner. – Írtam ma az ügyvédeknek Exhamptonba. Megkérdeztem, kaphatok-e valami előleget az örökségből. Az említett kezelés bizonyos tekintetben, ahogy mondani szokták, kuruzslás, de igen sok esetben eredményes. Emily, de csodálatos lenne, ha Robert ismét járni tudna!

Mrs. Gardner arca belső tűztől izzott.

Emily viszont fáradt volt. Nagyon hosszú napja volt, alig evett valamit és az elfojtott érzések elfárasztották. Szemei előtt a szoba elúszott a távolba, aztán visszatért.

– Jól érzi magát, kedves?

– Nincs semmi baj – suttogta Emily.

Saját maga is meglepődött, amint a bosszúság és a megaláztatás könnyeket csalt a szemébe.

Mrs. Gardner nem próbálta vigasztalni őt, és ezért Emily nagyon hálás volt. Csak ült csendben Emily mellett és várta, hogy alábbhagyjanak a könnyek.

– Szegény gyermek! Nagyon szerencsétlen dolog, hogy Jim Pearson nem kerülhette el a letartóztatást. Úgy szeretném… Valamit tenni kellene! – beszélt halkan, tűnődve Emilyhez.

HUSZONEGYEDIK FEJEZET

Beszélgetések

Charles Enderby saját képességeire hagyatkozva sem csökkentette az erőfeszítéseit. Azért, hogy megismerje a sittafordi életet, csak Mrs. Curtishöz kellett fordulnia, ami körülbelül olyasmi volt, mint kinyitni a tűzcsapot. Kissé kábán figyelte az anekdoták, emlékek, szóbeszédek, feltételezések és apró részletek áradatát és megpróbálta elválasztani az ocsút a tiszta búzától. Ha új nevet említett, az áradat rögtön más irányba fordult. Mindent megtudott Wyatt kapitányról. Értesült a trópusi lázról, a kapitány durvaságáról, veszekedéseiről a szomszédaival, esetenkénti meglepő kedvességéről, amelyet rendszerint csinos fiatal hölgyek számára tartogatott. Megismerte a kapitány indiai szolgájának életét, Wyatt lehetetlen étkezési időpontjait és azt is, miből áll gondosan összeállított diétája. Hallott Mr. Rycroft könyvtáráról, hajnövesztőiről, a rend és a pontosság iránti tiszteletéről, arról a rendkívüli kíváncsiságról, amellyel más emberek dolgát kutatja, arról, hogy nemrégiben eladott néhány ódivatú holmit, a madarak iránti megmagyarázhatatlan szerelméről és arról az elterjedt nézetről, hogy Mrs. Willett kivetette rá a hálóját.

Mrs. Curtis azt is elmondta Charlesnak, hogy milyen rettenetes nyelve van Miss Percehouse-nak, hogyan félemlíti meg az unokaöccsét és a pletykák szerint ugyanez az unokaöcs milyen

vidám életet él Londonban. Ismét hallott Burnaby őrnagy és Trevelyan kapitány barátságáról, a régi szép időkről és a sakk iránti szenvedélyükről. A tudomására jutott minden, amit a Willettekről tudni lehetett, beleértve a közhitet, hogy Miss Willett kacérkodik Ronnie Garfielddel, de valójában nem komoly a szándéka. Mrs. Curtis célzott rá, hogy a lány gyakran tesz titokzatos sétákat a fennsíkon, és látták, hogy ilyenkor egy fiatalember kísérgeti. Feltételezése szerint kétségtelenül ez az oka annak, hogy erre az elhagyatott helyre jöttek. Mrs. Willett el akarta távolítani a lányt egy időre, hogy túl legyen a kapcsolaton. És tessék. Persze a lányok sokkal ügyesebbek, mint ahogy azt a hölgyek valaha is álmodnák. Mr. Duke-ról Charles keveset hallott. Csak rövid ideje van itt és minden energiáját a kertészet örömeire fordította.

Fél négy körül Mr. Enderby feje már erősen zúgott Mrs. Curtis szózuhatagától, úgyhogy elhatározta, kószál egyet. Az volt a terve, hogy kissé szorosabbra fűzi az ismeretséget Miss Percehouse unokaöccsével. Az óvatos felderítés Miss Percehouse szomszédságában eredménytelennek bizonyult. A vakszerencse folytán azonban, amikor szomorúan elkullogott Sittaford House kapuja alól, beleszaladt ebbe a fiatalemberbe. Charles le sem tagadhatta, hogy útilaput kötöttek a talpára.

– Helló! – köszönt Charles. – Ugye az Trevelyan kapitány háza?

– Igen, az övé.

– Akartam egy felvételt csinálni róla ma reggel. Az újságomnak, tudja – tette hozzá. – De az időjárás teljesen alkalmatlan a fényképezésre.

Ronnie jóindulatúan elfogadta ezt a magyarázatot és nem jegyezte meg, hogyha csak ragyogó napsütésben lehetne fényképezni, az újságokban nagyon kevés fénykép jelenne meg.

– Nagyon érdekes lehet a munkája – mondta Ronnie.

– Kutyaélet – válaszolt Charles ragaszkodva a hagyományhoz, hogy az ember sose lelkesedjen a saját munkájáért. Visszanézett Sittaford House-ra.

– Úgy képzelem, barátságtalan hely lehet.

– Mióta a Willettek beköltöztek, se szeri, se száma a változásoknak. Tavaly ilyenkor is itt voltam, de most mintha nem is ugyanaz a hely lenne. Tulajdonképpen nem tudom, mivel érték el ezt a változást, hiszen csak egy kissé átrendezték a bútorokat, párnákat tettek mindenhová, ilyesmik. Nekem isteni gondviselés, hogy itt vannak.

– Úgy látom, nem túlságosan vidám itt az élet.

– Vidám? Ha két hétig itt kellene élnem, belepusztulnék. Egyszerűen nem tudom felfogni azokat a dolgokat, amelyekkel a nénikém az élethez próbál ragaszkodni. Ugye nem látta még a macskáit? Ma reggel meg kellett kefélnem az egyiknek a bundáját és nézze, hogy összekarmolt az a szörnyeteg.

Kinyújtotta a kezét, hogy Charles nézze meg.

– Elég csúf.

– Az bizony. Mondja csak, nem szimatol valami után? Ha így van, segíthetek magának? Én lehetnék a maga kis Watsonja, Mr. Sherlock Holmes.

– Van valami Sittaford House-ban, ami nyomra vezethet? – kérdezte Charles mintegy mellékesen. – Arra gondolok, hagyott-e ott valamit Trevelyan kapitány a holmijából.

– Nem hiszem. A nénikém azt mondja, tokkal vonóval elköltözött. Elvitte az elefántlábikókat, el az ízletes vizilótalpacskákat meg az összes sportfegyvert és egyéb nyalánkságokat.

– Szinte úgy látszik, mintha nem is akart volna visszatérni.

– Ez érdekes gondolat. De nem arra gondol, hogy esetleg öngyilkos lett, ugye?

– Az, aki pontosan nyakszirten tudja vágni magát egy homokzsákkal, egyenesen artista lehetne az öngyilkosok között – szellemeskedett Charles.

– Igen, gondoltam, hogy ennek az ötletnek nem sok értelme van. Viszont lehet, hogy valami előjelet kapott – derült fel Ronnie arca. –

Figyeljen, például nyomában voltak az ellenségei. Ő megtudta, fogta magát és eltűnt, a kellemetlenséget pedig a Willettekre hagyta.

– A Willettek önmagukban is furcsa szerzetek – mondta Charles.

– Igen, én sem értem őket. Képtelen ötlet, hogy az ember ilyen vidéken lehorgonyozzon. Úgy látszik, Violet nem bánja. Sőt, azt állítja, szereti. Nem tudom, mi a baj vele ma. Azt hiszem a személyzet az oka, bár nem értem, mit tudnak a nők annyit aggódni az alkalmazottak miatt. Ha begerjednek, egyszerűen ki kell őket tenni.

– Pontosan ezt tették, nem? – kérdezte Charles.

– Igen, tudom. De őrült izgalomban vannak miatta. Az anya fekszik és hisztérikusan sikoltozik, a lány pedig harapós, mint a vadmacska. Épp az előbb dobott ki.

– Járt már náluk a rendőrség, ugye?

Ronnie elcsodálkozott.

– A rendőrség? Nem, miért járt volna?

– Hát csak gondoltam. Láttam ma reggel Narracott felügyelőt Sittafordban.

Ronnie egy csattanással elejtette a botját. Lehajolt érte.

– Mit mondott, ki volt ma reggel Sittafordban? Narracott felügyelő?

– Igen.

– Ő foglalkozik a Trevelyan-üggyel?

– Úgy van.

– És mit csinált Sittafordban? Hol látta őt?

– Azt hiszem, csak szaglászott – mondta Charles –, hogy úgy mondjam, fel akarja térképezni Trevelyan múltját.

– Úgy gondolja, ez minden?

– Az az érzésem.

– Nem gondolja azt a felügyelő, hogy Sittafordban valakinek köze lehet az ügyhöz?

– Ez nagyon valószínűtlen lenne, nem gondolja?

– De igen, feltétlenül. Csak tudja, a rendőrség mindig rossz nyomon jár. Legalábbis a detektívregények szerint.

– Én úgy vélem, a rendőrség intelligens férfiakból álló testület. Persze a sajtó rengeteget segít nekik. Ha gondosan tanulmányozza az eseteket, látni fogja, milyen parádés módon kapnak el gyilkosokat akkor is, ha gyakorlatilag semmilyen bizonyíték nem állt a rendelkezésükre, amelyen elindulhattak volna.

– Ó, igen, ezt jó hallani. Az biztos, hogy ahhoz a Pearsonhoz hamar eljutottak. Nagyon tiszta ügynek látszik.

– Kristálytiszta – mondta Charles. – Jó, hogy nem maga vagy én voltunk, mi? Nos, el kell küldenem néhány táviratot. Itt nincsenek túlságosan hozzászokva a táviratokhoz, annyi szent. Ha fél koronánál többet akar valaki táviratozni egyszerre, szökött holdkórosnak nézik.

Néhány perc múlva Charles elküldte a táviratait, vásárolt egy csomag cigarettát, néhány kétes kinézetű fodormenta cukrot és két ősrégi papír-kötésű regényt. Aztán visszament a házba, eldobta magát az ágyon és békésen elaludt. Szerencsére fogalma sem volt arról, hogy személye és a vele kapcsolatos dolgok, különösen pedig Miss Trefusis izgatott beszélgetések középpontjában állnak szerte a környéken,

Nyugodtan kijelenthetjük, hogy jelenleg mindössze három beszélgetési téma volt Sittafordban. Az első a gyilkosság, a második a fegyenc szökése és a harmadik Miss Trefusis és az unokatestvére. E pillanatban négy különböző beszélgetés foglalkozott velük. Az első Sittaford House-ban zajlott, ahol Violet és az anyja éppen a teásedényeket mosták el, mivel a személyzet már kilépett.

– Mrs. Curtis mondta nekem – újságolta Violet.

Még mindig hamuszínű és sápadt volt.

– Ahogy az a nő beszél, az szinte kóros.

– Tudom. Úgy látszik, a lány valami rokonával együtt jelent itt meg. Nekem ma reggel azt mondta, Mrs. Curtisnél lakik, de azt hittem ez azért van, mert Miss Percehouse nem tudott helyet adni

neki. És most minden jel arra vall, hogy ma reggelig még csak nem is látta Percehouse kisasszonyt!

– Nagyon nem kedvelem azt a nőt – mondta Mrs. Willett.

– Mrs. Curtist?

– Nem, Miss Percehouse-t. Ez a nő veszélyes. Csak az élteti, mit tudhat meg másokról. Ideküldeni ezt a lányt egy kávés sütemény receptjéért! Szívesen küldtem volna neki mérgezett süteményt! Ez örökre véget vetett volna a kíváncsiskodásának!

– Azt hiszem nekem tudnom kellett volna – kezdte Violet, de az anyja félbeszakította.

– Honnan tudhattad volna! És különben is, mit árthat nekünk?

– Mit gondolsz, miért jött?

– Nem hiszem, hogy bármi határozott elképzelése lett volna. Csak szimatolt. Mrs. Curtis biztos abban, hogy a lány tényleg Jim Pearson menyasszonya?

– Mr. Rycroftnak is ugyanezt mondta. Mrs. Curtis azt mondja, ő az első perctől kezdve erre gyanakszik.

– Nos, szerintem az egészen természetes dolog. A lány minden különösebb cél nélkül próbál találni valamit, ami segíthet.

– Anya, te nem láttad azt a lányt. Ez semmit sem csinál cél nélkül.

– Szerettem volna találkozni vele – mondta Mrs. Willett –, de tudod, hogy ma reggel cafatokban lógtak az idegeim. Azt hiszem, ez a tegnapi rendőrfelügyelői kihallgatás utóhatása.

– Anya, te utolérhetetlen voltál! Bárcsak ne lettem volna olyan sült bolond, hogy elájulok! Úgy szégyellem magam, hogy elárultam a gyengeségemet. De te tökéletesen higgadt maradtál.

– Ami azt illeti, eléggé edzésben vagyok – válaszolt Mrs. Willett kemény, száraz hangon. – Ha mindazon keresztülmentél volna, amin én! De remélem, ilyenben sosem lesz részed. Hiszem és bízom benne, hogy nyugodt és boldog élet áll előtted, kislányom.

Violet a fejével nemet intett.

– Nem tudom, félek…

– Csacsiság. Ami pedig azt illeti, hogy tegnap, amikor elájultál, elárultad volna az ügyünket, felejtsd el! Semmi ilyesmi nem történt, ne aggódj!

– De a felügyelő… Azt kell gondolnia…

– Te akkor ájultál el, amikor Jim Pearson nevét említette? Nos, akkor helyesen fog következtetni. Narracott felügyelő nem bolond. Mit fog tehát tenni? Valamilyen kapcsolatra gyanakszik, keresni fogja – és nem fogja találni!

– Úgy gondolod?

– Hát persze hogy nem talál semmit! Hogyan is tudna! Bízz bennem, Violet, kedvesem! A dolog bombabiztos és bizonyos szempontból a te ájulásod még jól is jöhet nekünk. Mi mindenesetre így tekintjük.

A második beszélgetésre Burnaby őrnagy házában került sor. Igazság szerint igencsak egyoldalú társalgás volt, mert az oroszlánrészt Mrs. Curtis vállalta magára, aki már jó félórája állandóan indulni készült, hiszen éppen csak beugrott Burnaby őrnagyhoz, hogy összeszedje a mosnivalót.

– Ugyanazt mondtam ma reggel Curtisnek, mint amit Sarah Belinda nagynéném mondott – harsogta diadalmasan. – Agyafúrt teremtés, a kisujja köré csavarja a férfiakat!

Burnaby őrnagy felől erőteljes morgás hallatszott.

– Menyasszonya az egyik férfinek, egy másikkal pedig flörtöl – folytatta Mrs. Curtis. – És nemcsak a szórakozás kedvéért, én mondom! Ez nem pusztán léhaság, sokkal inkább agyafúrt terv. És a fiatal Mr. Garfield, azt szegényt előbb fogja gúzsba kötni, mint maga azt mondja, papucs. Életemben nem láttam még fiatalembert, aki jobban hasonlított volna egy áldozati báránya, mint ez a szerencsétlen fiú ma reggel. És ez biztos jel!

Épp csak lélegzetvételnyi szünetet tartott.

– Igen, igen, bizonyára – mondta Burnaby őrnagy. – Nem akarom fenntartani, Mrs. Curtis.

– Curtis majd megvárja a teáját és kész – felelte Mrs. Curtis és semmi hajlandóságot nem mutatott a távozásra. – Egész életemben ki nem álltam a pletykálást. Azt mondom, foglalkozzon mindenki a saját dolgával. Ha már a munkánál tartunk, mit szólna egy jó kis nagytakarításhoz?

– Nem! – mondta Burnaby erélyesen.

– Több mint egy hónapja, hogy nem csináltam!

– Akkor sem. Szeretem, ha minden a kezem ügyében van. Az ilyen nagytakarítások után rendszerint semmi sem kerül a helyére.

Mrs. Curtis nagyot sóhajtott, ugyanis szenvedélyes takarító volt.

– Wyatt kapitánynál nagyon elkelne egy tavaszi nagytakarítás – jegyezte meg. – Mit tudhat az indiai szolgája a tisztaságról! Azt szeretném én látni! Tisztátalan fekete!

– Nincs jobb a bennszülött személyzetnél – szögezte le Burnaby őrnagy. – Teszik a dolgukat és nem beszélnek feleslegesen.

Ha lett is volna bármi célzás az őrnagy utolsó mondatában, Mrs. Curtis egyáltalán nem vett tudomást róla. Gondolatai visszatértek az előző témához.

– A lány két táviratot kapott, félórán belül kettőt! Engem jól felizgatott, de ő teljesen nyugodtan olvasta el őket. Aztán azt mondta, Exeterbe megy és nem is jön vissza holnapig.

– A társát magával vitte? – kérdezte Burnaby. Halvány remény bujkált a hangjában.

– Nem, a férfi itt van. Nagyon kellemes úriember, szép pár lennének együtt.

Burnaby irányából ezúttal nyögés volt hallható.

– Nos, most már továbbállok – döntött hirtelen Mrs. Curtis.

Az őrnagy levegőt is alig mert venni félelmében, nehogy bármivel is eltérítse szándékától az asszonyt. Ez alkalommal azonban Mrs. Curtis állta a szavát. Az ajtó becsukódott mögötte.

Az őrnagy megkönnyebbült sóhajjal húzta elő a pipáját és egy prospektust kezdett tanulmányozni. Az ismertetőben egy bizonyos bánya várható eredményeit olyan égbekiáltó optimizmussal

fogalmazták meg, hogy bárki gyanút fogott volna, nem egy özvegyember, vagy egy visszavonult katona.

– Tizenkét százalék – mormogta az őrnagy, – ez nagyon jól hangzik.

A szomszédban Wyatt kapitány ellentmondást nem tűrő kijelentést tett Mr. Rycroftnak.

– Az ilyen fickók, mint maga, semmit sem tudnak a világról. Maga sosem élt! Sosem küszködött!

Mr. Rycroft nem válaszolt. Az ember alig tudott úgy beszélgetni Wyatt kapitánnyal, hogy ne pörköljön oda neki valamit. Ezért aztán az volt a legokosabb, ha nem válaszolt neki.

A kapitány áthajolt tolószéke oldalán.

– Hová tűnt az a boszorkány? Átkozottul csinos!

A kapitánynál a gondolattársítás természetes dolog volt. Annál kevésbé volt az Mr. Rycroftnak, aki megbotránkozva nézett a kapitányra.

– Mit csinál itt? Tudni akarom, mit csinál! – követelte Wyatt kapitány. – Abdul!

– Sahib?

– Hol van Bully? Megint elcsavargott?

– A konyhában van, Sahib.

– Ne adj neki enni – Wyatt visszacsúszott a tolószékbe és folytatta az előbbi gondolatot.

– Mit akar ez a lány itt? Kikkel akar egy ilyen helyen találkozni? Az itteni begyepesedett vénemberek halálra fogják untatni! Ma reggel váltottam vele néhány szót. Azt hiszem meglepődött, hogy ezen az eldugott helyen olyan férfit talál, mint én.

Wyatt megpödörte a bajuszát.

– A lány James Pearson menyasszonya. Azé az emberé, akit letartóztattak Trevelyan meggyilkolásának vádjával – szólalt meg Mr. Rycroft.

Wyatt épp a szájához emelte a pohár whiskyt, amikor az kicsúszott a kezéből és nagy csörömpöléssel eltörött a padlón.

Azonnal Abdul után ordított és szitkozódva leteremtette, hogy miért nem tette az asztalt elérhető közelségbe. Aztán visszatért a beszélgetéshez.

– Szóval ez a Miss Trefusis! Túl jó annak a vizesnyolcasnak. Egy ilyen lánynak igazi férfira van szüksége!

– Az ifjú Pearson nagyon jóképű – vetette közbe Mr. Rycroft.

– Jóképű, jóképű! Az a lány nem egy parókatartóra vágyik! Mit tud egy olyan férfi az életről, aki reggeltől estig az irodában kuksol? Milyen tapasztalatokat gyűjthet az a valóságról?

– Az a tapasztalat, hogy gyilkosság vádjával bíróság elé állítják, talán egy ideig elég lesz neki – jegyezte meg szárazon Mr. Rycroft.

– A rendőrség biztos benne, hogy ő tette, igaz?

– Elég biztosak lehetnek benne, különben nem tartóztatták volna le.

– Vidéki bunkók – jegyezte meg Wyatt kapitány lenézően.

– Nem egészen – vetette közbe Mr. Rycroft. – Ma reggel Narracott felügyelőt hozzáértő és hatékony embernek ismertem meg.

– Hol találkozott vele ma reggel?

– Meglátogatott.

– Engem nem – mondta Wyatt kapitány meg sértődve.

– Nem volt közeli barátja Trevelyannak.

– Nem tudom, mire gondol. Trevelyan fösvény volt és ezt megmondtam a szemébe is. Nem csúsztam-másztam előtte, mint itt a legtöbben. Csak benézett, épp csak beugrott… túlságosan is sokszor! Az az én dolgom, ha nem akarok látni senkit egy hétig, egy hónapig vagy akár egy évig.

– Most már egy hete senkit sem látott, igaz?

– És ha nem? Miért, kellett volna?

A dühödt hadirokkant verte az asztalt. Mr. Rycroft mint annyiszor, most is rájött, hogy rosszat mondott.

– Mi a fészkes fenének kellett volna találkoznom valakivel? Mondja meg, minek?

Mr. Rycroft elővigyázatosan nem válaszolt. A kapitány dühe csendesedni látszott.

– Mellesleg – morogta – ha a rendőrség tudni akar valamit Trevelyanról, én vagyok az, akihez jönniük kellene, összejártam az egész világot, meg tudom ítélni a dolgokat. Fel tudom mérni, mennyit ér egy férfi. Mi az értelme annak, hogy egy csomó vén trotlival meg öregasszonnyal beszélnek? Nekik egy férfi véleménye kell!

A kapitány már megint az asztalt verte.

– Azt hiszem, maguk is tudják, mi érdekli őket – mondta Mr. Rycroft.

– Természetesen felőlem is érdeklődtek, ugye?

– Hát… nem is tudom, nem emlékszem pontosan – válaszolta Mr. Rycroft óvatosan.

– Miért nem emlékszik? Még nem lehet szenilis!

– Hát… mert zavarban voltam – válaszolt Mr. Rycroft csillapítóan.

– Zavarban volt, tényleg? Fél a rendőrségtől? Én nem félek tőlük. Csak jöjjenek ide! Majd én megmutatom nekik! Tudja, hogy a múlt éjszaka száz yardról lelőttem egy macskát?

A kapitánynak az a szokása, hogy valóságos vagy képzeletbeli macskákra lövöldöz a revolverével, fájó megpróbáltatás volt a szomszédoknak.

– Nos, elfáradtam – mondta hirtelen a kapitány. – Iszik még egy italt, mielőtt elmegy?

Mr. Rycroft elértette a célzást és felállt. Wyatt kapitány tovább erősködött, hogy igyon még valamit.

– Férfiasabb lenne, ha kicsit többet inna. Aki nem tudja élvezni az italt, egyáltalán nem is férfi.

Mr. Rycroft azonban továbbra is ellenállt. Korábban már ivott egy szokatlanul erős whiskyt szódával.

– Milyen teát szokott inni? – kérdezte Wyatt. – Én semmit sem tudok a teákról. Már mondtam Abdulnak, hogy szerezzen. Azt

gondoltam, a lány talán egy nap szívesen átjönne teázni. A kis csinoska, milyen elveszett lehet. Tennem kell valamit érte! Biztos halálra unja magát egy ilyen helyen, ahol senkivel sem tud beszélgetni.

– Együtt van egy fiatalemberrel – észrevételezte Mr. Rycroft.

– Beteg vagyok a mai fiatalemberektől. Mi jó van bennük?

Lévén ez a kérdés túl bonyolult ahhoz, hogy Mr. Rycroft helyesen tudja megválaszolni, inkább nem is tett rá kísérletet. Okosabbnak látta elindulni.

A bull terrier egész a kapuig kísérte és alaposan megijesztette.

A négyes számú házban Miss Percehouse az unokaöccsét, Ronaldot okította.

– Ha olyan lány után szeretsz koslatni, aki nem akar téged, az a te dolgod. Okosabb, ha a Willett lányra ragadsz. Talán van valami esélyed nála, bár kevéssé valószínű.

– De figyeljen csak! – próbált ellenkezni Ronnie.

– Van még egy dolog, amit el akarok mondani. Ha Sittafordban rendőrtiszt van, engem értesíteni kell róla. Ki tudja, talán értékes információt adhattam volna neki.

– Én magam is csak akkor tudtam meg, amikor már elment.

– Ez rád vall, Ronnie. Tökéletesen jellemző rád.

– Sajnálom, Caroline néni.

– Ha pedig kerti bútort festesz, nem szükséges az arcodat is befesteni. Az eredményen nem javítasz vele, a festéket pedig pazarolod.

– Elnézést, Caroline néni.

– És most ne vitatkozz velem tovább – hunyta le fáradtan a szemeit Miss Percehouse. – Fáradt vagyok.

Ronnie egyik lábáról a másikra állt és borzasztó szerencsétlenül festett.

– Ó, semmi… csak…

– Igen?

– Hát, csak gondoltam nem bánja, ha holnap beugrom Exeterbe.

– Minek?
– Csak találkozom egy fickóval.
– Milyen fickóval?
– Hát csak egy fickóval.
– Ha egy fiatalember úgy dönt, hogy hazudik, akkor jól kell hazudnia!
– De… tényleg… szóval…
– Ne mentegetőzz!
– Akkor… rendben van? Mehetek?
– Nem tudom, mit értesz azon, hogy mehetek? Mintha csak hátulgombolós gyerek lennél. Huszonegy éves vagy!
– Igen, de úgy értem, nem szeretnék…
Miss Percehouse ismét becsukta a szemeit.
– Egyszer már kértem, hogy ne vitatkozz. Fáradt vagyok és pihenni szeretnék. Ha a fickó, akivel Exeterben találkozol, szoknyát hord, és Emily Trefusisnak hívják, még nagyobb bolond vagy, mint hittem. Ez minden, amit mondani akarok.
– De tessék idefigyelni…
– Fáradt vagyok, Ronald. Elég ennyi.

HUSZONKETTEDIK FEJEZET

Charles éjszakai kalandjai

Charles nem tekintett különösebb élvezettel az éjszakai virrasztás elé. Az volt a magánvéleménye, hogy az nagy valószínűséggel teljesen hiábavaló lesz. Úgy érezte, a gondviselés Emilyt túlságosan élénk képzelőerővel áldotta meg.

Meg volt győződve arról, hogy annak a néhány szónak, amelyet kihallgatott, Emily olyan értelmet tulajdonít, ami csak az ő képzeletében létezik. Valószínűleg csak kimerültség volt az oka

annak, hogy Mrs. Willett úgy vágyakozott már az éjszaka után. Charles kinézett az ablakán és megborzongott. Dermesztően hideg, nyirkos, ködös éjjel volt. Egy lélek sem kíván ilyenkor a szabadban lapítani és arra várni, hogy valami közelebbről meg nem határozott dolog történjen.

Mégsem merte megengedni magának, hogy engedve a kísértésnek, a kényelmes szobában maradjon. Visszaidézte Emily dallamos hangját, amint azt mondja neki: „Csodálatos dolog, ha van valaki, akire támaszkodhatunk!”

Ez a lány rád támaszkodik, Charles, és nem szabad benned csalódnia! Hogyan? Cserben hagyja ezt a szép és támasz nélküli lányt? Soha!

Miközben magára húzta az összes tartalék alsóneműjét, továbbá felvett még két pulóvert és a tetejébe a kabátját, az járt a fejében, hogy pokolian kényelmetlenné válnának a dolgok Emilyvel, ha hazatérve azt tapasztalná, hogy Charles Enderby nem tartotta be az ígéretet. Biztos, hogy nagyon kellemetlen lenne, amit mondana. Nem, ezt nem kockáztathatja meg. Ami meg a nem-tudom-micsoda bekövetkeztét illeti…

Mikor és hol kellene történni valaminek? Nem lehet ott mindenhol egyszerre! Valószínű, ha történik valami egyáltalán, akkor Sittaford House falain belül történik majd, és ő sose tud meg róla semmit.

– Mint afféle nő – dörmögte magában –, eltáncol Exeterbe, nekem meg itt hagyja a piszkos munkát.

De megint eszébe jutott Emily puha hangja, ahogy rábízza magát, és Charles elszégyellte magát.

Befejezte az öltözködést, majd észrevétlenül kilopakodott a házból.

Az éjszaka minden várakozásánál hidegebb és kellemetlenebb volt. Vajon tudja Emily, mennyi megpróbáltatásban van része miatta? Charles reménykedett ebben.

A keze puhán a zsebéhez vándorolt és lágyan megcirógatta az ott lapuló üveget.

– Egy ilyen éjszakán ez a legjobb barát – mormogta.

Óvatosan behatolt Sittaford House kertjébe. A Willettek nem tartottak kutyát, nem kellett attól tartania, hogy az fellármázza a házat. A kertészházban fényt látott, jelezve, hogy lakják. A nagy ház azonban majdnem teljesen sötétbe burkolózott, csak egy első emeleti ablakban látott világosságot.

Charles arra gondolt, hogy a két nő egyedül van otthon. Ez egy kicsit hátborzongató volt.

Aztán azon járt az esze, hogy Emily jól értette-e azt a kihallgatott mondatot: „Hát már sosem jön el a mai éjszaka!” Mit jelenthet ez?

Még az is megfordult a fejében, hogy nem titokban akarnak-e elköltözni. Akármi történjék is, a kis Charles itt van és látja! Tisztes távolságból megkerülte a házat. Az éjszaka ködös lévén, nem kellett tartania a felfedeztetéstől. Ameddig ebben az időben ellátott, minden a szokásosnak tűnt. Körültekintően megvizsgálta a gazdasági épületeket és látta, hogy zárva vannak.

Ahogy múltak az órák, egyre erősebben kívánta, hogy történjék már valami. Óvatosan kortyolt egyet az üvegből.

– Soha életemben nem éreztem ilyen hideget – mondta halkan maga elé. – Szegény apa, hogy bírtad ezt a világháborúban? Ennél semmi sem lehetett rosszabb.

Megnézte az óráját. Meglepődve látta, hogy még csak húsz perc múlva éjfél. Megesküdött volna, hogy már hajnalodik.

Hirtelen váratlan zajra lett figyelmes. Valaki nagyon óvatosan egy zárat nyitott. A zaj a ház felől jött. Charles hangtalanul rohanni kezdett bokortól bokorig. Hamarosan beigazolódott, hogy jól hallott: a ház kis oldalajtaja lassan kinyílt. A küszöbön álló árnyalak aggódva kémlelt ki az éjszakába.

– Mrs. vagy Miss Willett – mondta magában Charles. – Talán inkább a kis Violet.

Az árnyalak várt egy-két percig, aztán kilépett az ösvényre, hangtalanul becsukta az ajtót maga mögött és elindult a házzal ellenkező irányba. Az ösvény, amelyen haladt, a ház mögé kanyarodott, keresztezett egy fákkal beültetett területet és kivezetett a nyílt fennsíkra. Eközben oly közel haladt el a bokrok mellett, ahol Charles rejtőzködött, hogy Enderby fel is tudta ismerni az előtte elhaladó nőt. Jól tippelt, az alak Violet Willett volt. Hosszú sötét kabátot, a fején svájci sapkát viselt.

Charles követni kezdte, amilyen halkan csak képes volt rá. Attól nem tartott, hogy meglátják, inkább attól félt, hogy zajt csap. Nagyon szerette volna elkerülni, hogy a lány észrevegye. Ebbeli igyekezetében szépen le is maradt tőle. Egy-két pillanatig már attól tartott, elveszíti, de aztán ahogy kacskaringózott a fák között, észrevette a lányt. Alig néhány méternyire állt előtte. Ezen a helyen a birtokot körülvevő alacsony falat kapu törte meg. Violet Willett a kapunál állt és áthajolva rajta a sötétséget kémlelte.

Charles oly közel lopakodott, amennyire csak mert, és várt. Az idő haladt. A lány kezében kis zseblámpa volt, ezt most egy-két pillanatra felgyújtotta. Charles elgondolása szerint a karórájára vethetett egy pillantást. Aztán ismét ugyanazzal a várakozó érdeklődéssel kémlelte az éjszakát.

Charles egyszerre csak két halk füttyöt hallott. Látta, hogy a lány feszülten figyel, majd még jobban áthajolt a kapun és ugyanazt a jelet adta: két halk füttyöt.

Ezt követően meglepő gyorsasággal egy férfi lépett elő a sötétből. A lány felől halk kiáltás hallatszott. Violet néhány lépést hátrált, a kapu kinyílt, és a férfi megölelte a lányt. Violet halk, izgatott hangon beszélt hozzá. Charles nem értette, mit mond. Közelebb lépett, de elővigyázatlanul. Egy ág megreccsent a lába alatt. A férfi azonnal körülkémlelt.

– Mi volt ez? – kérdezte.

Még éppen meglátta Charles visszahúzódó alakját.

– Hé, megállni! Mit keres itt?

Charles után vetette magát. Enderby megfordult és ügyesen védekezett. A következő pillanatban már a földön hempergőztek tökéletesen összegabalyodva. A verekedés nem tartott sokáig. Kettejük közül Charles támadója volt a súlyosabb és az erősebb. A férfi felállt és Charles-t is felhúzta a földről.

– Gyújtsd fel a lámpát, Violet! Lássuk, ki ez a fickó!

Az eddig rémülten néhány lépésnyire álló lány előbbre jött és engedelmesen meggyújtotta a zseblámpát.

– Ez biztosan az a férfi, aki az egyik bungalóban lakik. Újságíró.

– Egy újságíró, mi! – kiabált a férfi. – Nem szeretem a fajtáját! Mit keresel itt, te piszkos csirkefogó, mit szimatolsz egy magánbirtokon késő éjszaka?

Violet kezében megremegett a lámpa. Charles csak most látta teljes nagyságában ellenfelét. Néhány pillanatig elszórakozott azzal a vad ötlettel, hogy a szökött fegyenc áll előtte. Aztán egy tekintet, és a képzelgésnek vége. Fiatal férfi állt vele szemben, nem volt több huszonnégy-huszonöt évesnél. A magas, jóképű, határozott ember semmiben sem hasonlított menekülő bűnözőre.

– Na lássuk – mondta fenyegetően. – Hogy hívnak?

– A nevem Charles Enderby. A magáét még nem árulta el.

– Tartsd a szád!

Ekkor Charlesnak hirtelen ihlete támadt. A pillanat szülte találgatások már nem egyszer megmentették őt. Merész ötlet volt, de bízott benne, hogy nem lő mellé.

– Azt hiszem – mondta csendesen –, magam is ki tudom találni.

– Mi?

A férfi meghökkent.

– Azt hiszem – folytatta Charles –, Mr. Brian Pearsonhoz van szerencsém, egyenesen Ausztráliából. Így van?

Csend lett, nagyon hosszú csend.

– Hogy a pokolba jött rá, nem tudom – mondta a másik nagy sokára –, de igaza van. A nevem Brian Pearson.

– Ebben az esetben javaslom, menjünk be a házba, és beszéljük át a dolgokat – mondta Charles.

HUSZONHARMADIK FEJEZET

Látogatók az áldozat házában

Burnaby őrnagy ezen a napon számadást készített, vagy hogy egy dickensi fordulattal éljünk, pénzügyi természetű tennivalói foglalták le az idejét. Az őrnagy rendkívül nagyra becsülte a rendszert. Egy borjúbőr kötéses könyvben tartotta feljegyzéseit a vásárolt és az eladott résvényekről és a hozzájuk kapcsolódó haszonról, illetve veszteségről. Többnyire persze veszteségről, mert az őrnagy – hasonlóan a legtöbb visszavonult katonatiszthez – sokkal jobban lázba jött a magas osztalékot ígérő papíroktól, mint a szerényebb százalékot nagyobb biztonsággal párosítóktól.

– Ezek az olajkutak ígéretesnek látszottak – dünnyögte. – Egy vagyonnak kellett volna lenni bennük. És majdnem olyan rosszak, mint a gyémántbányák. A kanadai föld, az most jól hangzik.

Tűnődéseiben az akasztotta meg, hogy a nyitott ablakban megjelent Mr. Ronald Garfield feje.

– Helló! – kiáltott be Ronnie vidáman. – Remélem nem zavarok!

– Ha be akar jönni, kerüljön az első ajtóhoz – mondta Burnaby őrnagy. – Vigyázzon a sziklakertre! Azt hiszem e pillanatban éppen rajta áll.

Ronnie bocsánatkérések közepette visszavonult és újból megjelent a bejárati ajtónál.

– Törölje le a lábát a lábtörlőn, kérem – kiabált ki az őrnagy. Általában bosszantónak találta a fiatalembereket. Az egyetlen fiatalember, aki iránt érzett valami kedvességet, Charles Enderby volt, az újságíró.

– Kedves fickó – mondta magában az őrnagy. – És nagyon érdekelte, amit a búr háborúról meséltem neki.

Ronnie Garfield iránt az őrnagy nem érzett ilyen melegen. Gyakorlatilag minden, amit a szerencsétlen Ronnie tett, csak ingerelte az őrnagyot. Mégis, a vendégszeretet az vendégszeretet.

– Iszik valamit? – kérdezte az őrnagy hagyománytiszteletből.

– Nem, köszönöm. Az a helyzet, hogy épp csak beugrottam megnézni, nem társulhatnánk-e. Exhamptonba akarok menni, és Elmer azt mondta, ön már jelentkezett.

Burnaby bólintott.

– Utána kell néznem Trevelyan holmijának. A rendőrség már befejezte a helyszíni munkát.

– Tudja – magyarázta tovább zavartan Ronnie –, nagyon fontos hogy ma bemenjek Exhamptonba. Arra gondoltam mehetnénk együtt és igazságosan megosztozhatnánk a költségeken. Nos, mit szól hozzá?

– Benne vagyok. De magának többet kellene gyalogolni. Nem edzi magát. A mai fiatalok egyáltalán nem edzik magukat. Hat mérföld jó tempóban odafelé, hat ugyanígy visszafelé – ez tenné magának a legjobbat a világon! Ha most nem kellene Trevelyan dolgai közül néhányat visszahozni ide, semmi szükségem nem volna a kocsira, magam is gyalog mennék. Elpuhulás, ez az átka a mai időknek.

– Ó, igen. De ami saját magamat illeti, nem hiszek a sportosságban. Örülök, hogy megegyeztünk. Elmer azt mondta, tizenegykor akar indulni. Ez így van?

– Igen.

– Jó. Ott leszek.

Ronnie nem tartotta be a szavát. Tíz perccel a megbeszélt idő után ért a helyszínre. Burnaby őrnagy dühöngött és semmi hajlandóságot nem mutatott arra, hogy holmi hevenyészett bocsánatkéréssel kiengesztelhető lenne.

– Mekkora hűhót tudnak csapni az ilyen vén salabakterek! – mondta magában Ronnie. – Fogalmuk sincs róla, mekkora átkot jelentenek mindenkinek a pontosságukkal, azzal, hogy mindent percre csinálnak, nem beszélve az átkozott testedzésről és kondícióról!

Gondolatban eljátszott azzal az ötlettel, hogy összeházasította a nénikéjét Burnaby őrnaggyal. Eltűnődött, vajon melyikük kerekedne fölébe a másiknak? Minden bizonnyal Miss Percehouse. Vidám dolog volt elképzelni a nénikéjét, amint összecsapja a tenyerét és átható kiáltásokkal rendeli maga mellé Burnaby őrnagyot.

Elhessegette ezeket a fantáziaképeket és elhatározta, hogy vidám beszélgetésbe kezd.

– Sittaford egész vidám hellyé vált, nem igaz? Miss Trefusis, ez az Enderby nevű pasas, és végül ez a fickó Ausztráliából! Erről jut eszembe, mikor szállt ez itt le? Ma reggel életnagyságban itt volt, és senki sem tudta, hogy került ide. A nénikém egész elkékült az aggodalomtól.

– A Willetteknél lakik – mondta az őrnagy mogorván.

– Jó, de honnan repült ide? Még a Willettek-nek sincs magánrepülőterük. Azt hiszem, van valami átkozottul rejtélyes e körül a Pearson körül. A tekintetében gonosz fény ég, nagyon komisz fény. Az a benyomásom, ez a fickó tette el láb alól szegény öreg Trevelyant.

Az őrnagy nem válaszolt.

– Én úgy okoskodom – folytatta Ronnie –, hogy akik a gyarmatokra mennek, többnyire rossz fiúk. A rokonaik nem szeretik őket, és ezért minél messzebbre akarják tudni ezeket maguktól. Egy darabig rendben is van minden – aztán tessék! A rossz fiú hazajön, pénze nincs, meglátogatja a gazdag nagybácsit így karácsony táján, a gazdag rokon nem fizet a csóró unokaöcsnek, a csóró unokaöcs pedig agyonüti. Ezt nevezem én teóriának.

– El kell mondania a rendőrségnek – mondta Burnaby.

– Azt gondoltam, ön inkább megtehetné. Hiszen cimborája Narracott felügyelőnek, nem? Erről jut eszembe, nem szaglászott ismét Sittafordban?

– Én nem tudok róla.

– Nem látogatta meg ma a házában?

Az őrnagy rövid válaszai végül megtörték Ronnie-t.

– Nos – mondta bizonytalanul –, ennyiben, maradunk.

Ezt követően jelentőségteljes hallgatásba burkolózott. Exhamptonba érve az autó a Három Korona elé hajtott. Ronnie kiszállt a kocsiból, majd miután megállapodott az őrnaggyal, hogy fél ötkor indulnak vissza, lépteit az exhamptoni üzletek felé irányította.

Az őrnagy elsőnek Mr. Kirkwoodot kereste fel. Rövid beszélgetés után átvette a kulcsokat és elindult a néhai Trevelyan kapitány által béreit ház felé.

Evansnak már korábban meghagyta, hogy a háznál várakozzon tizenkét órakor. Az öreg bútor már ott állt a bejárat előtt. Az őrnagy, arcán grimasszal, beillesztette a kulcsot a zárba és belépett az üres házba. Evans mindvégig a sarkában volt. Az őrnagy a tragédia éjszakája óta nem járt a házban. Bár szilárdan elhatározta, hogy nem mutat gyengeséget, most mégis könnyű borzongás futott át rajta, amint áthaladt a szalonon.

Evans és az őrnagy csendben és együttérzően dolgoztak. Ha valamelyikük rövid megjegyzést tett, a másik tökéletesen értette és átérezte azt.

– Ez nem éppen kellemes munka, de el kell végezni – jegyezte meg Burnaby őrnagy. Evans, miközben válaszolt, csinos halmokba válogatta a kapitány zoknijait.

– Elég természetellenesnek tűnik, de ahogy ön mondja uram, ezt is el kell végezni.

Komoly arccal a pizsamák számolásába kezdett.

Evans gyorsan és ügyesen dolgozott. Mindent katonásan különválogatott, osztályozott és takaros halmokba rakta. Egy órakor

visszamentek a Három Koronába, hogy dél lévén, egyenek valamit. Amikor visszatértek a házba, az őrnagy hirtelen megragadta Evans karját, amint az becsukta az ajtót maga mögött.

– Cssss… Hallja a lépéseket a feje fölött? Ez… ez Joe hálószobájából hallatszik.

– Jó ég, uram! Tényleg.

Egy pillanatra mindkettőjüket babonás félelem kerítette hatalmába. Az őrnagy hamar leküzdötte a bénító érzést, dühös indulattal előretört a lépcsőhöz és vérfagyasztó hangon elkiáltotta magát:

– Ki van odafent?

Az őrnagy legnagyobb meglepetésére és bosszúságára, de valljuk be, némi megkönnyebbülésére is, Ronnie Garfield jelent meg a lépcső tetején. Nagyon zavartnak és ijedtnek látszott.

– Helló! – mondta. – Már vártam önt.

– Mi az, hogy már várt?

– Meg akartam mondani, hogy nem végzek fél ötre. Úgy alakult, hogy Exeterbe kell mennem. Szereznem kell egy kocsit itt Exhamptonban.

– Hogy jutott be a házba? – kérdezte az őrnagy.

– Nyitva volt az ajtó. Természetesen, azt hittem, hogy itt van.

Az őrnagy Evans felé fordult.

– Nem zárta be az ajtót, amikor elmentünk?

– Nem uram, nem volt kulcsom.

– Milyen ostoba vagyok – mormogta a kapitány.

– Ne törődjön vele – mondta Ronnie. – Mivel lent nem találtam senkit, feljöttem és körülnéztem.

– Természetesen nincs jelentősége – mondta kurtán az őrnagy – csak megijesztett, ennyi az egész.

– Nos – mondta Ronnie fölényesen –, akkor én most lelépek. Viszlát!

Az őrnagy dörmögött valamit, Ronnie pedig lejött a lépcsőn.

– Figyeljen csak – mondta hirtelen kisfiúsan –, nem bánná, ha arra kérném… öő… mutassa meg, hol történt a gyilkosság?

Az őrnagy a hüvelykujjával a szalon irányába bökött.

– Benézhetnék?

– Ha akar – dörmögte az őrnagy.

Ronnie kinyitotta az ajtót és bement. Csak néhány percig volt odabenn és már jött is vissza.

Az őrnagy közben felment az emeletre, de Evans még a hallban volt. Egy éber bulldog levegőjét árasztotta, ahogy kicsi, mélyen ülő szemeivel Ronnie-t figyelte. Az egész ember csupa rosszindulatú fürkészés volt.

– Tudja – fordult hozzá Ronnie –, mindig azt hittem, az ember nem tudja kimosni a vérfoltokat. Azt hittem, akármennyit mossák, mindig visszajön. De persze az öregfiút homokzsákkal ütötték le, igaz? Milyen ostoba vagyok! Ilyen volt, mint ezek, ugye?

Lehajolt és felvett egy hosszú párnát az egyik ajtó mellől.

Elgondolkodva méregette a súlyát, majd egyensúlyozni kezdett vele.

– Csinos kis játékszer, igaz?

Néhányszor megpörgette a homokzsákot a levegőben.

Evans néma maradt.

– Hát – folytatta Ronnie, érezve hogy a csend nem éppen elismerő –, jobb, ha most már elmegyek. Attól tartok, egy kicsit elefánt voltam a porcelánboltban.

A fejével felfelé bökött, az emelet irányába.

– Elfelejtettem, hogy cimborák voltak. Elválaszthatatlanok, igaz? Na, most már tényleg megyek. Sajnálom, ha rosszat mondtam.

Ronnie átsétált a hallon és kilépett az ajtón. Evans egészen addig mozdulatlanul állt a hallban, amíg meg nem hallotta a távozó Mr. Garfield után becsukódó kapu hangját. Csak akkor ment fel a lépcsőn és csatlakozott Burnaby őrnagyhoz. Minden szó nélkül ott folytatta, ahol abbahagyta. Egyenesen átvágott a szobán és letérdelt a cipős szekrény elé.

Fél háromra befejezték a munkát. Egy bőrönd ruhát és fehérneműt Evans kapott, egy másikat gondosan összeszíjaztak, hogy majd a Tengerész-árvák Otthonába küldik. A számlákat és egyéb papírokat aktatáskába gyűjtötték, Evans pedig utasítást kapott, hogy keressen helyi szállítmányozót a különböző trófeák elszállítására. Ezeknek Burnaby őrnagy nem tudott helyet szorítani a bungalójában. Mivel Trevelyan kapitány a házat bútorozva bérelte, más intéznivaló nem is akadt.

Amikor mindennel készen voltak, Evans idegesen megköszörülte a torkát néhányszor és megszólalt.

– Bocsánat, uram de… én most állást keresek, ellátnám egy úriember körül az összes teendőket, ahogyan Trevelyan kapitánynál tettem.

– Ó igen, persze. Mondja meg nyugodtan bárkinek, hogy hozzám fordulhat ajánlólevélért. Minden rendben lesz.

– Elnézést uram, de nem erre gondoltam. Rebecca és én meghánytuk-vetettük a dolgot és azt gondoltuk… szóval kipróbálna minket?

– De hát én… én gondoskodom magamról. Az az öreg hogyishívják naponta átjön, kitakarít és főz egy-két ételt. Ez minden, amit én ajánlhatok.

– Valójában nem a pénz számít, uram – válaszolt gyorsan Evans. – Tudja uram, én nagyon szerettem a kapitányt, és ha most önnek ugyanúgy szolgálhatok, ahogyan neki tettem, nos, akkor majdnem olyan lenne, mint régen, ha érti uram, mire gondolok.

Az őrnagy megköszörülte a torkát és elfordította a tekintetét.

– Ez nagyon tisztességes magától, szavamra. Majd… majd gondolkodom rajta.

Az őrnagy oly gyorsan menekült, hogy szinte rohant lefelé az úton. Evans, arcán megtérő mosollyal nézett utána.

– Ő és a kapitány, mint két tojás – dünnyögte.

Aztán töprengő kifejezés jelent meg az arcán.

– Vajon hová tűnhettek? – mormogta. – Ez furcsa egy kicsit. Meg kell kérdeznem Rebeccá-t, mit gondol.

HUSZONNEGYEDIK FEJEZET

Narracott felügyelő fejtegetései

– Nem vagyok teljesen nyugodt, uram – jegyezte meg Narracott felügyelő.

A rendőrfőnök kérdőn nézett rá.

– Nem, már közel sem vagyok annyira nyugodt, mint voltam – erősítette meg Narracott felügyelő.

– Azt hiszi, nem az igazi bűnöst kaptuk el?

– Nem vagyok elégedett. Az elején minden egy irányba mutatott, de most… valahogy más a helyzet.

– A Pearson elleni bizonyítékok nem változtak.

– Igen, de azóta újabb tények kerültek napvilágra, uram. Itt van mindjárt a másik Pearson, Brian. Úgy éreztük nem kell tovább vizsgálódnunk, és így elfogadtam azt az állítást, hogy Brian Ausztráliában van. Most kiderül, hogy egész idő alatt Angliában volt! Valószínű, hogy két hónappal ezelőtt tért vissza és nyilvánvalóan ugyanazon a hajón jött, amelyikkel a Willettek is utaztak. Nagyon úgy látszik, hogy a hajón belehabarodott Miss Willettbe. Bárhogy is van, az biztos, hogy valamilyen okból családja egyetlen tagját sem értesítette a visszajöveteléről. Sem a bátyja, sem a nővére nem tudott arról, hogy Angliában van. A múlt hét csütörtökén elhagyta londoni szállodáját, az Ormsby Hotelt a Russel Square-en és a Paddington-pályaudvarra hajtatott. Semmiféle felvilágosítást nem hajlandó adni arról, hol volt és mit csinált ettől

az időponttól kezdve egészen kedd éjszakáig, amikor Enderby belebotlott.

– Figyelmeztette az ilyen magatartás súlyos következményeire?

– Azt válaszolta, hogy nem csinált semmit. Semmi köze sincs a gyilkossághoz és a mi dolgunk, hogy bebizonyítsuk, ha mégis volna köze hozzá. Hogy a kérdéses napokon hogyan osztotta be az idejét, az az ő magánügye, nem tartozik a rendőrségre. Határozottan megtagadta, hogy elmondja, hol volt és mit csinált.

– Ez rendkívül különös – mondta a rendőrfőnök.

– Igen, uram, rendhagyó eset. Tudja, semmi értelme elrugaszkodni a tényektől, de ez a fickó sokkal inkább hasonlít az elképzelhető tettesre. Van valami összeegyeztethetetlen abban, hogy James Pearson felkap egy homokzsákot és fejbe ver vele egy öregembert. Ugyanez, hogy úgy mondjam mindennapos eset lehet Brian Pearson számára. Vérmes típus, olyan akinek könnyen jár el a keze. És azt se felejtsük el, hogy ugyanolyan része van az örökségből, mint a másik fiúnak!

– Igen. Ma reggel Mr. Enderby társaságában látogatott meg, a fellépése könnyednek, tisztességesnek és becsületesnek látszott. De ez nem ér semmit, uram, abszolút semmit.

– Hm… Úgy gondolja…

– A tények nem támasztják alá. Miért nem jelentkezett előbb? A nagybátyja haláláról már szombaton írtak az újságok. A bátyját hétfőn letartóztatták, és ekkor sem ad életjelet magáról. És továbbra sem adott volna, ha az újságíró nem szalad vele össze tegnap éjfélkor Sittaford House kertjében.

– Mit keresett ott? Úgy értem, Mr. Enderby.

– Tudja milyenek az újságírók – mondta Narracott –, mindig szaglásznak valami után. Titokzatosak.

– Igen gyakran egyszerűen gusztustalanok. Bár megvan a maguk haszna – mondta a rendőrfőnök.

– Azt hiszem, az ifjú hölgy vette rá őt a dologra – mondta Narracott.

– Milyen ifjú hölgy?

– Miss Emily Trefusis.

– Hogyan került a dologba?

– Fenn járt Sittafordban és körülnézett. Olyan nő, akit kemény jellemnek szoktak nevezni. Nem sok olyasmi van, ami elkerüli a figyelmét.

– Brian Pearson hogyan számolt be a történtekről?

– Azt mondta, az ifjú hölgy, vagyis Violet miatt ment Sittaford House-ba. A lány azért jött ki csak késő éjjel a találkozóra, amikor már mindenki aludt, mert nem akarta, hogy az anyja tudomást szerezzen róla. Ez az ő változatuk.

Narracott felügyelő hangja tisztán elárulta, hogy egy szót sem hisz az egészből.

– Én úgy látom uram, hogyha Enderby nem szalad bele, soha nem fedte volna fel az ittlétét. Visszament volna Ausztráliába és onnan követelte volna az örökségét.

A rendőrfőnök ajkán halvány mosoly suhant át.

– Hogy elátkozhatta ezeket a dögszagú, tolakodó újságírókat – dünnyögte maga elé.

– Van más is, ami napvilágra került – folytatta a felügyelő. – Ugye emlékszik, három Pearson-gyerek van. Sylvia Pearson Martin Deringnek, a regényírónak a felesége. Dering azt vallotta, hogy a kérdéses napon egy amerikai kiadóval ebédelt és vele töltötte a délutánt, este pedig egy irodalmi vacsorán vett részt. Elég valószínűnek látszik azonban, hogy egyáltalán nem volt ott a vacsorán.

– Ezt ki állítja?

– Ezt is Enderby.

– Azt hiszem találkoznom kell ezzel az Enderbyvel – szögezte le a rendőrfőnök. – Úgy tűnik, ő az egyik legmozgékonyabb ember ennek a nyomozásnak a során. Nem lehet vitás, a Napi Hírek stábja ragyogó fiatalemberekkel van tele.

– Persze lehetséges, hogy ez nagyon keveset vagy éppenséggel semmit sem jelent – folytatta Narracott. – Trevelyan kapitányt bizonyosan hat óra előtt ölték meg, így tehát nincs jelentősége annak, hogy Dering hol töltötte az estéjét. Akkor viszont miért hazudik szándékosan? Nem tetszik ez nekem, uram.

– Igaz – értett egyet a rendőrfelügyelő –, ez szükségtelennek látszik.

– Egy apróság az egész mesét hamissá teheti. Tudom, hogy túl merész a feltételezés, de elvileg Dering a tizenkettő tízes vonattal elhagyhatta a Paddington-állomást és kis idővel öt után megérkezhetett Exhamptonba. Megölhette az idős embert, elérhette a hat óra tíz perces vonatot és éjfél előtt ismét otthon lehetett. Akárhogy is, ezt érdemes ellenőrizni, uram. Meg kell vizsgálnunk a pénzügyi helyzetét, tudnunk kell nincs-e reménytelenül leégve. Minden pénzt, amit a felesége örökölt, biztosan megkaparintott, úgyhogy csak a nőt kell megkérdeznünk, hogy megtudjuk, amit akarunk. Azt is teljes bizonyossággal kell tudnunk, ha a délutáni alibi nem állja meg a helyét.

– Az egész ügy nagyon különös – mondta a rendőrfelügyelő –, de még mindig azt hiszem, hogy a Pearson ellen szóló tények nagyon sokatmondóak. Megértem, ha másképp látja a dolgot, hiszen olyan érzése lehet, hogy ártatlan embert tartóztattunk le.

– Rendben vannak a bizonyítékok, a körülmények összevágnak, minden tökéletes. Bármelyik bíróság vádat emelne ezek alapján. Mégis úgy van, ahogy mondja – nem hiszem, hogy ő a gyilkos.

– A menyasszonya is sokat tesz azért, hogy ezt bebizonyítsa.

– Miss Trefusis, igen. Igazi egyéniség, nem lehet senkivel összetéveszteni. Nagyszerű fiatal hölgy. Eltökélte, hogy kiszabadítja a fiút. Megszerezte magának ezt az újságírót, Enderbyt és most teljes erejéből megdolgoztatja. Túlságosan is jó ez a lány James Pearsonnak. Persze jóképű fickó, de erkölcs és jellem dolgában nem sok jutott neki.

– Ha uralkodó típusú fiatal nő, akkor pont ezt szereti – jegyezte meg a rendőrfelügyelő.

– Hát igen, az ízlést nem lehet megmagyarázni. Ha egyetért uram, én utánanézek Dering alibijének.

– Helyes, ne késlekedjék egy percet se. Mi a helyzet a végrendelet negyedik szereplőjével? Ugye van egy negyedik is?

– Igen, a húga. Nála minden rendben van. Már kihallgattam. Bizonyos, hogy öt órakor otthon volt, uram. Folytatom a Dering-ügyet.

Öt órával később Narracott felügyelő már Dering házában volt. Ez alkalommal Mr. Dering otthon volt. A szobalány először azt mondta, nem zavarhatja, mert ír. A felügyelő erre átadta neki a hivatalos névkártyáját, és utasította, hogy azonnal adja át Mr. Deringnek. Várakozás közben fel-alá sétált a szobában, és erősen törte a fejét. Néha felemelt az asztalról valami apró tárgyat, szórakozottan megnézegette, és visszatette a helyére. Egy viharvert öreg könyv is a keze ügyébe akadt.

„Büszkeség és balítélet”. Kinyitotta a borítót.

A könyv fülén elhalványult tintával írt nevet látott: Martha Rycroft. Ez a név valahogy ismerősnek tűnt neki, de pillanatnyilag nem tudta, miért.

Az író középmagas férfi volt dús barna hajjal. A maga stílusában jóképűnek számított, húsos piros ajkai feltűnőek voltak.

Narracott felügyelőre mindez kevés hatást gyakorolt.

– Jó reggelt, Mr. Dering! Sajnálom, hogy ismét háborgatnom kell.

– Nem tesz semmit, felügyelő úr, de nem tudok többet mondani annál, amit már elmondtam.

– Eddig úgy tudtuk, hogy a sógora, Brian Pearson Ausztráliában tartózkodik. Most kiderült, hogy az elmúlt két hónapban Angliában volt. Azt hiszem, sejtethették volna velem. A felesége azonban határozottan azt állította, hogy Új Dél-Walesben él.

– Brian Angliában!

Dering nagyon meglepettnek látszott.

– Biztosíthatom felügyelő úr, hogy erről a tényről nem volt tudomásom. A feleségem sem tudott semmit.

– Semmilyen módon nem lépett kapcsolatba önnel?

– Nem. Annyit biztosan tudok, hogy Sylvia ez alatt az idő alatt kétszer írt neki Ausztráliába.

– Nos, uram, akkor elnézést kell kérnem. Remélem, megérti, hogy arra gondoltam, Brian értesíteni fogja a rokonait, és kissé csalódtam, hogy ezt eltitkolják.

– Mi nem tudtunk semmiről. Kér egy cigarettát, felügyelő úr? Egyébként hallom, hogy elfogták a szökött fegyencet.

– Igen, kedden késő éjszaka. Nem volt szerencséje a leszálló ködd el. Nem tudott tájékozódni és gyakorlatilag körben járt. Húsz mérföldet gyalogolt és a végén fél mérföldnyire találta magát Princetowntól.

– Milyen különös, hogy a ködben mindenki körbejár! Szerencséje, hogy nem pénteken szökött meg, különben a nyakába varrták volna azt a gyilkosságot.

– Veszélyes ember. Féktelen Freddynek is nevezik. Rablás, erőszak, útonállás van a rovásán. Különös, kettős életet élt. Az egyikben művelt, tekintélyes és gazdag emberként ismerték. Nem tudom, nem Broadmoor-e ennek a látszatnak a színhelye. Időről időre aztán hatalmába kerítette valami leküzdhetetlen bűnözési vágy, eltűnt és a legsötétebb alakokkal állt össze.

– Gondolom nem sokan tudtak megszökni Princetownból?

– Közel áll a lehetetlenhez, uram. De ezt a szökést különösen jól tervezték meg és így is hajtották végre. Még nem ismerjük eléggé a részleteket.

– Nos, felügyelő úr, ha nincs más – mondta Dering és az órájára nézett –, akkor… nagyon elfoglalt ember vagyok.

– De van még valami – mondta a felügyelő. – Tudni akarom, Mr. Dering, miért mondta nekem azt, hogy pénteken este a Cecil Hotelben irodalmi vacsorán vett részt?

– Nem értem önt, felügyelő úr.

– Én azt hiszem, pontosan érti. Ön nem volt ott azon a vacsorán, Mr. Dering.

Mr. Dering habozott. A tekintete a felügyelő arcáról a mennyezetre, onnan az ajtóra, majd a cipőjére vándorolt.

– Hát, tegyük fel, hogy nem voltam ott. A pokolba is, mi dolga vele? Mi köze van ennek, vagy bárki másnak ahhoz, hogy mit csináltam a gyilkosság után öt órával?

– Mr. Dering, ön állított valamit a rendőrségnek, és én azt akarom, hogy igazolja ezt az állítást. Egy részéről bebizonyosodott, hogy nem igaz. Most ellenőrizni akarom a másik felét. Azt állítja, egy barátjával ebédelt és vele töltötte a délutánt.

– Igen, az amerikai kiadómmal.

– Hogy hívják?

– Rosenkraun, Edgar Rosenkraun.

– Hol lakik?

– Elhagyta Angliát. A múlt szombaton utazott el.

– New Yorkba?

– Igen.

– Akkor e pillanatban a tengeren van. Melyik hajóval utazik?

– Nem emlékszem.

– A hajózási társaságra csak emlékszik? Cunard vagy a White Star?

– Tényleg nem emlékszem.

– Akkor táviratozunk New Yorkija a kiadónak, ők biztosan tudják.

– A Gargantua nevű hajón utazik.

– Köszönöm, Mr. Dering. Gondoltam, hogy emlékezni fog, ha komolyan megpróbálja. Nos, tehát azt állítja, hogy Mr. Rosenkraun társaságában ebédelt és az egész délutánt is vele töltötte. Mikor váltak el?

– Úgy öt óra körül.

– És aztán?

– Erre nem válaszolok. Semmi köze hozzá. Amennyit tud, az pontosan elég a nyomozáshoz.

Narracott felügyelő eltűnődve bólogatott. Ha Rosenkraun igazolja Dering állítását, az íróval kapcsolatos minden vád összeomlik. Bármit is csinált azon az estén vacsora helyett, nem befolyásolja az ügyét.

– Mit szándékozik most tenni? – kérdezte Dering feszengve.

– Táviratozok Mr. Rosenkraunnak a Gargantua fedélzetére.

– A fenébe! Így belekever engem és a nevem nyilvánosságra kerül! Figyeljen ide!

Dering az íróasztalához sietett, néhány szót firkantott egy cetlire és odaadta a felügyelőnek.

– Feltételezem, hogy meg kell tennie, amire készül – mondta barátságtalanul –, de legalább tegye úgy, hogy ne ártson nekem. Nem tisztességes valakit előállítani csak azért, mert problémái vannak.

A kis papírdarabra az alábbiakat írta:

S. S. Rosenkraun, a Gargantua fedélzetén.

Kérem, igazolja azt, hogy 14.-én, pénteken Önnel ebédeltem, és délután öt órakor váltunk el.

Martin Dering

– Küldesse a választ egyenesen a címére, én nem bánom. De ne a Scotland Yard vagy a rendőrség kapja meg. Fogalma sincs, milyenek az amerikaiak! Ha a nevem a legkisebb mértékben is összefüggésbe kerül egy rendőrségi üggyel, a megbeszélt szerződés máris füstbe ment! Kezelje magánügyként, felügyelő úr.

– Nincs ellenvetésem, Mr. Dering. Csak az igazságot akarom tudni. A táviratot választ fizetve küldöm el és a magánlakcímemet adom meg Exeterben.

– Köszönöm, ön rendes ember. Nem olyan könnyű az írásból megélni, felügyelő úr. Meglátja, a válasz engem fog igazolni. A vacsorát illetően tényleg hazudtam, de az a helyzet, hogy a feleségemnek azt mondtam, hogy ott vagyok és azt gondoltam, ehhez a változathoz kell ragaszkodnom. Máskülönben sok kellemetlenségnek tettem volna ki magam.

– Ha Mr. Rosenkraun megerősíti az állítását, nincs mitől félnie, Mr. Dering.

– Kellemetlen ember – gondolta a felügyelő elhagyva a házat. – De meglehetősen bizonyosnak látszik abban, hogy az amerikai kiadó igazolni fogja őt.

Amikor felugrott a Devonba induló vonatra, eszébe jutott valami.

– Rycroft, hát persze! Így hívják az egyik Sittafordban lakó öregurat. Különös véletlen.

HUSZONÖTÖDIK FEJEZET

A Deller Caféban

Emily Trefusis és Charles Enderby a Deller Café kicsi asztalánál ültek Exeterben. Fél négy körül járt az idő, ebben az órában viszonylagos csend és béke uralkodott. Néhányan csendesen teáztak, de az étterem lényegében kihalt volt.

– No, mit gondolsz róla? – kérdezte Charles.

Emily a homlokát ráncolta.

– Nem könnyű – válaszolta.

A rendőrségi beszélgetés után Brian Pearson velük ebédelt. Emilyvel rendkívül udvariasan viselkedett, Emily véleménye szerint túlságosan is.

A csavaros eszű lánynak ez a túlbuzgóság valahogy természetellenesnek tűnt. Itt van egy fiatalember, éppen titkos

szerelmével találkozik éjszaka, amikor az ügybuzgó idegen felökleli. Brian Pearson mindezt birkatürelemmel viseli, és azonnal elfogadja Charles javaslatát, hogy szerezzenek egy autót és menjenek el a rendőrségre. Miért ez az alázatos belenyugvás? Emilynek az egész teljesen ellentétesnek látszott azzal a személyiséggel, amilyennek Brian Pearsont megítélte.

Sokkal inkább olyan jellemnek látszott, aki pokolra kívánja, aki az útjába áll.

Ez a birkaszerű magatartás gyanús. Emily megpróbálta megfogalmazni az érzéseit Enderbynék.

– Értelek – mondta Enderby. – Arra gondolsz, hogy a mi Brianünk titkol valamit, ezért próbálja elfedni basáskodó természetét.

– Pontosan.

– Gondolod, hogy megölhette az öreg Trevelyant?

– Brian olyan személyiség, akivel számolni kell. Azt hiszem meglehetősen gátlástalan, ha valamit el akar érni. Alig hiszem, hogy az életvitelében hajlandó volna az általánosan elfogadott normákat érvényesíteni. Az biztos, hogy nem egyszerű, jámbor angol.

– Félretéve a személyes megfontolásokat, úgy látod, hogy sokkal kezdeményezőbb, mint Jim?

– Sokkal inkább. Az a fajta, aki egy dolgot minden részletében jól vitelez ki, mert mindig ara az idegeinek.

– Emily, komolyan hiszed, hogy ő a tettes?

– Én… én nem tudom. A feltételeknek mindenesetre megfelel. Ő az egyetlen ember, aki megfelel nekik.

– Hogy érted azt, hogy megfelel a feltételeknek?

– Nos, először is, volt indítéka rá. – Emily az ujjain számolta sort. – Az indíték azonos: húszezer font. Másodszor: lehetősége is volt rá. Senki sem tudja, hol tartózkodott péntek délután. Minden további nélkül feltételezhetjük, hogy Trevelyan házának szomszédságában bujkált.

– Senkit sem találtak, aki láthatta volna őt Exhamptonban – mutatott rá Charles –, pedig elég jellegzetes alak.

– Nem is volt Exhamptonban. Charles, hát nem érted! Ha tényleg ő követte el a gyilkosságot, akkor jó előre eltervezte az egészet. Csak szegény ártatlan Jim az, aki balek módjára lejön és ott is marad a városban. Brian nyugodtan lehetett Lydfordban vagy Chagfordban, vagy akár Exeterben. Lydfordból gyalog is odamehetett. Főútvonal köti össze Exhamptonnal, ami nem volt járhatatlan a hó miatt. De azért jó kis séta lehetett.

– Azt hiszem, nyomoznunk kellene a környéken.

– A rendőrség éppen ezt teszi – mondta Emily –, és ők sokkal jobban csinálják nálunk. A nyilvános nyomozást jobb rájuk hagyni. Mi a magánjellegű és személyes szimatolásban vagyunk nyerők, Mrs. Curtis meghallgatásával, Miss Percehouse háttérfestő elbeszéléseivel, a Willettek figyelésével.

– Vagy éppenséggel nem, ahogy a mellékelt ábra mutatja.

– Visszatérve Brian Pearsonra, két feltételnek, mint lehetséges gyilkos, már megfelelt. Van indítéka és volt lehetősége. De van egy harmadik feltétel is, azt hiszem bizonyos vonatkozásban fontosabb is a többinél.

– Mi az?

– Az első perctől kezdve az volt az érzésem, nem hanyagolhatjuk el az asztaltáncoltatás különös pillanatait. Megpróbáltam a tőlem telhető leglogikusabban és legkevésbé elfogultan elemezni a történteket. Csak három megoldás lehetséges. 1. Természetfeletti esemény volt. Ez persze elvileg lehetséges, de én személy szerint kihúzom a listáról. 2. Szándékosan tette valaki. Ez esetben viszont képtelenség bármi épkézláb magyarázatot adni arra, hogy miért tette. Következésképpen ezt is kihúzhatjuk a listáról. 3. Véletlenül történt. Valaki elárulta magát, anélkül hogy ez szándékában állt volna. Gyakorlatilag tehát akarata ellenére. Öntudatlan kitárulkozás volt. Ha így volt, akkor a hat ember között volt egy, aki vagy határozottan tudta, hogy Trevelyan kapitányt megölik annak a délutánnak egy

bizonyos időpontjában, vagy pedig olyan beszélgetést folytatott vele, amelyből erőszakos cselekedetre következtethetett. A hat emberből senki sem tényleges gyilkos, de egy valaki lepaktált a gyilkossal. Nem találtunk kapcsolatot Burnaby őrnagy és valaki között, nem találtunk ilyet Mr. Rycroft vagy Ronald Garfield esetében sem. De amikor a Willettekhez érünk, már nem ugyanaz a helyzet. Violet Willett és Brian Pearson között van kapcsolat, méghozzá nem is akármilyen. Igen bizalmas viszonyban vannak, és Violet Willett a gyilkosság után feltűnően rossz idegállapotban volt.

– Azt gondolod, tudja?

– Ő vagy az anyja – egyikük valószínűleg.

– Van valaki, akit meg sem említettél. Mr. Duke.

– Tudom – mondta Emily. – Furcsa alak. Az egyetlen ember, akiről az égadta világon semmit sem tudunk. Kétszer is próbáltam meglátogatni, mindkétszer sikertelenül. Úgy látszik, nincs semmilyen kapcsolat közte és Trevelyan között vagy közte és a kapitány bármelyik rokona között. Egyszerűen semmiféle kapcsolatba nem hozható az üggyel és mégis…

– Nos – türelmetlenkedett Charles, amint Emily szünetet tartott.

– És mégis az ő házából jött ki Narracott felügyelő, amikor összetalálkoztunk vele. Mit tudhat Narracott Mr. Duke-ról, amit mi nem tudunk? Azt szeretném tudni.

– Gondolod…

– Tegyük fel, Duke gyanús figura, és a rendőrség tud róla. Tegyük fel, Trevelyan valamire rájön Duke múltjával kapcsolatban. Emlékezz rá, hogy szeretett kíváncsiskodni a bérlői után. Tegyük fel, hogy elment a rendőrségre és elmondta, amit tudott. És Duke egy tettestárssal megszervezte Trevelyan meggyilkolását. Tudom, hogy ez így rettentő melodramatikusan hangzik, de ennek ellenére ilyesfajta dolgok megtörténhetnek.

– Kétségtelenül, ez is egy elgondolás – mondta lassan Charles. Mindketten csendben, mélyen elmerültek a gondolataikban.

Aztán Emily hirtelen megszólalt.

– Ismered azt a kellemetlen érzést, amit akkor érez az ember, ha valaki nézi őt? Én most úgy érzem, mintha valakinek a tekintete égetné a hátamat. Ez csak képzelődés, vagy tényleg bámul valaki hátulról?

Charles óvatosan, néhány centivel megfordította a székét és körülnézett a kávéházban.

– Egy nő ül az egyik ablak melletti asztalnál – jelentette. – Csinos, magas, sötét hajú. Téged bámul.

– Fiatal?

– Nem, nem igazán. Helló!

– Kinek köszönsz?

– Ronnie Garfieldnak. Most jött be. Kezet ráz a nővel és leült az asztalához. Azt hiszem a nő rólunk beszél.

Emily kinyitotta a táskáját és eléggé feltűnően púderezni kezdte az orrát, a kis tükröt közben a megfelelő szögbe állítva.

– Ez Jennifer néni – mondta lágyan. – Felállnak.

– Távoznak – mondta Charles. – Nem akarsz beszélni vele?

– Nem – válaszolta Emily. – Azt hiszem, jobb, ha úgy teszek, mintha nem vettem volna észre.

– Tulajdonképpen miért ne ismerhetné Jennifer néni Ronnie Garfieldet, és miért ne teázhatna vele?

– És miért teázna vele?

– Miért ne teázna?

– Az isten szerelmére, Charles, ne kezdd folyton ezt a tenné – nem tenné okoskodást! Semmi értelme! A tény az, hogy leszögeztük, miszerint a szeánszon résztvevők közül senki sincs kapcsolatban a családdal. Erre nem telik el öt perc, és meglátjuk Ronnie Garfieldet, amint Trevelyan kapitány húgával teázik!

– Ez csak azt bizonyítja, hogy az ember sohasem tudhatja!

– Ez csak azt bizonyítja – mondta Emily –, hogy mindig újra kell kezdeni.

– Többféle módon – mondta Charles,

Emily ránézett.

– Ezt meg hogy érted?

– Jelenleg sehogy.

A kezét rátette a lányéra. Emily nem húzta el a kezét.

– Ennek az ügynek a végére kell járnunk – mondta Charles. – Aztán…

– Aztán? – kérdezte lágyan Emily.

– Bármit megtennék érted, Emily, egyszerűm bármit.

– Igazán? – fuvolázta Emily. – Ez borzasztó kedves tőled, drága Charles!

HUSZONHATODIK FEJEZET

Robert Gardner

Még talán húsz perc sem telt el, és Emily máris a Borostyánház ajtaján csengetett. Hirtelen elhatározás volt, az biztos. Úgy okoskodott, hogy Jennifer néni még *nem* érhetett vissza a teázásból Ronnie Garfielddel. Sugárzó mosolyt vetett az ajtót nyitó Beatrice-re.

– Megint én vagyok – mondta. – Tudom, hogy Mrs. Gardner nincs idehaza, de beszélhetnék Mr. Gardnerrel?

Az ilyesfajta kérés itt nyilván ritkaságszámba ment. Beatrice elbizonytalanodott.

– Hát nem is tudom. Felmegyek és megkérdezem, jó?

– Az jó lesz.

Beatrice felment az emeletre, Emily egyedül maradt a hallban. Beatrice néhány perc múlva visszatért, és arra kérte az ifjú hölgyet-, hogy kövesse őt.

Robert Gardner egy első emeleti nagy szobában feküdt az ablak mellett álló pamlagon. Nagy termetű, kékszemű, szőke hajú férfi volt. Emily arra gondolt, hogy pont úgy fest, ahogyan Trisztánnak

kellene megjelenni a Trisztán és Izolda harmadik felvonásában. Wágneri tenornak még eddig nem sikerült ilyen illúziót keltő külsőre szert tenni.

– Helló – köszöntötte Emilyt. – Ön a bűnös jövendőbelije, ugye?

– Így igaz, Robert bácsi. Ugye szólíthatom Robert bácsinak?

– Ha Jennifer megengedi. Milyen érzés, ha az ember fiúja börtönben senyved?

Kegyetlen ember, ezt Emily azonnal megállapította. Az a fajta férfi, aki olyan rosszindulatú tréfákat enged meg magának, amelyek az ember elevenébe vágnak. Emily azonban kihívásnak érezte a helyzetet és mosolyogva válaszolt.

– Nagyon izgalmas.

– Jim mesternek nem annyira izgalmas, igaz?

– Nos, azért mindenképpen tapasztalat, nem igaz?

– Arra megtanítja, hogy az élet nem mindig fenékig tejfel – jegyezte meg Robert Gardner élesen. – Ahhoz túl fiatal, hogy harcolt volna a világháborúban, igaz? Élhetett könnyen és kellemesen. Hát igen… Másként kapta meg a magáét.

Robert Gardner kutatón nézett Emilyre.

– Miért jött ide, mit akar tőlem?

Mintha lett volna valami gyanakvó árnyalat a hangjában.

– Ha az ember arra készül, hogy házasság révén családtaggá válik valahol, természetes, hogy előbb meg akarja ismerni azokat, akikkel rokonságba kerül.

– Akkor ismerje meg a legrosszabbat, mielőtt még nincs túl késő. Szóval tényleg úgy gondolja, hogy hozzámegy az ifjú Jimhez?

– Miért ne?

– Annak ellenére, hogy gyilkossággal vádolják?

– Annak ellenére.

– Még senkivel sem találkoztam, aki kevésbé lehangolt lenne magánál. Bárki azt gondolná, jól érzi magát a bőrében.

– Így is van. Rém izgalmas dolog egy gyilkos után vadászni!

– Micsoda?

– Azt mondtam, rém izgalmas dolog egy gyilkos után vadászni.

Robert Gardner Emilyre bámult, aztán hátradőlt a párnáira.

– Fáradt vagyok – mondta idegesen. – Nem tudok többet beszélni. Nővér, hol van a nővér? Nővér, fáradt vagyok!

Davis nővér a hívásra gyorsan besietett a szomszéd szobából.

– Mr. Gardner nagyon könnyen kifárad. Ha nem bánja, Miss Trefusis, talán jobb lenne, ha most távozna.

Emily felállt és vidáman bólintott.

– Isten vele, Robert bácsi! Egy napon talán visszajövök.

– Au revoir! – mondta Emily.

Már a bejárati ajtónál volt, amikor hirtelen megállt.

– Ó, benn felejtettem a kesztyűmet!

– Máris hozom, kisasszony.

– Nem, magam megyek érte – mondta Emily és már szaladt is felfelé a lépcsőn. Kopogás nélkül nyitott be a szobába.

– Ó, kérem, bocsássanak meg! Igazán sajnálom. A kesztyűm.

Kihívóan felvette a kesztyűket és édes mosolyt vetve a szobában egymás kezét fogva ülő két emberre, leviharzott a lépcsőn és elhagyta a házat.

– Ez a kesztyű-elhagyási jelenet igazán pompás! – mondta magának Emily. – Már a második alkalom, amikor bejött. Szegény Jennifer néni, vajon tud róla? Valószínűleg nem. Rohannom kell vagy megvárakoztatom Charlest!

Enderby Elmer Fordjában ült a megbeszélt helyen.

– Szerencsével jártál? – kérdezte, miközben a kocsiban levő pléddel betakarta a lányt.

– Bizonyos értelemben igen, de nem vagyok biztos benne.

Enderby kérdőn nézett rá.

– Nem – mondta Emily a tekintetre válaszolva –, most nem akarok beszélni róla. Tudod, meglehet, hogy semmi jelentősége, és akkor nem lenne becsületes.

Enderby nagyot sóhajtott.

– Ez kegyetlenség – állapította meg.

– Sajnálom – mondta Emily határozottan. – Ez van.

– A te dolgod – mondta Charles hűvösen.

Csendben autóztak, egyikük sem beszélt. Charles esetében ez a sértődöttség csendje volt, Emilynél azonban az ok a gyors felejtés volt.

Már majdnem beértek Exhamptonba, amikor Emily teljesen váratlan kérdéssel törte meg a csendet.

– Charles, te tudsz bridzsezni?

– Igen, miért?

– Csak gondolkodom. Tudod, mit mondanak, hogy mit kell tenned, amikor felbecsülöd a kezedben levő lapok értékét? Ha védekezel, akkor vedd számításba a nyerőket. De ha támadásban vagy, akkor vedd számításba a veszteseket. Nos, a mi ügyünkben mi most támadásban vagyunk, de talán rosszul fogtunk hozzá.

– Mire gondolsz?

– Nos, eddig a nyerőket vettük számításba, igaz? Úgy értem, azokat vettük szemügyre, akik meg tudták volna ölni Trevelyan kapitányt, bármilyen valószínűtlennek is tűnjék a dolog. Talán ez az oka annak, hogy most ennyire össze vagyunk zavarodva.

– Én nem vagyok összezavarodva – mondta Charles.

– Én annál inkább. Annyira, hogy gondolkodni sem tudok. Nézzük a dolgot a másik irányból. Vegyük számba a veszteseket, vagyis mindazokat, akik feltehetően nem tudták volna megölni a kapitányt!

– Jó, próbáljuk meg. Kezdjük a Willettekkel, aztán Burnaby, Rycroft és Ronnie következik. Ja, és persze Duke.

– Igen – értett egyet Emily. – Tudjuk, hogy egyikük sem tudta volna megölni a kapitányt, mert a gyilkosság idején mindannyian Sittaford House-ban voltak, mindannyian egymás szeme előtt, és mert mindannyian nem hazudhatnak. Igen, mindannyian gyanún felül állnak.

– Ami azt illeti, Sittafordban mindenki gyanún felül áll – mondta Enderby. – Meg Elmer is – lehalkította a hangját, hogy a sofőr ne hallja – hiszen pénteken az út autóval járhatatlan volt.

– De éppenséggel gyalogolhatott is – mondta Emily hasonlóan halk hangon. – Ha Burnaby őrnagy ott tudott lenni estére, Elmer elindulhatott délben. Ötre Exhamptonba ért, megölte Trevelyant és visszagyalogolt.

Enderby a fejét rázta.

– Nem hiszem, hogy vissza tudott volna menni. Emlékezz vissza, hegy a hóesés fél hétkor kezdődött. Te most tulajdonképpen Elmert vádolod?

– Nem – mondta Emily –, bár természetesen lehet őrült, kényszeres gyilkos is.

– Csitt – intette le Charles a lányt. – Ha meghall bennünket, nagyon megbántjuk.

– Mindenesetre nem jelenthetjük ki határozottan, hogy Elmer semmiképpen sem ölheti meg Trevelyant.

– Majdnem – mondta Charles. – Ugyanis nem gyalogolhatott Exhamptonba és vissza anélkül, hogy egész Sittaford ne tudott volna róla, és ne találta volna különösnek a sétát.

– Hát az biztos, hogy itt mindenki tud mindenről.

– Pontosan így van. Ezért mondom, hogy Sittafordban mindenki gyanún felül áll. Azok, akik nem voltak Willettéknél – Miss Percehouse és Wyatt kapitány – rokkantak. Nem tudnak hóekeként haladni a hóviharban. A kedves öreg Curtis és Mrs. Curtis, ha bármelyikük tette volna, Exhamptonban kellett tölteniük a hétvégét, és csal akkor jöhettek volna vissza, ha minden elcsendesedik,

Emily nevetett.

– Senki sem hiányozhat a hét végén Sittafordból anélkül, hogy észre ne vegyék. Curtis a nagy csöndről venné észre, ha Mrs. Curtis hiányozna. Hát persze! Abdul a mi emberünk! Pont, mint egy regényben. Abdul valójában tisztiszolga. Trevelyan kapitány egy

zendülés során a tengerbe hajíttatja legkedvesebb fivérét – valami ilyesmi.

– Nem hiszem – hűtötte le Emily fantáziáját Enderby –, hogy ez a boldogtalan, szomorú tekintetű indiai bárkit is megölhetne.

– Most jut eszembe – folytatta hirtelen Charles.

– Mi?

– Hát a kovács felesége. Aki a nyolcadik gyerekét várja. A vakmerő asszony állapota ellenére gyalog megteszi az utat Expamptonba és agyoncsapja Trévelyant a homokzsákkal.

– De miért, könyörgöm?

– Természetesen azért, mert az előző hét apja a kovács, de a nyolcadik gyerek Trevelyan kapitánytól van.

– Charles – mondta Emily –, ne légy ízléstelen.

– Arról nem beszélve – folytatta –, hogy a kovács a tettes, nem a felesége. Milyen életszagú eset! Gondold csak el, hogyan forgatja az az izmos barna kar a levegőben a homokzsákot! A felesége észre se veszi, hogy nincs otthon a férje, annyi a tennivaló a hét pulya körül. Még arra sem lenne ideje, hogy egy férfit észrevegyen maga körül.

– Ez már a teljes elhülyülés, Emily – mondta Charles.

– Majdhogynem – hagyta helyben Emily. – A vesztesek számbavétele nem volt túl sikeres.

– És veled mi a helyzet?

– Velem?

– Hol voltál, amikor a gyilkosság történt?

– Milyen eredeti! Sose jutott eszembe. Természetesen Londonban voltam. De nem hinném, hogy bizonyítani is tudom. Egyedül voltam a lakásomban.

– Na, látod – csapott le rá Charles. – Indíték meg minden. A vőlegényed húszezer fontot örökölhet! Mit akarsz még?

– Charles, okos vagy. Be kell látnom, hogy én a leggyanúsabbak közé tartozom. Sosem gondoltam erre azelőtt.

HUSZONHETEDIK FEJEZET

Narracott lép

Két nappal később Emily Narracott felügyelő irodájában ült. Aznap reggel érkezett Sittafordból.

Narracott felügyelő elégedetten nézte a lányt. Nagyra becsülte benne a kurázsit, a bátor elszántságot, hogy nem adja fel és élvezte eltökélt vidámságát. Küzdő típus volt, és Narracott felügyelő tisztelte ezt. Magánemberként az volt a véleménye, hogy Jim Pearson mellé túlságosan is értékes ez a lány, még akkor is, ha a fiatalember nem vétkes a gyilkosságban.

– A könyvekben általában az áll – mondta a felügyelő –, hogy a rendőrség elszántan keres egy áldozatot magának, és a legkevésbé sem törődik azzal, hogy ártatlan-e vagy sem mindaddig, amíg elég bizonyítékot tud összehozni ellene ahhoz, hogy a vádemelés megtörténjék. Ez nem igaz, Trefusis kisasszony. Mi csak a bűnöst akarjuk.

– Tényleg bűnösnek tartja Jimet, Narracott felügyelő úr?

– Erre nem tudok hivatalos választ adni, Miss Trefusis. De azt elmondhatom, hogy nemcsak az ellene szóló bizonyítékokat vizsgáljuk körültekintően, hanem a mások ellen felmerülteket is.

– A bátyja, Brian ellen felmerült bizonyítékokra céloz?

– Mr. Brian Pearson körül sok minden nincs rendben. A kihallgatása során nem válaszolt a kérdésekre és minden információt megtagadott magáról. Azt hiszem azonban – itt Narracott felügyelő halvány devonshire-i mosolya széles vigyorrá változott –, hogy egészen helytálló elképzeléseim vannak Mr. Brian Pearson tevékenységének néhány mozzanatáról. Ha igazam van, fél órán belül megtudom. Aztán itt van még Mr. Dering is.

– Találkozott vele? – kérdezte kíváncsian Emily.

Narracott felügyelő nézte a lány életteli arcát és kísértést érzett, hogy feladja a hivatalos óvatosságot. Hátradőlt a székében, és beszámolt a Deringgel folytatott beszélgetésről. Mikor befejezte, a könyöke mellől előhalászott egy dossziét és kivette belőle annak a táviratnak a másolatát, amelyet a Gargantua fedélzetére küldött.

– Ez az a távirat, amit elküldtem, és itt a rá adott válasz – adta Emily kezébe a papírokat.

Emily elolvasta a tartalmukat.

Narracott
Drysdale Road 2, Exeter
Határozottan megerősítem Mr. Dering állítását. Egész péntek délután társaságomban volt.

Rosenkraun

– Ez bosszantó – csattant fel Emily, és enyhébb kifejezést használt, mint amit először gondolt. Tudta, hogy a felügyelő régi vágású ember és könnyen megbotránkozik.

– Igen, ez kellemetlen – válaszolt Narracott eltűnődve. Az a halvány, álmos devonshire-i mosoly megint ott játszadozott az arcán.

– Én gyanakvó ember vagyok, Miss Trefusis. Mr. Dering szempontjai teljesen érthetőek, de azért arra gondoltam, kár lenne teljesen a kezére játszani. így aztán küldtem egy másik táviratot is.

Narracott megint két papírt adott Emily kezébe. Az első így szólt:

Tájékoztatást kérek
Tárgy: Trevelyan kapitány meggyilkolása Megerősíti Martin Dering alibijét a péntek délutánt illetően?

Narracott
Körzeti felügyelő, Exeter

A visszaküldött távirat izgatottságról árulkodott és arról, hogy a költségei nem játszottak szerepet.

Fogalmam sem volt róla, hogy bűnügyről van szó. Egész pénteken nem láttam Martin Deringet. Állítását barátként azért erősítettem meg az előző táviratban, mert azt hittem, a felesége figyelteti őt válási tervei miatt.

– Ó, felügyelő úr, ez nagyon ügyes!

A felügyelőnek ez a megállapítás nem okozott meglepetést. Elégedetten mosolygott.

– A férfiak milyen szolidárisak egymással – jegyezte meg Emily. – Szegény Sylvia. Bizonyos értelemben a férfiak fenevadak. Ezért olyan nagyszerű érzés, amikor találunk egy férfit, akiben megbízhatunk.

Emily varázsosan mosolygott a felügyelőre.

– Nos, Miss Trefusis, tudnia kell, hogy mindez nagyon bizalmas – figyelmeztette a lányt a felügyelő. – Már eddig is tovább mentem a kelleténél.

– Azt hiszem, ez imádnivaló dolog öntől. Soha, soha nem fogom elfelejteni.

– Ne felejtse el! De egy szót sem senkinek!

– Úgy érti, Charlesnak sem… Mr. Enderbynek sem mondhatom el?

– Az újságírók már csak újságírók maradnak – állapította meg a felügyelő. – Bármennyire is megszelídítette őt, Miss Trefusis, a hírek azok hírek, nem igaz?

– Hát akkor nem mondom el neki. Bár az az érzésem, csinos kis szájkosarat tettem rá, mégis önnek van igaza, az újságíró mindig újságíró marad.

– Sose osszuk meg az értesüléseinket, ha nem feltétlenül szükséges, ez az én elvem – mondta Narracott felügyelő.

Emily szemében játékos fény villant, jelezve hogy tisztában van azzal, milyen súlyosan megszegte a felügyelő ezt a szabályt az elmúlt fél óra során.

Hirtelen seregnyi emlék jutott az eszébe, persze most már nem volt jelentőségük. Úgy látszott, most minden pontosan az ellenkező irányba mutat. De azért mégis jó lenne tudni!

– Narracott felügyelő – szólalt meg hirtelen Emily. – Kicsoda Mr. Duke?

– Mr. Duke?

Emily úgy látta, a felügyelőt kissé meglepi a kérdés.

– Emlékszik, az ő házából jött ki, amikor Sittafordban találkoztunk.

– Hát persze, emlékszem. Az az igazság, Miss Trefusis, hogy szerettem volna egy független beszámoló birtokába jutni asztaltáncoltatásról. Burnaby őrnagy nem mestere a pontos leírásnak.

– Az ön helyében én inkább olyasvalakihez fordultam volna, mint például Mr. Rycroft. Miért esett a választása Mr. Duke-ra?

Egy kis szünet után a felügyelő megszólalt.

– Csak megérzés.

– Kíváncsi vagyok. Kíváncsi vagyok, vajon tud-e valamit a rendőrség Mr. Duke-ról.

Narracott nem válaszolt, szemét mereven az itatóspapírra szegezte.

– A feddhetetlen életű férfiú! Talán így lehetne a legjobban jellemezni őt. Bár meglehet, nem mindig élt ilyen feddhetetlen életet. A rendőrség esetleg tud ilyesmiről?

Narracott felügyelő megpróbált elrejteni egy mosolyt, de ez a kis grimasz nem kerülte el Emily figyelmét.

– Ugye szeret találgatni, Miss Trefusis – mondta a felügyelő nyájasan.

– Ha az emberek nem mondják el, amit tudni akarunk, kénytelenek vagyunk találgatni.

– Ha valaki, ahogy ön mondja, feddhetetlen életet él, és zaklatás és kellemetlenség lenne, ha az előéletében kotorásznánk, nos, akikor a rendőrség képes úgy dolgozni, hogy nem fedi fel a terveit. Senkit sem szándékozunk rossz színben feltüntetni.

– Ezt értem – mondta Emily. – Elment hozzá, igaz? Ez azonban mindenféleképpen azt jelenti, arra gondolt, hogy valami köze lehet a bűntetthez. Szeretném tudni, ki ez a Mr. Duke valójában, és a kriminológia mely területén működött a múltban?

Kihívóan nézett a felügyelőre, de csak rezzenéstelen faarcot látott. Beletörődött, hogy erről a pontról nem tudja kimozdítani Narracott felügyelőt. Sóhajtott és elbúcsúzott.

Amikor elment, Narracott ismét az itatósra meredt, a kis mosoly megint ott játszadozott a szája sarkában. Aztán csengetett, kisvártatva belépett egyik beosztottja.

– Nos? – kérdezte a felügyelő.

– Minden rendben, uram. De nem a Hercegség Princetownban, hanem a Két Hídnál lévő szálloda.

– Vagy úgy – mondta a felügyelő és átvette a papírokat. – Ezzel le van zárva a dolog. Kiderítette, mit csinált a másik fickó pénteken?

– Annyi bizonyos, hogy Exhamptonba az utolsó vonattal érkezett, de azt még nem tudjuk, mikor hagyta el Londont. Folyik a nyomozás.

Narracott bólintott.

– Itt a bejegyzés uram Sommerset House-ból…

Narracott kinyitotta az iratot. Hivatalos bejegyzés volt egy házasságról, amelyet William Martin Dering és Martini Elizabeth Rycroft kötöttek 1894-ben.

– Még valami?

– Van, uram, Mr. Brian Pearson a Kék Kémény nevű hajóstársaság hajóján, a Phidiason érkezett Ausztráliából. A hajó érintette Fokvárost is, de az utasok névjegyzékén nem szerepel Willett név. Anya és lánya Dél-Afrikából egyáltalán nincs közöttük.

Van viszont Mrs. és Miss Evans és Mrs. és Miss Johnson Melbourne-ből. Az utóbbiak leírása illik a Willetekre.

– Hmm. Johnson – mondta a felügyelő. – Valószínűleg sem a Willett, sem a Johnson nem valódi nevek. Azt hiszem, megfelelően informálódtunk róluk. Van még valami?

– Úgy látszott, egyéb már nincsen.

– Nos – állt fel Narracott –, azt hiszem, eleget tudunk ahhoz, hogy cselekedjünk.

HUSZONNYOLCADIK FEJEZET

A bakancs

– De drága hölgyem – magyarázta Mr. Kirkwood –, mit gondol, mit találhat Trevelyan kapitány lakásán? A kapitány összes holmiját elszállították. A rendőrség centiről centire átkutatta a házat. Tökéletesen megértem az álláspontját és azt a törekvését, hogy öööö… tisztázza, ha lehetséges Mr. Pearsont. De mit tehet?

– Nem azt remélem, hogy találok valamit –mondta Emily – vagy észreveszek olyasmit, ami elkerülte a rendőrség figyelmét. Nem tudom megmagyarázni, Mr. Kirkwood. Talán… talán a hely légkörét szeretném megismerni. Kérem, adja ide a kulcsot. Nem lesz semmi baj.

– Biztos, hogy nem lesz baj – mondta Mr. Kirkwood méltóságteljesen.

– Akkor legyen olyan jó – kérlelte Emily.

Mr. Kirkwood volt olyan jó és egy elnéző mosoly kíséretében átadta a kulcsot. Mindent megtett, hogy Emilyvel mehessen. Ezt a katasztrófát a lány csak bámulatos taktikai érzékkel és kitartó szilárdsággal tudta elhárítani.

Emily ezen a reggelen levelet kapott. Amit Mrs. Belling a maga kétségkívül sajátos módján szavakba öntött, fontosnak látszott.

Kedves Miss Trefusis,
Emlékszem, hogy azt mondta, mennyire szeretne mindenről hallani, ami szokatlan, még akkor is, ha az nem fontos, és ez elég különös, bár talán egyáltalán nem fontos, mégis kötelességemnek érzem, hogy azonnal tudassam a kisasszonnyal, és azt is remélem, hogy levelemet még megkapja a mai utolsó vagy a holnap reggeli első postával. Az unokahúgom átjött és azt mondta, hogy nincs semmi jelentősége, de azért különös, és én egyet is értettem vele. A rendőrség azt mondja, és mindenki egyetért abban, hogy Trevelyan kapitány házából nem vittek el semmit, és hogy úgy mondjam, nem is volt ott semmi, ami értékes, és hogy mégis hiányzik valami, bár ezt akkor nem vették észre, mert nem volt fontos. De úgy látszik, kisasszony, hogy Trevelyan kapitány holmijai közül egy pár bakancs hiányzik, amit Evans vett észre, amikor Burnaby őrnaggyal rendet csináltak. Bár nem gondolom, hogy lenne bármi jelentősége, mégis úgy véltem, szeretné tudni. Az egy olyan pár bakancs, kisasszony, az a vastag fajta, amire az ember olajat szokott dörzsölni, és a kapitány azt szokta viselni, amikor kiment a hóba, de most nem ment ki, és ezért nincs értelme őrá gondolni. De viszont hiányzik az a bakancs, és senki sem tudja ki vitte el, és én tudom, hogy ez nem fontos, de kötelességemnek éreztem, hogy írjak, és remélem, hogy sértetlenül megkapja a levelemet, és azt is remélem, hogy nem aggódik túl sokat a fiatalúr miatt. Maradok a kisasszony igaz híve Mrs. J. Belling.

Emily gondosan elolvasta a levelet, aztán újból elolvasta az egészet. Utána megvitatta a tartalmát Charlesszal is.

– Bakancs – töprengett Charles. – Ennek semmi értelme.

– Kell, hogy jelentsen valamit – mondta Emily. – Különben miért hiányozna egy pár bakancs!

– Nem gondolod, hogy Evans találta ki?

– Miért tenné? Különben is, ha az emberek kitalálnak valamit, akkor az sokkal érdekesebb. Nem ilyen értelmetlen butaság, mint ez.

– A bakancs azt sugallja, hogy lábnyomok lehetnek a dologban – mondta Charles elgondolkodva.

– Tudom. De lábnyomokról szó sincs az egész ügyben. Talán ha nem kezdett volna el ismét havazni…

– Igen, de mégis.

– Odaadhatta valami csavargónak, az meg később eltette őt láb alól – találgatott Charles.

– Azt hiszem ez elképzelhető – vélekedett Emily –, csak nem nagyon jellemző Trevelyan kapitányra. Elképzelhető, hogy valami házkörüli munkára behívott valakit és adott neki egy shillinget, de soha nem erőszakolta volna rá a legjobb téli bakancsát.

– Rendben, feladom.

– Én nem. Ha törik, ha szakad, a végére járok.

Késedelem nélkül Exhamptonba ment és első útja a Három Koronába vezetett. Mrs. Belling nagy lelkesedéssel fogadta Emilyt.

– Kisasszony, az ifiúr még mindig börtönben! Szégyellhetik magukat! Itt senki sem hiszi, hogy a' fiatalúr tette. Mondanák csak akkor, amikor én is ott vagyok! Szóval megkapta a levelemet. Akar beszélni Evansszel? Itt lakik a saroknál, Hajóorr utca 85. Szívesen mennék én is, de nem hagyhatom itt a fogadót. Nem tudja eltéveszteni.

Emily nem is tévesztette el. Evans nem volt odahaza, de a felesége behívta a lányt. Emily leült, Mrs. Evanst is rávette ugyanerre és egyenesen a közepébe vágott.

– Azért jöttem, hogy arról beszéljünk, amit a férje Mrs. Bellingnek mondott, Trevelyan kapitány hiányzó pár bakancsáról van szó.

– Hát az bizony furcsa – mondta Mrs. Evans.

– A férje teljesen biztos benne, hogy hiányzik?

– Ó, igen. A kapitány nagyon sokat viselte télen. Kicsit nagy volt neki, ezért dupla zoknit húzott bele.

Emily bólintott.

– Nem lehetséges, hogy a kapitány odaadta javíttatni?

– Evans tudomása nélkül kizárt dolog – válaszolt a nő kérkedő hangon.

– Azért azt nem hiszem.

– Furcsa, hogy hiányzik, de nem hinném, hogy ennek bármi köze lehet a gyilkossághoz ugye, kisasszony?

– Nem valószínű – értett egyet E-mily.

– Találtak valami újat, kisasszony? – kérdezte izgatottan Evans felesége.

– Egy-két apróságot – de semmi fontosat.

– Azért gondoltam, mert a felügyelő Exeterből megint itt volt.

– Narracott felügyelő?

– Igen, ő az, kisasszony.

– Azzal a vonattal jött, amelyikkel én?

– Nem, autóval érkezett. Először a Három Koronába ment és a fiatalember poggyásza iránt érdeklődött.

– A fiatalember poggyásza iránt?

– Aki magával van, kisasszony.

Emily az asszonyra bámult.

– Tomot kérdezgették – folytatta Mrs. Evans. – Mindjárt utána találkoztunk és elmesélte nekem. Ez a Tom mindenre emlékszik. Arra is emlékezett, hogy a fiatalember csomagján két címke volt. Egy Exeterből és egy Exhamptonból való.

Emily arca felderült. Maga elé képzelte, amint Charles elköveti a bűntényt, hogy kizárólagos hírlapi szenzációt szerezzen magának. Valaki hajmeresztő történetet írhatna erre a témára.

Narracott felügyelő kitartó alapossága, ahogy mindenkivel kapcsolatban minden részletet ellenőrzött, tekintet nélkül arra, milyen távoli kapcsolatban állnak a bűnténnyel, egyszerűen lenyűgözte Emilyt. A felügyelőnek rögtön a beszélgetésük befejezése után el kellett indulnia Exeterből. Egy gyors autó könnyedén megelőzi a vonatot, és ő még meg is ebédelt Exeterben.

– Hová ment azután a felügyelő? – kérdezte.

– Sittafordba, Miss Trefusis. Tom hallotta, amikor a sofőrnek ezt mondta.

– Sittaford House-ba?

Emily tudta, hogy Brian Pearson még mindig a Willetteknél tartózkodik.

– Nem, kisasszony. Mr. Duke-hoz.

Megint Duke, az ismeretlen tényező. Emily tudta, hogy a tényekből kell a Mr. Duke-ra vonatkozó következtetéseket levonni, de úgy tűnt, ez a férfi mindenkire hasonló hatással van. Mindenki kellemes, hétköznapi embernek tartotta.

– Találkoznom kell vele – mondta magában Emily. – Azonnal odamegyek, mihelyt Sittafordba érek.

Gyorsan megköszönt mindent Mrs. Evansnak, átment Mr. Kirkwoodhoz. Ott a már ismert módon megszerezte a kulcsot, és most ott állt Trevelyan kapitány házának halljában és azon tűnődött, mit is keres itt tulajdonképpen.

Lassan felment a lépcsőn és bement az első szobába. Minden jel szerint ez volt Trevelyan kapitány hálószobája. Ahogy Mr. Kirkwood mondta, a kapitány személyes holmijait már elvitték. A takarók elvágólag összehajtva, a fiókok üresek. A szekrénynél egy hangár sem lehetett elhagyottabb. A cipősszekrény polcsorai üresen ásítoztak.

Emily sóhajtott, megfordult és lement. A szalonba lépett, ahol annak idején a meggyilkolt feküdt. Az ablak még mindig nyitva volt, a hó beszállingózott rajta.

Megpróbálta elképzelni a jelenetet. Kinek a keze mérhette a végzetes csapást Trevelyan kapitányra és miért? Tényleg öt óra huszonötkor ölték meg, ahogy mindenki hiszi vagy Jim valójában nem tudott uralkodni magán és hazudik? Lehet, hogy mivel senki sem válaszolt neki a bejáratnál, megkerülte a házat, benézett az ablakon és meglátta a kapitány holttestét, a látványtól halálosan megrémült és elmenekült? Bárcsak tudná az igazat! Mr. Dacres azt

mondja, Jim ragaszkodik a történetéhez. De Jim könnyen kiborul. Nem lehet biztos semmiben.

Lett volna valaki más is a házban, ahogy Mr. Rycroft gondolja, valaki, aki hallotta a veszekedést és üstökön ragadta az alkalmat?

Ha így is volna, segít-e ez bármit is a bakancs kérdésének megoldásában? Talán Trevelyan hálószobájában lehetett valaki? Emily ismét keresztülment a halion és vetett egy pillantást az ebédlőbe is. Két bőrönd állt a közepén, gondosan átszíjazva és felcímkézve. A tálaló üres volt, az ezüstserlegek Burnaby őrnagy házában pihentek.

Emilynek feltűnt, hogy a három, díjként nyert regény, amelyekről Charles Evanstól hallott, és amelyekről oly színesen számolt be, most ott feküdt mindenkitől elfelejtve egy széken.

Emily még egyszer körülnézett az ebédlőben. Semmi érdekes, gondolta magában. Megint felkaptatott a lépcsőn és újból bement a kapitány hálószobájába.

Meg kell tudnia, hogy miért hiányzik az a bakancs! Amíg nem képes valami épkézláb magyarázatot összekotyvasztani az eltűnésükről, addig képtelen kiverni a fejéből az egészet. Ez a pár bakancs nevetségesen nagy jelentőségűvé nőtte ki magát, minden mást elhomályosított, ami az üggyel volt kapcsolatos. Hát nincs semmi, ami a segítségére lenne?

Kihuzigálta a fiókokat és megtapogatta a mögöttük lévő helyet. A detektívregényekben mindig találnak egy előzékeny papírdarabot. A valóságban persze az ember nem számíthat ilyen szerencsés véletlenekre, vagy talán a felügyelő és az emberei nagyon alaposak. Tovább tapogatta a szőnyegek széleit, megvizsgálta az ágybetétet. Nem igazán tudta, mit keres ezeken a helyeken, de egy vadászkopó szenvedélyével kutatott.

Amint felállt, hogy kiegyenesítse egy kicsit a hátát, valami feltűnt neki. Egy apróság a szoba katonás rendjében, egy semmiség, ami nem illett a képbe. A kis korom halom a kandalló rostélyán, Emily feszült izgalommal nézte, mint a madár a kígyót. Közelebb

ment, de a szemét nem vette le róla. Ez most nem ésszerű következtetés volt, nem ok és okozati összefüggés. Egyszerűen csak egy halom korom volt, és ennek a látványa felvetett egy bizonyos lehetőséget. Emily felgyűrte a ruhaujját és mindkét karját feltornászta a kéménybe.

Egy pillanattal később már elmondhatatlan élvezettel szemlélte a gondosan újságpapírba tekert csomagot. Egy mozdulattal letépte az újságot, és ott díszelgett előtte a hiányzó bakancs.

– De miért? Itt van, de miért? Miért?

Kézbe vette a bakancsokat, megvizsgálta őket kívül-belül, és az agyában ugyanaz a kérdés dörömbölt kitartóan. Miért?

Valaki elvette Trevelyan kapitány bakancsát és elrejtette a kéményben. De az isten szerelmére, miért?

– Rögtön megbolondulok – kiáltott fel kétségbeesve.

Fogta a bakancsokat és lerakta őket a szoba közepére. Aztán odahúzott egy széket, és leült velük szemben. Arra kényszerítette magát, hogy a nyomozás első percétől kezdve mindent végiggondoljon, minden részletet felelevenítsen, akár ő maga tudta meg, akár mások szóbeszédéből szerzett róla tudomást. Minden szereplőt számításba vett, kivétel nélkül.

Egyszercsak különös, homályos ötlet körvonalai kezdtek kirajzolódni. A gondolatot a szoba közepén álló, ártatlan és néma bakancsok sugallták.

– Ha így van, ha tényleg így van…

Felkapta a bakancsokat és lerohant a lépcsőn.

Berontott az ebédlőbe és a sarokban álló szekrényhez ment. Ebben sorakoztak nagy összevisszaságban a kapitány sportdíjai és felszerelései, mindaz, amit nem mert női bérlői keze ügyében hagyni. A sí, az elefántláb, a vizilótalpak, a horgászfelszerelések – és mind arra várt, hogy a Young és Peabody cég szakértő kezei becsomagolják és elraktározzák.

Emily a bakanccsal a kezében előrehajolt.

Egy perc múlva felhevülten és kételkedve felállt.

– Szóval így állunk.

Lehuppant egy székbe. Még nagyon sok mindent nem értett. Néhány perc múltán aztán felállt és hangosan beszélni kezdett.

– Tudom ki ölte meg Trevelyan kapitányt. De nem tudom, hogy miért. Fogalmam sincs, miért. De nem vesztegethetem itt az időt tovább.

Gyorsan elhagyta a házat. Csak néhány percig tartott, amíg talált egy autót, amelyik elvitte Sittafordba. Mr. Duke házához hajtatott. Kifizette a sofőrt és felment a házhoz vezető ösvényen.

Hangosan kopogtatott a kopogtatóval. Néhány pillanat múlva testes férfi nyitott ajtót.

Emily most először szemtől szemben állt Mr. Duke-kal. A férfi arca nem árult el semmilyen érzelmet.

– Mr. Duke, ha nem csalódom?

– Igen.

– Az én nevem Miss Trefusis. Bejöhetek?

A férfi egy pillanatig habozott, aztán félreállt, hogy beengedje Emilyt. A lány bement a nappaliba, a férfi becsukta a bejárati ajtót és követte.

– Narracott felügyelőt keresem. Itt van? – kérdezte Emily.

Most megint rövid csend következett. Mr. Duke nem tudta egész pontosan, mit válaszoljon. Végül úgy látszott, elhatározza magát. Mosolygott. Nagyon furcsa mosoly volt.

– Narracott felügyelő itt van. Milyen ügyben akar vele beszélni?

Emily előhúzta a magával hozott csomagot és kibontotta, aztán megfogta a pár bakancsot és Mr. Duke-kal szemben az asztalra helyezte.

– Ezekről a bakancsokról akarok vele beszélni.

HUSZONKILENCEDIK FEJEZET

A második szeánsz

– Hahó, hahó, hahó – kiabált Ronnie Garfield, Mr. Rycroft éppen lassan odaért a posta felől az ösvény meredek, lejtős részéhez. Megállt, megvárta amíg Ronnie beéri. – A helyi Harrod's áruházban járt? – szellemeskedett Ronnie. – Az öreg Hibbert mamánál?

– Nem – felelte Mr. Rycroft. – Sétáltam egyet a kovácsműhely mellett. Csodálatos ma az idő.

Ronnie felnézett a mélykék égre.

– Hát bizony, szebb, mint a múlt héten. Gondolom a Willettekhez készül.

– Igen. És ön?

– Én is. Ez a mi kis vidám szigetünk itt Sittafordban, hála a Willett hölgyeknek. Nem szabad letörtnek lenni, ez az aranyszabályuk. Éljünk úgy, mint máskor. A nénikém persze azt mondja, érzéketlen dolog, hogy a temetés után ilyen rövid idővel vendégségbe hívják az embereket, de ez csak üres fecsegés. Csak azért mondja ezt, mert ideges a Perui Császár miatt.

– A perui császár miatt? – kérdezte Mr. Rycroft meglepődve.

– Az egyik nyomorult macska. Kiderült, hogy nem császár, hanem császárné, és ez Caroline nénit aggasztja. Egyáltalán nem kedveli a szexproblémákat. A keblében dúló érzelmektől úgy szabadult meg, hogy rosszmájú megjegyzéseket faragott a Willettekről. Miért ne hívnának vendégeket teára? Trevelyan nem volt a rokonuk.

– Nagyon igaz – válaszolt szórakozottan Mr. Rycroft. A figyelmét egy felettük elrepülő madár kötötte le, amelyben ritka fajt vélt felfedezni.

– Milyen bosszantó! Nincs velem a távcsövem.

– Ha már Trevelyanról esett szó, mit gondol, lehet, hogy Mrs. Willett jobban ismerte, mint állítja?

– Ezt miért kérdezi?

– Mert nagyon megváltozott. Látott már ilyet valaha? Az elmúlt héten húsz évet öregedett. Észre kellett vennie.

– Igen, észrevettem.

– Na, látja. Trevelyan halála így vagy úgy nagy megrázkódtatás volt neki. Furcsa lenne, ha kiderülne, hogy Mrs. Willett tulajdonképpen az öreg fiú rég elveszett felesége, akit ifjú korában elhagyott, most meg nem ismert rá.

– Alig hinném, hogy ez valószínű, Mr. Garfield.

– Túlságosan hasonlít valami kasszasikerre a moziban, nem igaz? Ennek ellenére nagyon különös dolgok történnek. Olvastam néhány elképesztő dolgot a Napi Hírekben, olyanokat, hogy el se hinném, ha nem látom kinyomtatva.

– Azért mert az újságban látta, hihetőbbek? – kérdezte Mr. Rycroft epésen.

– Ugye nem az esete a fiatal Enderby, igaz?

– Nem szeretem a faragatlan szaglászást olyan ügyekben, amelyek nem tartoznak az illetőre.

– Igen, de őrá tartoznak – makacskodott Ronnie. – A szaglászás a szegény fickó munkája. Az öreg Burnabyt egészen magához édesgette. Nem tudom miért, de engem viszont látni se bír. Olyan vagyok neki, mint a bikának a vörös posztó.

Mr. Rycroft nem válaszolt.

– Jupiterre! – mondta Ronnie, amint ismét az égre nézett. – Eszébe jutott, hogy ma péntek van? Pont egy héttel ezelőtt körülbelül ugyanebben az időben a Willettek meghívására ugyanúgy felkerekedtünk, mint most. De az idő kicsit megváltozott.

– Egy hete – mondta Mr. Rycroft. – Határozottan többnek tűnik.

– Inkább egy nyavalyás évnek, igaz? Hahó, Abdul!

Éppen Wyatt kapitány háza előtt haladtak el és az álmodozó indiai a kaput támasztotta.

– Jó napot, Abdul! – köszönt Mr. Rycroft. – Hogy van a gazdád?

Az indiai a fejét rázta.

– Gazda ma rosszul, sahib. Nem látni senkit… Sokáig nem látni senkit.

– Tudja, ez a fickó könnyedén megölhetné Wyatt kapitányt, és senki sem venné észre – mondta Ronnie, ahogy továbbhaladtak. – Hetekig csinálhatná, hogy itt áll a kapuban, rázza fejét és mondogatja, hogy a gazda nem fogad senkit. Egy ember sem akadna, aki különösnek találná.

Mr. Rycroftnak el kellett ismernie, hogy sok igazság van a megjegyzésben.

– Igen, de hogyan szabadulna meg a holttesttől?

– Hát ez az, mindig akad valami váratlan bökkenő. Kényelmetlen dolog egy ilyen holttest.

Odaértek Burnaby őrnagy háza elé. Az őrnagy a kertben állt és szúrós szemmel nézett egy gyomot, amely ott nőtt, ahol nem lett volna szabad neki.

– Jó napot, őrnagy! – köszönt Mr. Rycroft. – Szintén jön Sittaford House-ba?

Burnaby megdörgölte az orrát.

– Nem hiszem. Hívtak engem is, de… nem érezném jól magam. Remélem, megértik.

Mr. Rycroft bólintott, annak jeléül, hogy megérti.

– Ennek ellenére – mondta – azt szeretném, ha eljönne. Okom van rá.

– Oka? Miféle oka?

Mr. Rycroft kicsit habozott. Mr. Garfield jelenléte zavarta. Ronnie azonban, aki semmit sem vett észre, csak állt és érdeklődve figyelt.

– Szeretnék egy kísérletet elvégezni – mondta végül Mr. Rycroft.

– Miféle kísérletet? – kérdezte az őrnagy.

Mr. Rycroft tétovázott.

– Inkább nem mondanám el előre. De ha eljön, arra kérem, minden javaslatomat támogassa.

– Rendben van, elmegyek. Számíthat rám. Hol a kalapom?

Egy szempillantás alatt csatlakozott hozzájuk, kalapját a fejébe húzva. Nemsokára mindhárman befordultak Sittaford House kapuján.

– Hallom társaságot vár, Rycroft – mondta Burnaby csevegő modorban.

Az idős ember arcán a bosszúság árnyéka suhant át.

– Ezt ki mondta?

– Egy nőnek álcázott csattogó szarka, Mrs. Curtis. Tiszta és becsületes asszony, de a nyelve folyton pörög, és egyáltalán nem érdekli, figyelnek-e rá vagy sem.

– Ez igaz – mondta Mr. Rycroft. – Az unokahúgomat, Mrs. Deringet várom és a férjét, holnapra.

Odaértek a bejárathoz. A csengő hangjára Brian Pearson nyitott ajtót.

Mialatt a hallban levették a kabátjaikat, Mr. Rycroft alaposan megnézte magának a magas, széles vállú fiatalembert.

Szép példány, gondolta. Nagyon szép példány. Temperamentumos. Előreugró állkapocs. Bizonyos körülmények között kellemetlen alak lehet. Ezt hívják veszélyes fiatalembernek.

Amikor Burnaby őrnagy belépett a szalonba, olyan érzés vett rajta erőt, mintha nem is a valóságban történne mindez. Mrs. Willett felállt, hogy üdvözölje.

– Kedves, hogy átjött.

Még a szavak is ugyanazok, mint a múlt héten. Ugyanolyan vidáman lobog a tűz a kandallóban. Nem volt ugyan egészen biztos benne, de még a két nő ruhája is ugyanaz lehetett.

Nagyon különös érzés volt. Mintha megint a múlt hét lett volna, mintha Trevelyan nem is halt volna meg, mintha semmi sem történt volna és semmi sem változott volna. Állj, ez rossz! Mrs. Willett

megváltozott. Ha le akarjuk írni, csak azt mondhatjuk, roncs lett belőle. Nem gazdag, nagyvilági nő többé, csak egy idegroncs, aki kétségbeesett és mindenki előtt nyilvánvaló erőfeszítéseket tesz, hogy olyannak tűnjön, mint régen.

– De akasszanak fel, ha fel tudom fedezni rajta, hogy Joe halála mit jelent neki! – mondta magában az őrnagy.

Századszor is megállapította, hogy a Willettek körül valami átkozottul furcsa.

Mint rendesen, ismét arra lett figyelmes, hogy valaki beszél hozzá.

– Attól félek, ez a mi utolsó kis összejövetelünk – mondta Mrs. Willett.

– Micsoda? – kapta fel a fejét Ronnie Garfield.

– Igen – Mrs. Willett egy erőtlen félmosoly kíséretében ingatta a fejét. – Nem tölthetjük a tél hátralevő részét Sittafordban. Én személy szerint imádom a havat, a sziklacsúcsokat, az egész táj vadságát. De a házvezetés gondjai! A problémák a személyzettel… egyszerűen kikészítenek.

– Úgy tudtam, arra készül, hogy felvesz egy inast és sofőrt egy személyben és egy mindenest – mondta Burnaby. Mrs. Willett egész testében megborzongott.

– Nem, feladtam ezt a tervet.

– Kedvesem – mondta Mr. Rycroft –, ez nagy csapás mindannyiunknak. Igazán nagyon szomorú. Ha elmennek innen, mi szépen visszasüllyedünk a régi kerékvágásba. Mikor hagynak el minket?

– Valószínűleg hétfőn. Hacsak nem tudunk már holnap indulni. Egyszerűen kibírhatatlan személyzet nélkül. Persze rendeznem kell a dolgokat Mr. Kirkwooddal is, hiszen hónapokra vettem ki a házat.

– Londonba készülnek? – érdeklődött Mr. Rycroft.

– Igen, legalábbis először. Azután arra gondoltam, átmegyünk a Riviérára.

– Ez nagy veszteség – mondta Mr. Rycroft és gálánsan bólintott. Mrs. Willett furcsa kis vihogást hallatott.

– Ez igazán nagyon kedves öntől, Mr. Rycroft. Nos, teázunk?

A teát már odakészítették. Mrs. Willett töltötte ki, Ronnie és Brian adogatták a csészéket. Valami különös zavaradottság ült a társaságon.

– És mi a helyzet magával? – fordult hirtelen Burnaby Brian felé. – Szintén Londonba készül?

– Igen, Londonba. Természetesen addig nem megyek külföldre, amíg ez az ügy le nem zárul.

– Milyen ügy?

– Amíg a bátyám nem tisztázza magát ez alól a nevetséges vád alól.

Olyan kihívóan vágta oda a szavakat a többieknek, hogy senki sem tudta, mit válaszoljon. A helyzetet Burnaby őrnagy mentette meg.

– Sosem hittük, hogy ő tette. Egy pillanatig sem.

– Egyikünk sem hitte – mondta Violet és hálás pillantást küldött az őrnagy felé.

A hirtelen támadt csendet a csengő hangja törte meg.

– Ez biztosan Mr. Duke – mondta Mrs. Willett. – Brian, engedje be, kérem!

A legifjabb Pearson az ablakhoz ment.

– Ez nem Duke – jelentette. – Az az átkozott újságíró.

– Ó, kedves – mondta Mrs. Willett –, azt hiszem ennek ellenére be kell őt engednünk.

Brian bólintott és néhány perc múlva Charles Enderby társaságában tért vissza.

Enderby a szokásos, elégedettséget sugárzó modorában csatlakozott a társasághoz. Az a gondolat, hogy esetleg nem szívesen látják, fel sem merült benne.

– Helló, Mrs. Willet, hogy érzi magát? Gondoltam beugrom megnézni, hogy állnak a dolgok. Csodálkoztam, hová lettek az emberek Sittafordból, de most már tudom.

– Kér teát, Mr. Enderby?

– Borzasztó kedves. Kérek. Látom Emily nincs itt. Talán az ön nénikéjénél van, Mr. Garfield.

– Én nem tudok róla. Azt hiszem, Exhamptonba ment.

– De hisz' már visszajött onnan! Hogy honnan tudom? A madarak csiripelték. Hogy pontos legyek, a Curtis nevű madár. Látta a kocsit, amint elhagyta a postát és felment az úton és látta üresen visszajönni. Emily nincs az ötös számú házban és nincs Sittaford Houseban sem. Rejtvényünk: hol van Emily? Ha nem Miss Percehouse-nál, akkor csak a megrögzött nőgyűlölőnél, Wyatt kapitánynál szürcsölgetheti a teáját.

– Az is lehet, hogy felment a Sittaford-magaslatra, hogy megnézze a naplementét – találgatott Mr. Rycroft.

– Azt nem hiszem – mondta Burnaby. – Látnom kellett volna, amikor elhaladt előttem. Az elmúlt órában a kertben tartózkodtam.

– Nos, azt hiszem, ez nem életbevágóan fontos kérdés – mondta Charles vidáman. – Úgy értem, biztosan nem rabolták el és nem ölték meg.

– Ez a lapja szempontjából persze sajnálatos, igaz? – gúnyolódott Brian.

– Emilyt még egy riport miatt sem áldoznám fel – válaszolta Charles. – Emily igazán páratlan személyiség.

– És nagyon bájos – mondta Mr. Rycroft –, nagyon bájos. Mi… öööö tulajdonképpen együttműködünk.

– Mindenki befejezte a teázást? – kérdezte Mrs. Willett. – Mit szólnának egy bridzspartihoz?

– Csak egy pillanat – szabadkozott Mr. Rycroft.

Aztán fontoskodva megköszörülte a torkát. Mindenki ránézett.

– Mrs. Willett, mint bizonyára tudja, engem komolyan érdekelnek a lélektani jelenségek. Ma volt egy hete, hogy ebben a szobában bámulatos és félelmet keltő tapasztalatban volt részünk.

Violet Willett elfojtott magában egy felkiáltást. Mr. Rycroft felé fordult.

– Tudom, Miss Willett, tudom. Nagyon felkavarta önt és felkavaró is volt, nem tagadom. A bűntény elkövetése óta a rendőrség minden erejével a gyilkos megtalálásán fáradozik. Már egy valakit le is tartóztattak. De néhányan azok közül, akik ebben a szobában vannak, nem hisznek abban, hogy Mr. James Pearson bűnös. Én ezért azt javaslom, ismételjük meg a múlt heti szeánszot, de ez alkalommal próbáljuk meg más lélekkel csinálni.

– Ó, ne! – kiáltott Violet.

– Ne csináljuk! – mondta Ronnie. – Ez már sok a jóból! Én nem veszek részt benne, az biztos.

Mr. Rycroft nem vett tudomást a megjegyzésről.

– Mrs. Willett, mi a véleménye?

Mrs. Willett habozott.

– Hogy őszinte legyek, Mr. Rycroft, egyáltalán nincs ínyemre a dolog. A múlt heti szomorú eset rendkívül rosszul hatott rám. Hosszú időre lesz szükségem, mire kiheverem.

– Mi a célja valójában? – kérdezte Enderby érdeklődéssel. – Rá akarja venni a szellemeket, hogy árulják el Trevelyan kapitány gyilkosának a nevét? Ez kissé túlzott kívánságnak tűnik.

– Az is lehetetlennek látszott, hogy a múlt héten kapott üzenet tudomásunkra hozza, hogy Trevelyan halott.

– Ez igaz – mondta Enderby. – Csak tudja, az elgondolása olyan következményekkel járhat, amelyekkel nem számol.

– Mint például?

– Tegyük fel, kapunk egy nevet. Honnan lehet biztos abban, hogy valamelyik jelenlévő nem szándékosan…

Enderby itt megállt, a mondatot Ronnie Garfield fejezte be.

–… mozgatta az asztalt. Erre gondolt.

– Ez komoly kísérlet, uram – mondta Mr. Rycroft. – Senki sem tenne ilyet.

– Hát én nem tudom – mondta Ronnie kétkedve. – Én persze nem tenném, esküszöm, hogy nem, de mondjuk valaki rám förmed, hogy én voltam. Tudja, milyen kínos az ilyesmi!

– Mrs. Willett, komolyan beszélek. – A kis ember nem vett tudomást Ronnie közbevetéséről. – Könyörgöm, engedje, hogy elvégezzük a kísérletet.

Mrs. Willett nem volt biztos a dolgában.

– Nem tetszik nekem. Én… – nyugtalanul nézett körül, mintha a menekülés lehetőségét kutatná. – Burnaby őrnagy, ön Trevelyan kapitány barátja volt. Mi a véleménye?

Az őrnagy szemei találkoztak Mr. Rycroft tekintetével. Az őrnagy megértette, hogy ez az eshetőség az, amelyre Rycroft korábban célzott.

– Miért ne? – mondta nyersen.

Ez volt a döntő szavazat.

Ronnie átment a szomszéd szobába és behozta ugyanazt az asztalt, amelyet egy héttel ezelőtt használtak. A szoba közepére állította és székeket húzott mellé. Senki sem szólt egy szót sem. A kísérlet láthatóan nem örvendett nagy népszerűségnek.

– Azt hiszem, így rendben van – mondta Mr. Rycroft. – Szeretném a múlt pénteki eseményeket pontosan azonos körülmények között megismételni.

– Nem pontosan azonosak a körülmények – vetette ellen Mrs. Willett. – Mr. Duke nincs itt.

– Tényleg – mondta Mr. Rycroft. – Ez sajnálatos, nagy kár hogy nincs itt. – Nos, akkor talán… Mr. Pearson beugorhatna, és úgy tekintenénk, hogy ő Mr. Duke.

– Ne vegyél részt benne, Brian! Kérlek, könyörgök ne! – kiáltott fel Violet.

– Mit számít ez? Az egész úgyis egy nagy szamárság.

– Ez nagyon rossz szemlélet – mondta Mr. Rycroft szemrehányóan.

Brian Pearson nem válaszolt, leült Violet mellé.

– Mr. Enderby – kezdte Mr. Rycroft, de Charles félbeszakította.

– Én nem voltam benne. Újságíró vagyok, és maguk nem bíznak bennem. Inkább gyorsírásos jegyzeteket fogok készíteni a jelenségekről – ez a megfelelő kifejezés ugye?

Ebben maradtak. A hat résztvevő elhelyezkedett az asztal körül. Charles leoltotta a villanyt és a kandallórácsra ült.

– Egy pillanat – mondta. – Mennyi az idő?

A tűz fényénél vetett egy pillantást a karórájára.

– Ez különös.

– Mi a különös?

– Pontosan öt óra múlt huszonöt perccel.

Violet halkan felsikoltott.

Mr. Rycroft szemrehányóan csendre intette.

Múltak a percek. Egészen más volt most a légkör, mint egy héttel ezelőtt. Nem hallatszott elfojtott nevetés, senki sem sugdosott, szellemes megjegyzéseket. Hosszú csend volt csak, amelyet nagy sokára az asztal reccsenése tört meg.

– Van itt valaki? – kérdezte Mr. Rycroft.

Ismét egy halk reccsenés következett, ami módfelett kísértetiesen hangzott ebben a szobában.

– Van itt valaki?

Ez alkalommal nem reccsenést hallottak, hanem egy hatalmas döngést. Violet felsikított, Mrs. Willett csatlakozott hozzá.

– Nincs semmi baj. Csak dörömbölnek a bejárati ajtón. Megyek és kinyitom – mondta megnyugtatóan Brian Pearson.

Kiment a szobából. A társaságban változatlanul senkinek sem volt kedve beszélni.

Aztán hirtelen feltárult az ajtó, felgyulladt a villany.

Az ajtóban Narracott felügyelő állt. Mögötte Emily Trefusis és Mr. Duke.

Narracott belépett a szobába és emelt hangon megszólalt.

– John Burnaby, vádolom önt azzal, hogy e hó tizennegyedikén, pénteken meggyilkolta Joseph Trevelyant. Egyúttal figyelmeztetem, hogy mindent, amit mostantól fogva mond, jegyzőkönyvbe veszünk, és az az eljárás során felhasználható ön ellen.

HARMINCADIK FEJEZET

Emily összegez

Az Emily köré gyűlő társaság nem jutott szóhoz a meglepetéstől. Narracott felügyelő kivezette a szobából a foglyot. Charles Enderby talált magára először.

– Az ég szerelmére, Emily, mondj már valamit! Rohannom kell táviratozni! Minden perc számít!

– Burnaby őrnagy ölte meg Trevelyan kapitányt.

– Láttam, hogy Narracott letartóztatta. Narracott épelméjű ember, és nem valószínű, hogy hirtelen meghibbant volna. De hogy lehetett képes Burnaby a gyilkosságra? Úgy értem fizikailag hogyan tudta végrehajtani? Ha Trevelyant öt óra huszonöt perckor ölték meg…

– Nem így történt. Körülbelül háromnegyed hatkor végeztek vele.

– Jó, de még akkor is…

– Tudom. Az ember soha nem jönne rá, hacsak véletlenül nem ötlik az eszébe. Sílécek! Ez a magyarázata mindennek. Sílécek!

– Sílécek? – ismételte mindenki hitetlenkedve.

Emily bólintott.

– Igen. Az őrnagy előre kitervelte az asztaltáncoltatást. Nem volt véletlen, ami történt, és nem is valakinek a tudatalattija árulkodott. A második lehetőség az igaz a feltételezéseink közül, a szándékos

üzenet, de annak idején nem találtunk rá elfogadható magyarázatot. Burnaby látta, hogy nemsokára havazni fog. Ez biztonságossá tette a terv kivitelezését, hiszen eltünteti a nyomokat. Azt a látszatot keltette, hogy Trevelyan kapitányt megölték. Természetesen mindenki nagyon izgatott lett. Burnaby megjátszotta, hogy mindenkinél jobban aggódik és le kell mennie Exhamptonba. Hazament, felcsatolta a síléceit – a kertben levő pajtában tartotta őket más felszerelések, szerszámok társaságában – és elindult. Az őrnagy igen tapasztalt síelő. Exhamptonig csupa domb a vidék, a lejtőkön csodálatos a száguldás. Jó síelőnek nem több az út tíz percnél. Rendben meg is érkezett Trevelyanhoz. A kapitány természetesen nem gyanított semmit, beengedte az őrnagyot. Aztán amikor a kapitány hátat fordított, megragadta a lehetőséget, felkapott egy homokkal töltött ajtópárnát és… ölt. Szörnyű rágondolni!

Emily összerázkódott.

– Könnyű dolga volt, még csak sietnie sem kellett. Letisztította a síléceket és betette őket az ebédlőben álló szekrénybe, jól elrendezte a többi holmi között. Aztán gondolom kifeszítette az ablakot, kihúzogatta az összes fiókot és mindent szétdobált, hogy betörés látszatát keltse. Úgy nyolc óra tájban már nem is volt más dolga, mint kimenni és visszatérni az út felsőbb szakaszára. Innen aztán nagy fújtatással és dobogással beállított Exhamptonba, mintha egyenesen Sittafordból gyalogolt volna le. Mindeddig tökéletes biztonságban érezte magát, mert a sílécekre senki sem gondolt. Az orvos megerősítette, hogy Trevelyan kapitány legalább két órája halott. így Burnaby őrnagynak mindaddig tökéletes volt az alibije, amíg valakinek eszébe nem jutottak a sílécek.

– De Trevelyan és Burnaby barátok voltak – vetette közbe Mr. Rycroft. – Régi jó barátok. Ez hihetetlen!

– Tudom – mondta Emily –, és ez nekem is szöget ütött a fejembe! Nem tudtam megmagyarázni, miért tette. Próbáltam így, próbáltam úgy összerakni a dolgokat, de nem volt értelme. Fel kellett keresnem Narracott felügyelőt és Mr. Duke-ot.

Emily szünetet tartott és Mr. Duke szenvtelen arcára nézett.

– Elmondhatom?

Mr. Duke mosolygott.

– Ha óhajtja, Miss Trefusis.

– Nos, az urak segítségével tisztáztuk a dolgot. Emlékszel arra, Charles, amikor elmondtad nekem, hogy Evans mesélte, hogy Trevelyan kapitány gyakran az ő nevében küldi be a rejtvények megfejtéseit? A kapitány úgy gondolta, Sittaford House túlságosan előkelő cím ilyen célra. Nos, ugyanezt tette futballrejtvény esetében is, amiért te az ötezer fontot hoztad Burnabynek. Ez valójában Trevelyan megfejtése volt, de Burnaby nevében küldte be. Azt gondolta, a Sittaford, l-es számú bungaló sokkal jobban hangzó cím. És mi történt? Pénteken reggel Burnaby őrnagy levelet kapott, amelyben a lap értesítette, hogy ötezer fontot nyert. Mellesleg ez az a pont, ahol gyanakodnunk kellett volna. Az őrnagy azt mondta neked, hogy semmiféle levelet nem kapott, mert pénteken a rossz időjárás miatt nem jött posta. Ez hazugság volt. Az utolsó posta pénteken reggel még rendben megjött. Hol is tartottam? Ja, igen. Burnaby tehát megkapta a levelet. És nagyon akarta azt az ötezer fontot. Nagy szüksége volt rá ugyanis. Sok pénzt fektetett értéktelen részvényekbe és rengeteg pénzt veszített. Azt hiszem a gyilkosság ötlete hirtelen született meg benne. Talán akkor, amikor bizonyossá vált, hogy este havazni fog. Ha Trevelyan halott, megtarthatja a pénzt, és soha senki nem jön rá semmire.

– Bámulatos – dünnyögte Mr. Rycroft. – Nem is álmodtam volna. De drága hölgyem, hogyan jött rá minderre? Mi terelte a helyes irányba?

Válaszként Emily elmesélte Mrs. Belling levelét és elmondta azt is, hogyan talált rá a bakancsra a kéményben.

– Ahogy néztem őket a szoba közepén, akkor jött a gondolat. Ez egy pár síbakancs és eszembe jutott róluk a síléc. És hirtelen arra gondoltam, hogy esetleg… Lerohantam a szekrényhez és igazam volt: két pár síléc volt benne! Az egyik pár hosszabb volt a másiknál.

A bakancsok pedig a hosszabb pár síléchez illettek, a rövidebbhez nem! Azon a kötés sokkal kisebb méretű bakancshoz készült. A rövidebb sílécek valaki másnak a lécei voltak.

– Valami más helyre kellett volna elrejtenie a síléceket – mondta Mr. Rycroft a szakember kétkedésével a hangjában.

– Nem – mondta Emily. – Hová rejthette volna? A szekrény nagyon jó hely volt nekik. Egy-két napon belül összecsomagolják és raktárba viszik a holmikat, addig meg nem valószínű, hogy a rendőrség azzal foglalkozna, egy vagy két pár síléce volt Trevelyan kapitánynak.

– De miért rejtette el Trevelyan bakancsát?

– Azt hiszem, azért mert attól félt, hogy a rendőrség is ugyanazt teszi majd, amit én tettem. Ha meglátják a síbakancsot, eszükbe jut majd a síléc is, gondolta Burnaby. Ezért gyömöszölte fel őket a kéménylyukba. És igazában itt követte el a hibát. Evans észrevette, hogy hiányzanak, és nekem meg kellett keresnem őket.

– Burnaby szándékosan terelte a gyanút Jimre? – kérdezte Brian Pearson dühösen.

– Á, dehogy. Ez csak Jim szokásos hülye balszerencséje volt. Jim csak bugyuta áldozati bárány.

– Most már rendbe jön minden – mondta Charles. – Nem kell aggódnod miatta. Emily, mindent elmondtál? Ha igen akkor rohanok táviratozni. Ugye megbocsátanak!

Kiviharzott a szobából.

– Nyughatatlan – mondta Emily.

– Miss Trefusis, ön sokkal nyughatatlanabb volt – szólalt meg mély hangján Mr. Duke.

– Így igaz – mondta Ronnie elismerően.

– Te jó ég! – mondta Emily és erőtlenül lezuhant egy székre.

– Igyon valamit, ami feldobja! Talán egy koktélt – buzgólkodott Ronnie.

– Jobb lenne egy kis brandy – mondta gondoskodón Mr. Rycroft.

– Egy csésze teát inkább – döntötte el a kérdést Emily,

– Egy kis púdert szeretnék a legjobban – mondta vágyakozva Emily. – A kocsiban hagytam a dolgaimat és tudom, hogy az izgalomtól fénylik az egész képem.

Violet felvezette őt az emeletre, hogy megkeressék ezt a női idegeikre oly jótékony hatással levő nyugtatót.

– Így már sokkal jobb – mondta Emily, miközben erősen bepúderezte az orrát. – Milyen kellemes. Sokkal jobban érzem magam. Van egy kis rúzs is? Kezdem megint embernek érezni magam.

– Olyan csodálatos volt! Olyan bátor!

– Egyáltalán nem. Az álarc alatt olyan roskatag voltam, mint a kocsonya, a gyomrom szünet nélkül remegett.

– Ezt ismerem – válaszolta Violet. – Én pontosan ugyanígy éreztem. Az elmúlt napokban szörnyen meg voltam rémülve, tudja Brian miatt. Persze nem azért, mert azt hittem, felköthetik Trevelyan meggyilkolása miatt. De ha meg kellett volna mondania, hol volt a gyilkosság idején, a rendőrség könnyen rájöhetett volna, hogy ő szervezte meg apa szökését.

– Tessék? – hagyta abba Emily meglepődve a kozmetikai helyreállítást.

– Apa az a fegyenc, aki megszökött. Ezért jöttünk ide, anya és én. Szegény apa, mindig… szóval néha különös volt. Aztán elkövette azokat a szörnyű dolgokat. Briannal útközben találkoztunk, Ausztráliából idefelé. Ő és én… ő és én…

– Értem – mondta Emily bátorítóan.

– Szóval mindent elmondtam neki és kifőztünk egy tervet. Brian csodálatos volt. Szerencsére nekünk sok pénzünk volt, Brian pedig eltervezett mindent. Tudja, Princetownból rettenetes nehéz megszökni, de Brian megszervezte. Tulajdonképpen csoda volt, hogy sikerült. Az volt a terv, hogy a szökés után apa azonnal idejön és elrejtőzik a Manóbarlangban. Később aztán apa és Brian lettek volna a ház férfi alkalmazottai. Tudja úgy gondoltuk, hogyha jóval előbb ideköltözünk, senki sem fog gyanút. Brian beszélt nekünk

erről a helyről és ő tanácsolta azt is, hogy magas bérleti díjat ajánljunk Trevelyan kapitánynak.

– Szörnyen sajnálom – mondta Emily. – Úgy értem, azt, hogy nem sikerült.

– Anya teljesen tönkrement. De Brian csodálatos. Nem mindenki venné el egy fegyenc lányát. Én hiszek abban, hogy apa valójában nem hibás. Tizenöt évvel ezelőtt egy ló rettenetesen megrúgta a fején, és azóta kissé furcsán viselkedett. Brian azt mondja, ha jó ügyvédje volna, talán kiszabadulhatna. De ne beszéljünk többet rólam.

– Semmit sem lehet tenni?

Violet a fejét rázta.

– Nagyon beteg. Tudja a bolyongás a fennsíkon. Szörnyű hideg volt, tüdőgyulladást kapott. Nem tudom, mit csinálok, ha meghal – de talán neki az lenne a legjobb. Tudom, hogy borzalmasan hangzik, amit mondok, de talán érti, mire gondolok.

– Szegény Violet – mondta Emily. – Szörnyű.

A lány a fejét ingatta.

– Itt van nekem Brian. És magának…

Itt zavartan abbahagyta a mondatot.

– Igen – hagyta rá Emily elgondolkozva. – Pontosan.

HARMINCEGYEDIK FEJEZET

A szerencsés férfi

Tíz perccel később Emily már rohant lefelé az úton. Wyatt kapitány, kapuján áthajolva megpróbálta fékezni a száguldást.

– Hahó, Miss Trefusis! Miket hallok!

– Mind igaz, amit hallott – mondta Emily, de nem lassított.

– Jó, de figyeljen ide. Jöjjön be hozzám, igyon egy teát vagy egy pohár bort. Rengeteg idő van, nem kell rohanni! Ez a rohanás a legrosszabb a civilizált emberekben!

– Rettenetesek vagyunk – mondta Emily és továbbviharzott.

Miss Percehouse házába egy felrobbanó bomba erejével tört be.

– Eljöttem, hogy mindent elmeséljek!

Leült és kitálalta az egész történetet, semmit sem hagyott ki. Az elbeszélést Miss Percehouse részéről apróbb felkiáltások központozták, úgymint: „Uram, segíts”, „Ne mondja” vagy „Én megmondtam”.

Amikor Emily befejezte, Miss Percehouse felkönyökölt a párnán és vésztjóslóan mozgatta a mutatóujját.

– Mit mondtam?! – emlékeztetett. – Azt mondtam, hogy Burnaby féltékeny ember. Még hogy barátok! Több mint húsz éven át Trevelyan mindent egy kicsit jobban csinált, mint Burnaby. Jobban síelt, jobb hegymászó volt, jobban lőtt és jobban fejtett keresztrejtvényt is. Burnaby nem volt elég nagy lélek ahhoz, hogy mindezt kibírja. Trevelyan gazdag volt, ő pedig szegény. És ez nagyon hosszú ideje így ment. Én mondom, nagyon nehéz hosszan kedvelni egy olyan férfit, aki mindent egy kicsit jobban tud csinálni, mint magunk. Burnaby korlátolt, kisszerű ember volt. Hagyta, hogy az idegeire menjen a dolog.

– Azt hiszem, igaza van – helyeselt Emily. – Nos, el kellett jönnöm, hogy mindezt elmondjam. Annyira tisztességtelennek látszott, hogy ki kell maradnia mindenből. Erről jut eszembe, tud arról, hogy az unokaöccse jól ismeri az én Jennifer nénémet? Szerdán együtt teáztak a Deller kávéházban.

– Ő a keresztanyja – mondta Miss Percehouse. – A „fickó”, akivel találkozni akart Exeterben. Ahogy én Ronnie-t ismerem, pénzt kért kölcsön. Majd beszélek vele.

– Megtiltom, hogy a mai örömteli napon bárkit is megharapjon! Isten önnel! Rohanok, rengeteg a tennivalóm.

– Mit kell még tennie, ifjú hölgy? Azt mondom, már megtette a magáét.

– Nem egészen. Fel kell mennem Londonba Jim biztosítási cégéhez, és rá kell vennem őket, hogy ne emeljenek vádat abban a piszlicsáré pénz-kölcsönzési ügyben.

– Hmm – mondta Miss Percehouse.

– Semmi baj – értette el Emily a hümmögést – Jim nem jár többé görbe úton. Jó leckét kapott.

– Talán. És azt hiszi, meg tudja azokat az urakat győzni?

– Igen – felelt szilárdan Emily.

– Nos, talán igaza van. És azután?

– Nincs azután – mondta Emily. – Befejeztem. Mindent megtettem Jimért, amit lehetett.

– Akkor mondjuk úgy, mi következik.

– Ezt hogy érti?

– Ha pontosabban akarja hallani a kérdést: melyikük?

– Ó! – mondta Emily.

– Úgy van, ezt akarom tudni. Melyikük lesz a szerencsétlen férfi?

Emily nevetett. Odahajolt és megcsókolta az idős hölgyet.

– Ne tettesse magát! Tökéletesen tisztában van vele, melyikük lesz az.

Miss Percehouse elégedetten kuncogott.

Emily kiszaladt a házból és a kapunál összetalálkozott Charlesszal, aki épp felfelé jött az úton.

Enderby megragadta a lány mindkét kezét.

– Drága Emily!

– Charles! Hát nem csodálatos minden!

– Meg foglak csókolni – mondta Mr. Enderby és úgy is tett. – Emily, én beérkezett ember vagyok. Figyelj, kedves mi legyen?

– Mivel mi legyen?

– Hát… úgy értem… nos persze, amíg szegény Pearson börtönben volt meg minden. De most tisztázták őt és – neki is le kell nyelni a pirulát, mint akárki másnak.

– Te miről beszélsz?

– Nagyon jól tudod, hogy mennyire beléd vagyok habarodva – folytatta Enderby. – Te is kedvelsz engem. Pearson csak egy tévedés. Én úgy látom, te meg én… szóval egymásnak vagyunk teremtve. Ez alatt az idő alatt ez kiderült mindkettőnk számára. Anyakönyvi hivatalt akarsz vagy templomot?

– Ha házasságra céloztál, akkor nincs semmi tennivaló.

– Micsoda?

– Nem – mondta Emily.

– De Emily!

– Meg kell értened. Szeretem Jimet. Szenvedélyesen.

Charles szótlan zavarodottsággal nézett Emilyre.

– Nem teheted!

– De igen. Szeretem, mindig is szerettem. És mindig is szeretni fogom!

– De… de te elhitetted velem…

– Én csak annyit mondtam – válaszolt Emily komolyan –, hogy csodálatos dolog, ha az ember támaszkodhat valakire.

– Igen, de én azt hittem…

– Hogy te mire gondolsz, arról én nem tehetek.

– Gátlástalan kis ördög vagy, Emily!

– Tudom, Charles kedves. Nevezz csak, aminek akarsz. De ne búsulj! Gondold csak el, milyen karrier előtt állsz! Megvan a sztorid! Kizárólagos hírek a Napi Hírek számára. Befutottál. És mi egy nő? Jelentéktelen semmiség. Az igazán erős férfiaknak nincs szükségük nőkre, csak akadályozzák őket, amint repkényként rájuk tekerednek. A nagy emberek mindig is függetlenek voltak a nőktől. A karriernél nincs fontosabb dolog egy férfi számára, csak az elégítheti ki. Charles, te erős férfi vagy, olyan aki meg tud egyedül állni…

– Abbahagynád, Emily? Ez olyan, mint egy „Hogyan legyünk sikeres férfiak” műsor a rádióban! Összetörted a szívemet! Fogalmad sincs milyen gyönyörű voltál, amikor Narracott társaságában a szobába léptél! Mint egy győztes, bosszúálló istennő valami diadalívről.

Az ösvényen léptek csikorogtak, megjelent Mr. Duke.

– Ó, hát itt van, Mr. Duke! Charles, szeretném elmondani neked, hogy Mr. Duke a Scotland Yard nyugalmazott főfelügyelője.

– Micsoda – kiáltott fel Charles, felismerve a híres nevet. – Csak nem az a bizonyos Duke felügyelő?

– De igen – mondta Emily. – Nyugdíjba vonulása után itt telepedett le. Szerény és kellemes ember lévén nem akarta, hogy hírneve köztudottá váljék. Most már értem, min derült annyira Narracott felügyelő, amikor ki akartam szedni belőle, milyen bűnöket követett el Mr. Duke.

Mr. Duke hangosan nevetett.

Charles két malomkő közt őrlődött. A szerelmes és az újságíró küzdöttek benne. Az újságíró győzött.

– Boldog vagyok, hogy találkoztunk, felügyelő. Remélem, rá tudjuk venni önt arra, hogy írjon nekünk egy rövid cikket, mondjuk nyolcszáz szót, a Trevelyan-ügyről.

Emily közben gyorsan továbbment az ösvényen és befordult Mrs. Curtis házához. Felrohant a hálószobájába és előhúzta az útitáskáját. Mrs. Curtis persze nem sokáig váratott magára.

– Elmegy, Miss Trefusis?

– Igen. Nagyon sok dolgom van. Londonba megyek, a szerelmemnek szüksége van rám.

Mrs. Curtis közelebb húzódott.

– Árulja el kisasszony, melyik az a kettő közül?

Emily válogatás nélkül hajigálta be a ruháit a táskába.

– Természetesen az, amelyik börtönben van. Soha nem is volt más.

– Értem. Nem gondolja, kisasszony, hogy hibát követhet el? Biztos benne, hogy a másik úriember is ér annyit, mint ez?

– Ó nem, biztosan nem – mondta Emily. – Ez boldogulni fog.

Kinézett az ablakon és látta, hogy Charles még mindig izgatott tárgyalásban van Duke nyugalmazott főfelügyelővel.

– Ő az a fajta férfi, aki egyszerűen sikerre született. Nem tudom, mi történne a másikkal, ha én nem lennék mellette, hogy vigyázzak rá. Nézze meg, hol lenne most nélkülem.

– Nem kell többet mondania, Miss – vonult vissza Mrs. Curtis.

Lement a földszintre, ahol törvényes hitvese ült és a semmibe bámult.

– A nagyszerű Sarah Belinda némán élő szelleme, az bizony ez a lány – jelentette ki Mrs. Curtis. – A néni férjhez ment ahhoz a koldus George Plunkethez a Három Tehénből. Plunket el volt adósodva, jelzálog volt mindenen. Két év alatt visszafizetett mindent az utolsó krajcárig, és a helyből jól menő vállalkozás lett.

– Aha – mondta Mr. Curtis és kissé megemelte a pipáját.

– Csinos fickó volt ez a George Plunket – mondta Mrs. Curtis elérzékenyülve.

– Aha – mondta Mr. Curtis.

– De miután elvette Belindát, soha többé nem nézett más asszonyra.

– Aha – mondta Mr. Curtis.

– Belinda soha nem adott neki alkalmat rá.

Tartalom

Sittaford House
Az üzenet.
Öt óra huszonöt perc
Narracott felügyelő
Evans
A Három Koronában
A Végrendelet
Mr. Charles Enderby
A Borostyánház
A Pearson család
Emily munkához lát
A letartóztatás
Sittaford
A Willettek
Látogatás Burnaby őrnagynál
Mr. Rycroft.
Percehouse kisasszony
Emily ellátogat Sittaford House-ba
Feltételezések
Látogatás Jennifer néninél
Beszélgetések
Charles éjszakai kalandjai
Látogatók az áldozat házában
Narracott felügyelő fejtegetései
A Deller Caféban
Robert Gardner
Narracott lép
A bakancs
A második szeánsz
Emily összegez
A szerencsés férfi